

ရွှေတိမ်မျှတစာပေ

ဝေဖျားချင်

အလွမ်းတွေ ရိုတ်ဆွဲထားတဲ့ မိုးတိမ်
(လုံးပေါင်း ၁၀၅၅၀၀)

အောင်နိုင်
စီစဉ်သည်။

ရွှေတိမ်မျှတစာပေ

အမှတ် ၂၂၀၊ ၃၁ လမ်း (အထက်)၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။ ဖုန်း-၀၁-၃၈၄၉၂၇
စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် (၁၁၂၉)

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - [၅၀၀၁၇၁၀၂၀၇]
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - [၅၀၀၂၂၉၀၃၀၇]
- ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်၊ ဧပြီလ၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်။
- ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်ခိုင် (ယာယီ ၁၀၇၄) (ရွှေအိမ်မျိုးစာပေ)
အမှတ် (၂၂၁)၊ (၃၁)လမ်း (အထက်)၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးတင်အောင်ကျော် (စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၇၀၅၃)
အမှတ် (၈၇)၊ (၅၆) လမ်းတို၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - ဥက္ကဋ္ဌ (ATOMIC Digital Art)
- ကွန်ပျူတာစာမီ - သစ္စာ (၃၄) လမ်း
- အတွင်းဖလင် - ဦးအောင်တင်အေးနှင့်သမီးများ
- စာအုပ်ချုပ် - စွယ်တော်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အစိုးရပြင်ပဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

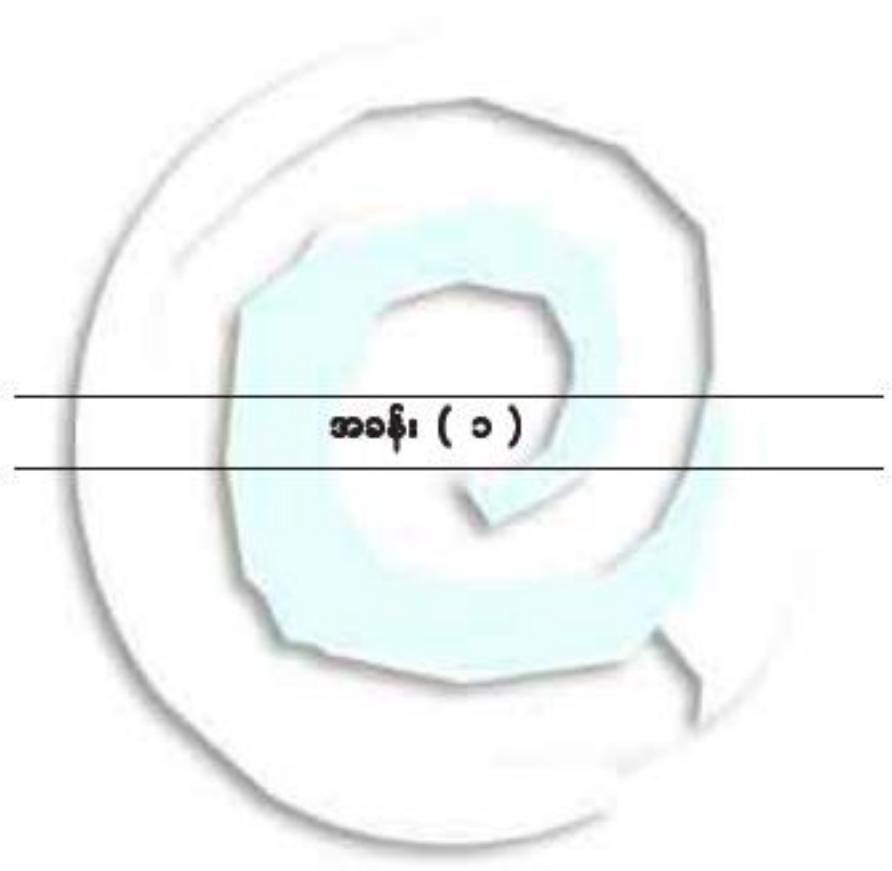
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘဏ်နဲ့ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်ရပ်ကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စေရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများမပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

အခန်း (၁)

ဇွန်လ တတိယပတ်ကာလသည် မိုးဖြင့် စိုစွတ်နေရမည့်အစား ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိပါသည်။ သို့ဘဝ၌ ဒီလို ပျင်းရိဖွယ် နေ့စွဲများသည် စာမှ သိပ်မထူးဆန်းတော့။ ရိုးတောင်ရိုး နေလေပြီ။

ဇော်လင်းက Cafe Aroma ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ပတ်ဝန်း ကျင် အပြောင်းအလဲကြောင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့နေသော အာရုံကြောများမှာ ချက်ချင်း လန်းဆန်းသွားသည်။ ထိုအတွေ့အကြုံကြောင့် ဇော်လင်းက သိုဝှက်စွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီလိုအချိန်အခါမျိုး၌ သူ့အတွက် ကဗျာရေးရန် (သို့မဟုတ်) ဝတ္ထုရေးရန် စကားလုံးများကို ဖောဖော သီသီ ရရှိတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

Cafe Aromaသည် နေ့လယ်ခင်း၌ လူရှင်းကာ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေ၏။ ရုပ်ရှင်ရုံနှင့်နီးသော ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်နေရာမျိုး ဖြစ် သော်လည်း ရုံတင်နေသည့် ဇာတ်ကားမှာ လူမဝင်သဖြင့် ပတ်ဝန်း ကျင်တစ်ခုလုံး အေးဆေး ငြိမ်သက်နေပါသည်။ ဇော်လင်းသည် ယနေ့ မြန်မာစာပေလောကတွင် နာမည်ရခါစ လူငယ်စာရေးဆရာ၊ ကဗျာ ဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သူက တစ်စုံတစ်ခုအပေါ် ငြီးငွေ့လွယ် သည့် အကျင့်ရှိသူ တစ်ယောက်ပီပီ အခုလည်း အိမ်မှာ ငြိမ်ကုတ်၍ စာရေးနေခြင်းကို ပျင်းလာသဖြင့် Aroma ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နေရထိုင်ရတာ ငြီးငွေ့ ပျင်းရိလာသည့်တိုင်အောင် သူက ဒီဆိုင်ကို ပေါ့ပါးစွာ ထွက်လာရသည်တော့ မဟုတ်။ စာမူအကြွေးတွေ များနေပြီဆိုသောအသိနှင့် ရေးလက်စ စာမူတချို့ကို အာရုံ အပြောင်း အလဲလုပ်ပြီး ဆက်ရေးရန် ရည်ရွယ်ကာ သူ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ဇော်လင်းသည် အပြင်းစား Espresso ကော်ဖီစွက်ကို တစ်ကျိုက် တည်းနှင့် အကုန် မော့ချပစ်လိုက်၏။ နဂိုတည်းက နိုးကြား တက်ကြွ နေသော အာရုံကြောများမှာ ပိုမိုလန်းဆန်းလာပြီး သူ့ဦးနှောက်ထဲရှိ စိတ်ကူးအတွေ့များသည် စာမျက်နှာပေါ်ကို လှလှပပ စီးဆင်းသွားကြ တော့သည်။

သူတစ်ယောက်တည်း စကားလုံးမာယာတွေကြားမှာ အလုပ် ရှုပ်ရင်း အချိန်တစ်နာရီလောက် မျောပါသွား၏။ ထိုအချိန်၌ ဆိုင်ထဲ တွင် လူတချို့ ဝင်ထွက်သွားလာနေမှန်း သိသော်လည်း ဘယ်ပိုင်းမှ လူတွေ ထွက်သွားပြီး ဘယ်ပိုင်းကို လူသစ်တွေ ရောက်လာသည်ဆို

တာမျိုးတော့ သူ သေချာမသိချေ။ သူသည် တစ်နာရီကျော် စာထိုင် ရေးနေရသဖြင့် အနည်းငယ် ညောင်းညာလာခဲ့သည်။ ဇော်လင်းက ခေါင်းကို ဟိုဘက် သည်ဘက် ငဲ့စောင်းရင်း ဇော်ကြောမြေနေမိသည်။

ထိုစဉ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် သူ့ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ထိုင်ခုံ၌ ရုတ်တရက် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဇော်လင်းမှာ အံ့သြနေဆဲ။ သူမ နှင့်အတူ မေးခွန်းတစ်ခုပါ တွဲလျက်ပါလာလေသည်။

“ ဟိတ်... ဇော်လင်း တို့ကို မှတ်မိလား”

သူက ကြောင်အအနှင့် သူမကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်ကာ ကြိုးစား၍ စဉ်းစားနေမိ၏။ ထိုကောင်မလေးကို သူ မြင်ဖူးသလိုတော့ ရှိသည်။ စက္ကန့်တော်တော်များများကို ဖြုန်းတီး၍ သူ အသည်းအသန် အဖြေရှာသော်လည်း မရပါ။ ဒီတော့ သူက နောက်ဆုံး နည်းလမ်းကို ရိုးသားစွာ ရွေးချယ်လိုက်မိသည်။

“ စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သိပ်မမှတ်မိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ထိုအဖြေစကားကြောင့် သူမက ခပ်သွဲ့သွဲ့လေး ရယ်လိုက်သည်။ သူမ၏ရယ်မောသံမှာ သူ့စိတ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ညှို့ဝင်ယူဆောင်သွားလေသည်။ သူမအစီမှ စကားသံ ထပ်ထွက်လာ၏။

“ သေချာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ဇော်လင်းရဲ့။ ပြီးခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်တုန်းက သူနဲ့ တို့နဲ့ ဆုံဖူးတယ်လေ”

သင်္ကြန်... ပြီးခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်တဲ့။ သူမပေးလိုက်သည့် သဲလွန်စလေးကြောင့် သူ့အတွေးများသည် ကုန်လွန်ခဲ့သော နှစ်လဝန်းကျင် လောကီက သင်္ကြန်ရက်စွဲများဆီ ဝေ့ဝဲပျံ့သန်းသွားပါသည်။ အတိတ်

နေ့ရက်များကို ပြန်တွေးနေရင်းမှ ဇော်လင်းတစ်ယောက် ပြုံးလာ၏။ ပြီးတော့ သူက အားရဝမ်းသာနှင့် လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ကာ ပြောသည်။

“ ဟာ... မှတ်မိပြီ။ မှတ်မိပြီ။ ဖိုးသကြားမဏ္ဍပ်က တစ်ယောက်”

ထိုအခါ ကောင်မလေးက သူ့အဆိုမှန်ကြောင်း ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ နှုတ်မှလည်း . . .

“ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ ဇော်လင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ ပြောပြလိုက်တော့လည်း မှတ်မိသေးသားမဲ။ ယွန်းက မေ့သွားပြီလို့တောင် ထင်နေတာ။ တော်သေးတာပေါ့”

အခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အကြည့်ချင်းဆုံကာ ပြုံးရွှင်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ဒီလိုအခြေအနေတွေ မတိုင်မီ ပြီးခဲ့သည့် သင်္ကြန်တွင်းကာလတုန်းက သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အချိတ်အဆက်လေးတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူး၏။ သင်္ကြန်တုန်းက သူမကို သူတို့ ‘အောက်စီဂျင်’ မဏ္ဍပ်ဘေးနား ကပ်လျက်ရှိ ‘ဖိုးသကြားမဏ္ဍပ်’ ပေါ်မှာ ဇော်လင်း စတင်တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ရေကစားမဏ္ဍပ်နှစ်ခုသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ခြောက်ပေခန့်သာ ကွာခြားပြီး ဟိုဘက်ဒီဘက် ကောင်းစွာ မြင်တွေ့နေကြရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဇော်လင်းနှင့် သူမတို့ မျက်လုံးချင်း စကားပြောမိကြသည်။ အရယ်အပြုံးတွေလည်း ဖလှယ်မိကြသည်။

အကြံ့နေ့၊ အကျနေ့၊ အကြိတ်နေ့ သုံးရက်စလုံးကို ပျော်စရာ အဓိပ္ပာယ်တွေနှင့် ကြိုးတံတားထိုးပြီး သူတို့ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြလေသည်။ အဲဒီတုန်းက သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဘာသာစကား မပါသော ဆက်ဆံ

ရေ၌ သူ့ဘက်မှာ 'သက်လွင်' နှင့် သူမဘက်တွင် 'အေးမြသူ' တို့က မျက်မြင်သက်သေများ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ သင်္ကြန်သုံးရက်အတွင်း စကား လုံးလုံး မပြောဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း သူက နောက်ဆုံးအတက်နေကျ ရင် သူမထံမှ ဖုန်းနံပါတ်နှင့် လိပ်စာတောင်းရန် အကြံအစည်ရှိပါ သည်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီအတက်နေမှာ ကျောင်းနေဖက် ငယ်နိုင်သူငယ်ချင်းတွေ အုပ်စုလိုက် ရောက်လာကြပြီး ရေပက်ခံထွက် ရန် ဇော်လဋ်ကို အတင်း ခေါ်သွားကြသဖြင့် သူ့အကြံ မအောင်မြင် ခဲ့ရချေ။

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ မစရသေးခင် ဝေးသွားခဲ့ကြ ၏။ သူတို့ ပြန်တွေ့ကြပြန်တော့လည်း သူမသည် သင်္ကြန်တုန်းကလို အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုး မဟုတ်တော့သဖြင့် ဇော်လဋ်မှာ ချက်ချင်း မမှတ်မိ နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူက မမျှော်လင့်သော အခြေအနေမှာ အခုလို ပြန်ဆုံခွင့်ရခဲ့ တာမို့ စမ်းသာနေ၏။ ယွန်းဆိုသည့် ကောင်မလေးသည် သူ့ကို ရှေ့ တည့်တည့်မှလာပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ ဇော်လဋ်မှာ သူ အရမ်း သိချင်နေတာတစ်ခုကို အောင့်မထားနိုင်တော့ဘဲ သူမအား မေးလိုက် ပါသည်။

“နေစမ်းပါဦး။ မင်း... ကိုယ့်နာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ် သိနေ တာလဲ”

“ဪ... ဒါလား။ ယွန်းတို့မဏ္ဍပ်မှာ သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်က သူ့ကို စာရေးဆရာဇော်လဋ်မှန်း သိတယ်။ ယွန်းကို အဲဒီသူငယ်ချင်းက ပြောပြတာပေါ့”

“ဂလိုလား”

“ဂလို... ဂလို ဒါနဲ့ စကားမစပ် မေးရဦးမယ်။ ဇော်လဋ်က သင်္ကြန်နောက်ဆုံးနေ့မှာ မဏ္ဍပ်ကို မလာဘဲ ဘယ်ပျောက်သွားတာ လဲ။ ယွန်းက အဲဒီထဲက ရောက်လေရာမှာ သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာ သိလား”

“ဗုဒ္ဓေါ့... ဘာလုပ်ဖို့ လိုက်ရှာနေရတာလဲ”

“ဪ ဘာရယ်လို့မှ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီနောက်ဆုံးနေ့က သူ့ကို မတွေ့လိုက်ရတော့ တွေ့ချင်ရုံ သက်သက်ပါ”

သူမ၏ပွင့်လင်းမှုကို သူ အံ့သြမှင်သက်စွာ ငေးမောနေမိ သည်။ ချက်ချင်းပဲ သူမကိုလည်း သူ ဆင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့တော့၏။ ဇော်လဋ်က...

“ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး။ မင်းက ကိုယ့်ကိုဘယ်လိုများလိုက်ရှာ နေတာလဲ။ ကိုယ့်ကို ဇော်လဋ်မှန်း သိရက်နဲ့တောင် နှစ်လလောက် ရှာရသလားကွ ”

“အောင်မယ်... ယွန်းက ဇော်လဋ်ရဲ့ဝတ္ထုတစ်အုပ်ကိုလှည့်ပြီး လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်သွယ်လိုက်ရင် သူ့ကို အလွယ်တကူ တွေ့နိုင်မှန်း သိသားပဲ။ အဲဒါက လွယ်လွန်းလို့ မလုပ်တာ သိရဲ့လား”

ဇော်လဋ်မှာ သူမဆီမှ ကြားရသမျှ အဆန်းတွေကြီးပဲ ဖြစ်နေ ၏။ သူ့ထက် အသက်ငယ်ပုံရပေမယ့် သူမက 'ဇော်လဋ်' ဟုသာ ခပ်တည်တည်နှင့် ခေါ်ပါသည်။ သူက မေးလိုက်၏။

“အဲဒါဆိုရင် မင်းက ဘယ်လိုရှာတာလဲ ...”

“အင်း... ဘယ်လိုရှာတာလဲဆိုတော့ ယွန်းက ပထမဆုံး

ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်မှာ စိတ်ထဲပေါ်လာတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ချရေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို လှမ်းဆက်ပြီး အဲဒီဖုန်းမှာ စာရေးဆရာဖော်လင့် ရှိပါသလားရှင်လို့ မေးတာပေါ့။ မရှိဘူးဆိုရင် နောက်ထပ် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ထပ်ရေးပြီး ဖုန်းထပ် ဆက်ကြည့်မယ်။ အဲဒီလိုပေါ့။ ဖုန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက်ဆက် ကြည့်တာ အခုဆိုရင် ဖုန်းနံပါတ် အလုံးခြောက်ရာကျော်နေပြီ”

သူမ၏ အံ့ဩစရာ စိတ်ကူးစိတ်သန်းကြောင့် သူ ရယ်ချင် သွားပါသည်။ သူက . . .

“မင်း အဲဒီလို အပင်ပန်းခံပြီးရှာတာ နီးနီးစပ်စပ်လေးတောင် မတွေ့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း. . . မတွေ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း အပြင်မှာ လူအရှင်လတ်လတ်ကြီးကို လာတွေ့နေပြန်ရော။ အံ့ဩ စရာကြီးနော်. . .”

“အင်း. . . အခုတွေ့ပြီဆိုတော့ ပြောလေ. . . ကိုယ့်ကို ဘာ ပြောစရာရှိလို့လဲ. . .”

“ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး”

“ဟင်. . . ဒါဖြင့် ဘာလို့လိုက်ရှာနေတာလဲ”

“ဒီလိုလေ. . . သူ့ကို တွေ့ချင်လို့ရှာတာ. . . အခု တွေ့လိုက် တော့ ပြီးသွားပြီပေါ့။ ယွန်း ကျေနပ်သွားပြီ။ ဟဲ. . . ဟဲ. . . ဟဲ”

“အမ်. . .”

ဘယ်လိုကောင်မလေးပါလိမ့်။ သူမကိုကြည့်ရတာ ရှုသလိုလို ပေါသလိုလိုနှင့် စိတ်ကူးပေါက်တိုင်း ထင်ရာစွတ်လုပ်မည့် သဘောရှိ

သည်။ ဒါပေမဲ့ သေချာသည့်တစ်ခုက သူမဆီမှာ မာယာတွေ မရှိခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအချက်ကပင် သူ့ကို ရိုးရိုးလေး ဆွဲဆောင်သွားခဲ့ပါသည်။ သူက ဒီလိုကောင်မလေးမျိုးနှင့် နောက်ထပ်တစ်ခါ ပက်သက်ခွင့်ရချင် မိလေသည်။

ရုတ်တရက် ဖော်လင့်၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် တစ်ချက် လင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဖော်လင့်၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်ကလေးများ တွန့်ကွေးသွား ပြီး သူက သူမကို ဉာဏ်များရန် စတင် စဉ်းစားနေတော့သည်။ သူမက မေး၏။

“ဘာတွေ တွေးပြီး ပြုံးနေတာလဲ. . .”

“ဪ. . . တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းရဲ့စကားကို ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင် တွေးနေတာပါ”

“ယွန်းကို သူက ဘာများ. . . မယုံမကြည် ဖြစ်နေတာလဲဟင်” သူမက မျက်လုံးလေးတွေဝိုင်းလျက် အံ့ဩစွာ မေးပြန်သည်။ ဖော်လင့် စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်၍ ဝမ်းသာသွားပါသည်။ သူ အနည်းငယ် စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်၏။ ပြီးမှ. . . ။

“မင်းက ကိုယ့်ကို ဖုန်းတွေလျှောက်ဆက်ပြီးလိုက်ရှာနေတယ် ဆိုလို့ပါ။ အဲဒါကိုတော့ ကိုယ် နည်းနည်း သံသယဖြစ်မိတယ်”

သူ့စကားကြောင့် သူမက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ပါသည်။

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ စာရေးဆရာရယ်. . . သံသယဖြစ်တာကို စကားလှအောင် နည်းနည်းတွေ့ များများတွေ့ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ မယုံ ရင် မယုံဘူးပေါ့။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ။ ဟင်း. . . ဟင်း. . . ဟင်း.”

ဇော်လင်း၏မျက်နှာမှာ ရဲခနဲ ဖြစ်ကာ ပူနွေးလာ၏။ သူမကို လည်း အားနာသွားသည်။

“ကိုယ့်စကားက အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် ဆော့ပဲနော်။ ကိုယ်စကားပြောတာ ရိုင်းသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ ဖုန်းဆက်ပြီး လိုက်ရှာပုံကိုတော့ တကယ်ပဲ သံသယဖြစ်မိတယ်”

သူပြောတာကို သူမက စူးစူးရှဲရှဲ စိုက်ကြည့်ကာ နားထောင်နေ ပါသည်။ ခဏကြာတော့မှ...

“အခု ဇော်လင်း အချိန်ရလားဟင်”

“အင်း... ရပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်လည်း သူ့ရဲ့အချိန်တွေထဲက တစ်နာရီလောက် မျှ ပါလား”

“အချိန်တစ်နာရီလောက်က ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ့်ကို ပြောပြဦးလေ”

“ဇော်လင်း မယုံဘူးဆိုတဲ့ကိစ္စကို သက်သေပြမလို့ပါ။ ကဲ... ထထ၊ ယွန်းတို့ ဒီက လစ်ကြရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမက မတ်တတ်ထလိုက်၏။ နောက် သူ့ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်ကို စားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ပြာ ခွက်နှင့် ဖိထားလိုက်ပါသည်။ သူမ၏ အပြုအမူကြောင့် ဇော်လင်းလည်း ယောင်နနနှင့် သူ့ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်မိသည်။ သူမက လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ကို လှမ်းပြော၏။

“အခု ညနေလေးနာရီ ထိုးတော့မယ်။ သူ့ကို ငါးနာရီအတိ မှာ ဒီဆိုင်ကိုရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

ဇော်လင်းမှာ သူမကို တစ်ခုခု ပြန်ပြောလိုက်သင့်သော်လည်း အညှို့ခံထားရသူတစ်ဦးပမာ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်လိုက်မိပါသည်။

အဲဒီနောက် သူမက ဦးဆောင်၍ ဆိုင်အပြင်သို့စထွက်သွား ၏။ သူက သူမနောက်မှ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သိပ်ဝေးဝေး မလျှောက်လိုက်ရ။ Aroma ဆိုင်၏ ကား Parking နေရာတွင် ရပ် ထားသော အဖြူရောင် စူပါဆလွန်းကားတစ်စီးထိ အရောက်တွင် သူမ က ရပ်၍ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။

‘တက်’ဟု သူ့ကို လှမ်းပြောကာ သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း ဒရိုင် ဘာခုံနေရာမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဇော်လင်းသည် သူမနှင့် ဘေးချင်းယှဉ် လျက်ထိုင်ခုံမှာ မှီချလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ မျက်စိကိုလည်း စုံမှိတ်ထားမိ၏။

ဒါသည် သူမကို မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်သည့် တိုင်အောင် ဖြစ်နိုင်လျှင် ဇော်လင်းက ဝန်မခံချင်ပါ။

ငါက ဒီကောင်မလေးကို ဘာကြောင့် မကြည့်ရဲရမှာလဲဟု တွေးပြီး အားတင်းကာ မျက်လုံးများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကြည့် မိလေ၏။ အခုချိန်ထိ ကားစက်နှိုးသံ မကြားရသေးတာလည်း ထူးခြား နေသည်။ သူက ဘေးသို့ ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

“အို”

တွေ့လိုက်ရသည်မှာ ကားမမောင်းသေးဘဲ သူ့ကို ငေးမောနေ သော သူမ၏ အကြည့်နက်နက်လေးတစ်စုံ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကောင်မ လေး၏ မျက်ဝန်းများတွင် အပြစ်ကင်းသည့် ဖြူစင်မှုတစ်မျိုး ဆွတ်ဖြန်း ထားခဲ့ဟန်တူ၏။ ဆိုပါစို့... အဲဒီအချိန်အတန်းလေးမှာပင် သူမကို

စွဲလန်းသွားပြီဟု ဇော်လင်္ခ သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်ရလေသည်။

ဘာမာယာမှ မရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများကို မိနစ်ပိုင်းနှင့် စွဲလန်းသွားဖို့ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားမျိုး မလုပ်နိုင်သည့်ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် 'ရိုးသားမှု' သည် မူးယစ်ဆေးဝါးလို၊ တဏှာလို၊ မာယာလို၊ အလှတရားလို လူကို ချက်ချင်း ဖမ်းစား သွေးဆောင်တတ်သည် ဟုတ်။ ရိုးစင်းသော အဖြူ ထည်တစ်ခုကို စွဲလန်းတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မြင်မြင်ချင်း သဘောကျ သူတွေ၊ ချစ်ခင်သူတွေ ရှိကောင်းရှိပါလိမ့်မည်။

သို့သော် သူကတော့ ထူးဆန်းစွာပင် သူမမျက်ဝန်းထဲမှ ရိုးသားဖြူစင်သော ရနံ့လေးကို အချိန်ခဏလေးနှင့် ဘိန်းစွဲသလို စွဲလန်းသွားခဲ့မိပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မရည်ရွယ်ဘဲ မျောလွင့်နေရာမှ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ပြန်၍ သတိဝင်လာကြ၏။ သူမက ဘာမှ မဖြစ်သလို နှင့် ကားကို စက်နှိုးကာ မောင်းထွက်သွားပါသည်။ သူက သာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေ၏။ ခဏကြာတော့ ပြင်းထန်သော စွဲလန်းမှုကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ထိတ်လန့်လာလေသည်။

ငါ ဒီကောင်မလေးကို ဖြူစင်မှုဆိုတဲ့ အချက်တစ်ချက်တည်းနဲ့ ရူးသွပ်ပြီး မစွဲလန်းသင့်ဘူး။ သူမဟာ တကယ်ဆို သင်္ကြန်မှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာ။ ငါက သာမန်လူတစ်ယောက်ပဲ။ 'ရိုးသားမှု' ကို စွဲလန်း

သွားရတဲ့အထိ ငါ့နှလုံးသားဟာ မြင့်မြတ်နိုင်သူတစ်ဦး မဟုတ်ဘူး။

သူမမောင်းသောကားကို စီးနေရင်းမှ ဇော်လင်္ခက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်သတိပေးနေရသည်။ ဘယ်လောက်ကြာလို့ ကြာမှန်းမသိ။ ဘယ်နေရာကို ရောက်လို့ရောက်မှန်းမသိဘဲ သူမ ကားပေါ်မှာ ဇော်လင်္ခ ပါလာခဲ့၏။

'ရောက်ပြီ' ဆိုသည့် သူမအသံကြောင့် သူက ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ ခေတ်မီ၍ သားနားသပ်ရပ်သော တိုက်တစ်လုံးရှေ့၌ သူတို့စီးလာသောကားမှာ ရပ်တန့်သွားသည်။ သူမက ကားပေါ်မှဆင်းကာ သူ့ကိုလည်း အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေပြန်သည်။

“ဇော်လင်္ခ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခဏလောက် ထိုင်ပါဦးလား”

သူက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။ နောက်တော့ အိမ်သားတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိသော ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်စောင့်နေမိ၏။ သူမသည် အိမ်ထဲကို လှစ်ခနဲ ဝင်သွားပြီး ချက်ချင်းပဲ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဧည့် ခန်းထဲရှိ သူ့ထံသို့ အပြေးတစ်စိုင်းနှင့် ပြန်ရောက်လာသော သူမ လက်ထဲမှာ ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ် ပါလာ၏။

“ရော့ . . . ဒီမှာ”

သူမသည် ဗလာစာအုပ်ကို သူ့ဆီ ထိုးပေးလိုက်၏။ ဇော်လင်္ခက စာအုပ်ကို လှမ်းယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပထမဆုံး စတွေ့ရသော စာမျက်နှာမှာပင် ဖုန်းနံပါတ်များကို ရှင်းလင်းသပ်ရပ်စွာ တန်းစီ၍ ရေးထား၏။ မျဉ်းကြောင်းတစ်ကြောင်း၌ နံပါတ်တစ်ခုသာ ရေးထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် စာမျက်နှာတစ်မျက်နှာမှာ ဖုန်းနံပါတ်နှစ်ဆယ်

ခန့် ရှိနေလေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါ၍ ကြက်သီးထသွားရသည်။ ဇော်လင်္ကျာမှာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကျန်စာမျက်နှာများကို တဖျပ်ဖျပ်နှင့် အမြန် လှန်လှော့ပစ်လိုက်၏။

ဗလာစာအုပ်ထဲမှာ ဖုန်းနံပါတ်တွေက တကယ်ပဲ အများကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူက စာအုပ်ပိတ်ကာ သူမဆီ မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူမက လက်ပိုက်ထားပြီး သူ့ကို အပိုင်မေးလေသည်။

“ယုံပြီလား”

“ယုံပါပြီ”

ဇော်လင်္ကျာ ဝန်ခံရင်း ကျေနပ်စွာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ဖော် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကော်ဖီဖန်း ကိုင်ကာ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာပါသည်။ သူလည်း ငြင်းမနေတော့ဘဲ သူမ တိုက်သည့်ကော်ဖီကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ထပ်သောက်နေမိပြန်၏။

(Cafe Aroma မှာတုန်းကလည်း သူမက ကော်ဖီဖိုး ရှင်းခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား။)

အဲဒီနောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ စကားလုံးတွေ ရှားပါးသွားခဲ့သည်။ ညနေ ငါးနာရီထိုးတော့ သူမက ကတိအတိုင်း မြို့ထဲသို့ ပြန်ပို့ပေးပါသည်။ သူ့ကို Aroma ရှေ့မှာပဲ သူမက ချပေးလိုက်၏။

ဇော်လင်္ကျာ သူ့လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသောဗလာစာအုပ်လေးကို မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး တမင်ယူလာခဲ့သည်။ သူက သူမကို ကားမထွက်ခင် နှုတ်ဆက်၏။

“ဘိုင်း”

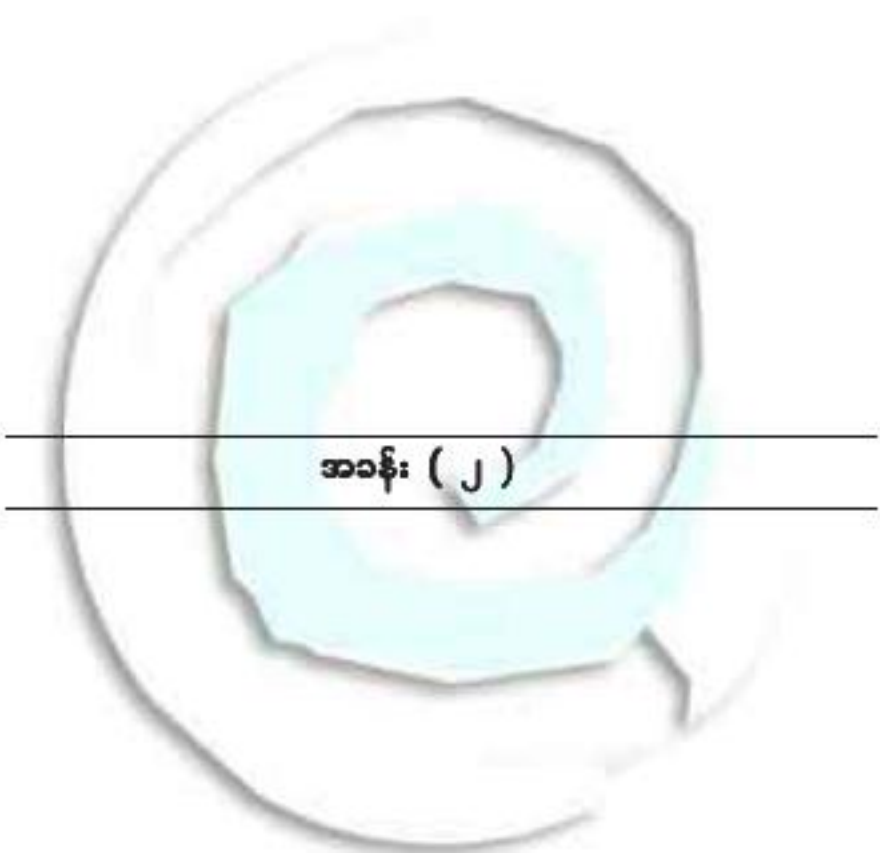
သူ နှုတ်ဆက်တာကို ပြန်မနှုတ်ဆက်ဘဲ သူမက လက်ဖဝါးလေးကိုသာ ဖြန့်လိုက်ပါသည်။ သူမ၏ ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေပုံကြောင့် ဇော်လင်္ကျာလည်း အနေရခက်သွားသည်။ တော်တော်လည်တဲ့ ကောင်မလေးပါလား။

နောက်ဆုံးတော့ ရှက်ရယ်ရယ်ကာ ဗလာစာအုပ်လေးကို သူမလက်ဖဝါးပေါ် တင်ပေးလိုက်ရတော့သည်။ သူမက သူ့ကို ကတိပြားလေးတစ်ခု ပြန်ပေး၏။ ကတိပြားပေါ်တွင် ‘ယွန်းနေခြည်’ ဆိုသည့် နာမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ရေးထားတာ တွေ့ရလေသည်။

သူမက ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းထွက်သွား၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ ကားပြတင်းပေါက်မှ သူ့ကို နှုတ်ဆက်သည့်သဘောဖြင့် သူမ၏လက်ကလေးတစ်ဖက် ထွက်လာပါသည်။ သူမ၏ ပါးနပ်မှုကို သူက မချင့်မရဲနှင့် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရတော့သည်။

ဇော်လင်္ကျာ တစ်ယောက်တည်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒီအတိုင်းဆို သူတို့နှစ်ယောက် ထပ်ဆုံကြဦးမှာ သေချာပါသည်။

အခန်း (၂)

ဇော်လင်း ပြောသမျှကို သက်လွင်က ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် နားထောင်နေပါသည်။ သက်လွင်သည် နားထောင်နေရင်းမှ ဂျိုးသိန်း ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကိုလည်း မနားတမ်း ဖွာနေပြန်၏။ အိမ်အပြင်၌ မိုး စက်များ ဆင်ပွဲဖွဲ ရွာကျလျက်ရှိသည်။ ဇော်လင်း၏ စကားအသွားအလာ ပေါ် မူတည်၍ သူ့မျက်နှာတွင် အမူအရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းနေ ခဲ့သည်။ သူ့နှုတ်မှလည်း မကြာခဏ အာမေဇိုတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာ တတ်သည်။

နာရီပိုက်ခန့်ကြာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်၏စကားဝိုင်းသီ တံခါး ခေါက်သံတစ်ခုရောက်ရှိလာ၏။ ဇော်လင်းက အိမ်ရှင်ပီပီ တံခါးထဖွင့် ပေးလိုက်ပါသည်။ ရောက်လာသူမှာ သူတို့သူငယ်ချင်း အံ့တွယ်စင်ဖြစ်

နေသည်။ ပေါ်မလာတာ ကြာပြီမို့ သူက အံ့သြဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုရင်း ဆဲလိုက်မိသည်။

“ခွေးကောင်... လာခဲ့။ ငါက မင်းကို သေသွားပြီ မှတ်လို့ကွ။ သတင်းစာဖတ်တိုင်း မင်းရဲ့နာရေးသတင်းကို အမြဲရှာပါတယ်”

သက်လွင်ကလည်း အခွင့်သင့်တုန်း အံ့ဘွယ်ကို ဝင်တွယ် လိုက်ပြန်သည်။

“ဒီကောင်က မယားကြောက်ပဲဥစ္စာ။ သူ့မိန်းမကို လွန်ဆန်ပြီး ဘော်ဒါတွေဆီ ဘယ်လာရဲ့ပျဲမလဲ ဇော်လဋ်ရာ။ နားလည်ပေးလိုက်ပါ”

သူ့ကို ဘယ်လောက်ပဲဆော်ဆော် အံ့ဘွယ်ဆိုသည့်ကောင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးနေသူဖြစ်သည်။ အံ့ဘွယ်သည် သဘော ကောင်းပြီး သူငယ်ချင်းများ၏ အနှံ့အတာကိုလည်း ခံနိုင်သည်။ ကူညီ စရာရှိရင်လည်း သူက ဘာစိတ်မှမထားဘဲ အစွမ်းကုန် ကူညီတတ်၏။ ဒါကြောင့်လည်း သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်လုံးက ဒီကောင်ကို ချစ်ကြ သည်။ သို့သော် အံ့ဘွယ်သည် ပြီးခဲ့သည့် ခြောက်လခန့်က ကောက် ကာငင်ကာ အိမ်ထောင်ကျသွား၏။ နောက်တော့ သူသည် အရင်လို သူငယ်ချင်းတွေဆီ သိပ်မလာနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ထောင့်တာဝန်များနှင့် နှုတ်ခမ်းလုံးနေခဲ့ရသည်။ သူငယ်ချင်းများကလည်း ထိုအချက်ကို လုံးဝ မကျေနပ်ကြ။ အဲဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အံ့ဘွယ်ကို သူတို့က ကြိုတိုင်း စကားနာထိုးတတ်ကြလေသည်။

သူတို့ ငယ်သူငယ်ချင်းအုပ်စုကြီးမှာ ဇော်လဋ် အံ့ဘွယ်၊ သက်လွင်၊ ကိုကြည်နှင့် ရဲမြင့်ဦးတို့ ပါဝင်ကြကာ စုစုပေါင်း ငါးယောက် တိတိရှိပါသည်။ အဲဒီထဲတွင် ဇော်လဋ်ကလေးယောက်သာ အနုပညာသမား

ဖြစ်ပြီး ကျန်လေးယောက်မှာ စီးပွားရေးနှင့် အတတ်ပညာကို ပေါင်း စပ်အသက်မွေးသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သည် ဆယ်တန်းကျောင်းသား ဘဝကတည်းက တွဲခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည့်အပြင် ကန် တော်လေး၌ တစ်ရပ်ကွက်တည်း နေထိုင် ကြီးပြင်းလာကြသူများလည်း ဖြစ်သည်။ ရဲမြင့်ဦးတစ်ယောက်သာ ကန်တော်လေးသား မဟုတ်သော် လည်း သူ နေထိုင်သည့် ဖဆပလအိမ်ရာမှာ သူငယ်ချင်းများရှိရာနှင့် နီးနီးလေးပဲဖြစ်ပါ၏။

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့အုပ်စုသည် အိမ်မှာရော ကျောင်းမှာပါ အတွဲ ညီခဲ့ကြသည်။ လူကြီးတွေအမြင်မှာ သူတို့က မျက်စိနောက်စရာဖြစ်ခဲ့ ပြီး ရန်ဖြစ်တတ်သောကြောင့် ဆိုးသွမ်းလူငယ်များဟုလည်း သတ်မှတ် ခံခဲ့ရ၏။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်၍ ကိုယ့်ဘဝလမ်း ကိုယ် လျှောက်လှမ်းကြရာ၌ သူတို့အားလုံးသည် တစ်ချိန်က လူကြီးများ၏ ထင်မြင်ချက်တွေကို ရိုက်ချိုးပြနိုင်ခဲ့လေသည်။

အခုဆို သူတို့ထဲတွင် ဇော်လဋ်လို နိုင်ငံတကာအမြင်ရှိသော စာရေးဆရာတစ်ဦးလည်း ရှိသည်။ သက်လွင်လို အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရ တစ်ဦးလည်း ရှိသည်။ အံ့ဘွယ်ဇင်ကဲ့သို့ ကွန်ပျူတာ အထူးကျွမ်းကျင် ပြီး ကိုယ်ပိုင်ကွန်ပျူတာသင်တန်း ဖွင့်ထားသော လူငယ်သင်တန်း ဆရာတစ်ဦးလည်း ပါသည်။ ရဲမြင့်ဦးကဲ့သို့ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် သူဌေး ပေါက်စတစ်ဦးလည်း ပါသည်။ သူတို့ထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သော ကိုကြည်တစ်ယောက်သာ အနည်းငယ် မှိန်နေသလို ရှိ၏။ ဒါကလည်း ကိုကြည်သည် တစ်ခုခုအပေါ် စွဲစွဲမြဲမြဲနှင့် ကြိုးစားအားထုတ်သူမျိုး မဟုတ်၍ဖြစ်သည်။ ဒါတောင် ကိုကြည်သည် ဘုရင့်နောင်ရှိ သူတို့

မိသားစုပိုင် ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို ကြီးကြပ်ရသော မန်နေဂျာဆိုသည့် အရှိန် အင်အားတော့ ရှိသေး၏။ တကယ်တမ်း ထိုပွဲရုံလုပ်ငန်းတွင် ကိုကြည် ၏အခန်းကဏ္ဍမှာ ဟိုစစ်စစ် ဒီစစ်စစ်မျှသာဖြစ်ပြီး ပွဲရုံကို သူ့အဖေနှင့် သူ့ယောက်ဖတို့က ဦးဆောင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဇော်လင်းသည် မတွေ့ရတာ သုံးလနီးပါးရှိပြီဖြစ်သော အိမ် ထောင်သည် ကွန်ပျူတာအိပ်စပတ်ကြီး အံ့ဘွယ်ဇင်အား ပြုံးလျက် ကြည့်နေမိ၏။ အံ့ဘွယ်မှာ ခေါင်းကို တညိတ်ညိတ်လုပ်နေဆဲ။ ရုတ် တရက် သက်လွင်ဆီမှ အသံထွက်လာပါသည်။

“ဟေ့ကောင်... အံ့ဘွယ်။ မင်း အခုငါတို့ဆီလာတာ အဲဒီလို ပြုံးပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ပြဖို့ သက်သက်တော့ မဟုတ်လောက် ပါဘူးနော်”

သက်လွင်စကားကို ဇော်လင်းကလည်းဝင်ထောက်ခံလိုက်၏။

“အေးလေကွာ။ မင်းကလည်း ငါတို့ကို စကားလေးဘာလေး ပြောပါဦးကွ။ ခွီးမှပဲ။ ဘယ်လိုလဲ ဟေ့ကောင်။ မင်းတို့အိမ်ထောင်ရေး ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဒီတော့မှ အံ့ဘွယ်က ဖွဖွလေးပြုံးရင်း...

‘ပြေပါတယ်’ ဟု ပြန်ဖြေလေ၏။ သက်လွင်က အခွင့်ကြံတုန်း အံ့ဘွယ်ကို ဆက်တိုက် နှိပ်ကွပ်နေပြန်သည်။

“မပြေဘဲ ရှိမလားကွ။ မင်းကောင်က မိန်းမငယ်ငယ်လေးကို ယူထားပြီးတော့ တစ်ခုခုဆို ပြုံးပြီးဖြိုးနဲ့ ခေါင်းညိတ်နေဖို့ပဲ တတ်တဲ့ ကောင်ပဲဥစ္စာ။ အေးလွန်းတော့ ဟိုက နိုင်စရာတောင် မလိုဘူး။ သစ္စာ က ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့ ရထားတာ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေစရာ

ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

သက်လွင်၏စကားကမှန်နေသဖြင့် သူတို့ရယ်လိုက်မိကြသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ အံ့ဘွယ်သည် ကွန်ပျူတာပညာမှာ ဖျံတစ်ကောင် ငါးဖမ်းသလို ကျွမ်းကျင် လျင်မြန်သလောက် တခြားကိစ္စ များ၌ အေးလွန်းလှသည်။ သူ၏အေးဆေးပုံမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ထုံထိုင်း နေသလိုပင် ထင်ရလောက်၏။ ဒါပေမဲ့ အံ့ဘွယ်စရာကောင်းသည်မှာ သူငယ်ချင်းအုပ်စုတစ်ခုလုံးတွင် သူက ပထမဦးဆုံး မိန်းမရသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သစ္စာဆိုသော ကောင်မလေးသည် သူ့ထက် ရှစ်နှစ်ကျော် ငယ်ပြီး အစက သူ့ဆီမှာ ကွန်ပျူတာဆင်တန်း လာတက်သည့် တပည့် မလေးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက်တော့ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ သည်မသိ။ အံ့ဘွယ်က ကောင်မလေးကို ခြေမြန်လက်မြန်နှင့် ခိုးပြေး ကာ တစ်လအတွင်း သူတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြတော့သည်။

ရယ်ရာမှ အံ့ဘွယ်က အရယ်တစ်ဝက်နှင့် ဇော်လင်းကို လှမ်း ပြော လိုက်၏။

“ငါ မင်းကို... မေးစရာတစ်ခု ရှိတယ် ဇော်လင်းရ”

ဇော်လင်းမှာ မျက်နှာတည်တည်လေး ဖြစ်သွားသည်။

“မေးလေ”

“အဲ... တကယ်တော့ ငါမေးမှာဆိုတာထက် ငါ့မိန်းမကမေး ခိုင်းတာပါ။ သူက မင်းဝတ္ထုတွေဆို အကုန်ဖတ်တာ။ မင်းရဲ့ပရိသတ် ပေါ့။ မင်းဝတ္ထုထဲမှာပါတဲ့ စာကြောင်းတစ်ကြောင်းကို ငါ့မိန်းမ အရမ်း သဘောကျနေတယ်။ မင်းက လူပျိုဆိုတော့ သူက အံ့ဘွယ်နော်။ လူပျိုတစ်ယောက်က အဲဒီလိုစာမျိုးကို ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးနဲ့ ရေး

ခဲသလဲဆိုတာ သူ့သိချင်တယ်ပေါ့ကွာ။ အဲဒါ ငါ့ကို မင်းဆီ လမ်းကြိုရင် မေးခဲ့ပေးပါတဲ့”

“ဘယ်စာသားများပါလိမ့်”

“ဟိုကွာ . . . ဟို စာအုပ်နာမည်တော့ ငါ သိပ်မမှတ်မိဘူး။ အဲဒီစာသားကိုတော့ ငါလည်း ကြိုက်တယ်။ မင်း ရေးသမျှထဲမှာ အကြိုက်ဆုံးပဲ”

“အေးပါ . . . ဟုတ်ပါပြီ။ ဘာစာသားလဲဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဟိုလေ . . . လင်မယားဆိုတာ အရင်းနှီးဆုံး သူစိမ်းတွေပဲဆိုတာလေ။ အဲဒါကို သစ္စာက အပြတ်ခိုက်နေတာကွ။ ငါ့သူငယ်ချင်း ရေးတာဆိုတော့ ငါလည်း မျက်နှာပွင့်တာပေါ့။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ရတာ အတန်ဆုံးပဲ။ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

ဇော်လင်းမုရာ ချက်ချင်း စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ထိုင်ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွား၏။ အံ့ဘွယ်က ရိုးရိုးသားသား ပြောနေခြင်းဖြစ်၍ သူလည်း ဘာ ပြန်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့။ အဲဒီစာသားများကို ရေးလိုက်မိသည့် အတွက် သူ ဗထမဆုံးအကြိမ် နောင်တရမိသွားပါသည်။

ဒါကို ဝိုင်းမိသည့် သက်လွင်က ဘေးမှာ တစ်ခွံနှင့် ရယ်နေလေသည်။ အံ့ဘွယ်ဆိုတာ တုံးချင်လျှင် ထိုကဲ့သို့ တုံးတတ်ပြီး အနုပညာနှင့်လည်း တော်တော် အလှမ်းဝေးသူဖြစ်၏။ တစ်ဖက်မှာ အရမ်းချွန်နေလျှင် တခြားတစ်ဖက်တွင် အားနည်းတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

အံ့ဘွယ်ကို ဘယ်လိုပြောရင် ကောင်းမလဲဟု သူ ခေါင်းစားနေဆဲ ကယ်တင်ရှင်က ပေါ်လာ၏။ သက်လွင်က အံ့ဘွယ်ကို ဝင်ပြော

လိုက်သည်။

“အံ့ဘွယ် မင်း . . . ဇော်လင်းအကြောင်း မသိသေးဘူးကိုး။ ဒီကောင်ခေါင်းထဲက အဲဒီလိုစာသားတွေ ဘယ်လို ထွက်နေသလဲဆိုတော့ လျှို့ဝှက်ချက် ရှိလို့ပေါ့”

အံ့ဘွယ်သည် ဒီတစ်ခါ သိပ်မတုံးတော့ဘဲ သက်လွင်၏ ဆိုလိုရင်းကို အကင်းပါးစွာ သဘောပေါက်သွား၏။

“ဟာ . . . တကယ်၊ ဒါဆို ဇော်လင်းက ရည်းစားရနေပြီပေါ့ဟုတ်လား”

အံ့ဘွယ်၏ အားရဝမ်းသာဖွယ်ခန်းကြောင့် သူက ပြုံးရင်းခေါင်းခါပြလိုက်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် . . . ဘာလဲ”

အံ့ဘွယ်က မနေနိုင်စွာ ထပ်မေးလိုက်၏။

ဇော်လင်းသည် သူမကို မြင်ယောင်မိကာ ဖွဖွလေး လွမ်းဆွတ်သွား၏။ နောက် သူက ဘယ်လို စပြောပြရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားနေဆဲမှာ အထာပေါက်သော သက်လွင်က သူ့ပြဿနာကို ဝင်ဖြေရှင်းပေးလိုက်လေသည်။

“ဇော်လင်း မင်း အံ့ဘွယ်ကို အစကနေ ပြန်ပြောပြလိုက်ပါလား။ ငါလည်း နောက်တစ်ခါ ထပ်နားထောင်ရတာပေါ့”

သူက ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ သူမအကြောင်းပြောရန် သူ စတင်အရှိန်ယူလိုက်ပါသည်။ အဲဒီခဏ၌ သူ့ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ပူနွေးရှိန်းမြဲလို့သွား၏။

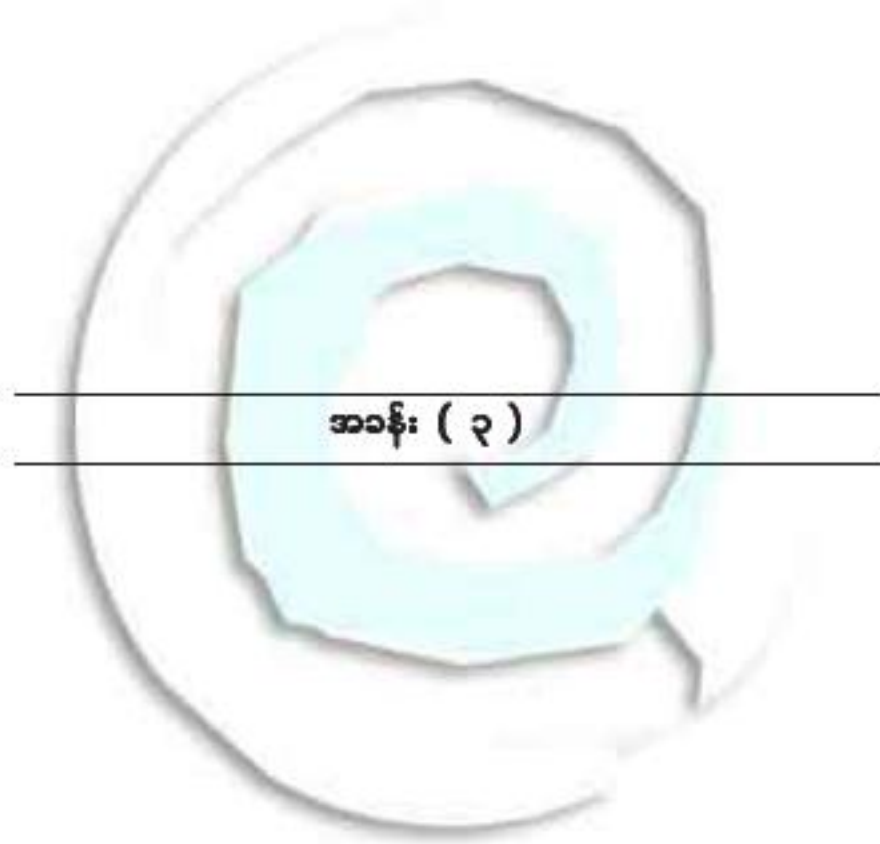
“ဒီလိုကွ။ ပြီးခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်တုန်းက

.....
.....”

ဇော်လင်းသည် သူတို့ကို သူမနှင့် စခံတော့ခွဲပုံအား အချိန်နာရီ
ဝက်ခန့် ခြားနားပြီးနောက် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံပြောပြနေမိ၏။ အခုလို
သူမနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို ပြောရတာ သူပျော်ပါ
သည်။ သူမ၏ မာယာကင်းသောပုံရိပ်ကို ပြန်တွေ့မိတော့လည်း သူ
ကြည်နူးစွာ ခံစားရသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ အချစ်စိတ်သည် ပျော်ရွှင်
မှုနှင့် ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့စရာများကို တစ်လှည့်စီ ထုတ်လွှင့်ပေးနေခဲ့
လေပြီ။

www.foreverspace.com.mm

ဒီနေ့မနက် မိုးလင်းလာကတည်းက မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းနေ၏။ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံးမှာ အုံ့မှိုင်း မဲမှောင်နေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်သည် ညစ်ထေးထေးနှင့် လူးလွန်စွာ သက်စင်လှုပ်ရှားလျက် ရှိပါသည်။

ဇော်လင်းက ရေးလက်စ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို အခုလို ရာသီဥတုအခြေအနေမျိုးတွင် အဆုံးသတ်နိုင်ရန် အပြင်းအထန် ကြိုးစားရေးနေခဲ့သည်။ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာတစ်ယောက်ကို ညနေကျရင် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ပေးရန် ချိန်းထားသောကြောင့်ဖြစ်၏။ မိုးနှင့်အပြိုင် သူ စာရေးနေခဲ့ရာ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဝတ္ထုက ပြီးသွားသည်။ ဝတ္ထုအဆုံး၌ သူက လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပြီးသောအခါ တာဝန်တစ်ခု ပြီးဆုံးသွားသူတစ်ဦးပမာ ပေါ့ပါးသွားတော့၏။

သို့သော် ဒါတိုင်းလို အလုံးစုံ ပေါ့ပါးသွားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာ ခြွင်းချက်ရှိနေပါသည်။ သူ့ဆီသို့ အချိုးအကွေ့တစ်ခု ရောက်ရှိလာတော့မည်ဟု ကြိုတင်ခံစားရ၏။ ဇော်လင်းသည် အခန်းထောင့်တွင် ထောင်ထားသော ဂစ်တာကို လှမ်းယူကာ တိုးတိုးဖွဖွလေး တီးခတ် ဆော့ကစားလိုက်မိသည်။ မာဆတ်ဆတ်နိုင်သော သံစဉ်တချို့မှာ သူ့အနီးနား၌ လွင့်ပျံ့စီးပျော့လာ၏။

ဘယ်သူသည် ကံကြမ္မာဖဲချပ်များကို အခန်းထဲမှာ ဂစ်တာတီးရင်း ထိုင်စောင့်နေဖူးပါသနည်း။

ငါးလွှာအမြင့်ရှိသော သူ့အခန်းထဲသို့ လိပ်ပြာလှလှလေးတစ်ကောင်က မိုးရေတွေကြားမှ ပျံသန်း ဝင်ရောက်လာတာ တွေ့ရသည်။ ဒါသည် ထူးဆန်းသည့် နိမိတ်ပုံတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သူ ရိပ်စားမိလိုက်သော်လည်း ဘာမှ မဟုတ်သလိုပဲ သဘောထားလိုက်ပါသည်။ လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်သံနှင့် အရိုင်းဆန်ဆန်လှပနေသော ဂစ်တာသံများကြားတွင် ဇော်လင်းတစ်ယောက် အရသာတွေ့နေ၏။ ထိုအခိုက်. . .

“ဒေါက်. . . ဒေါက်. . .”

ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသည့် တံခါးခေါက်သံနှစ်ချက်ကြောင့် သူက ဂစ်တာတီးခြင်းကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်သည်။ တံခါးခေါက်သံသည် သူ့အခန်းသို့ တစ်ခါမှ မလာဖူးသည့် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်မှန်း သိသာစေပါသည်။ ဇော်လင်းက တံခါးကို ချက်ချင်း ထမဖွင့်သေးဘဲ နောက်ထပ် တံခါးခေါက်သံကို နားစွင့်နေလိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသည်အထိ တံခါးခေါက်သံက ထပ်မထွက်လာတော့. . . ၊

ဇော်လင်းက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချကာ အခန်းတံခါးကို ထမဖွင့်

ကြည့်လိုက်ပါသည်။ တံခါးရွက်နောက်ကွယ်မှ ပေါ်လာသော မျက်နှာ
လေးကြောင့် သူ အံ့ဩရင်ခုန်သွားရ၏။ သူမ (သို့မဟုတ်) ယွန်းနေခြည်
ဆိုသည့် ကောင်မလေး . . . ။

“ဟောဗျာ”

“ဇော်လင်းရဲ့အခန်းကို မဖိတ်ခေါ်ဘဲနဲ့ ရောက်လာမိတဲ့အတွက်
နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်သွားရင် ဆောရီးနော်”

သူသည် ကြောင်အအနှင့် ငေးမောကြည့်နေရာမှ သူမကို
အခန်းထဲသို့ ဖိတ်ရန် သတိရသွားသည်။ ဇော်လင်းမှာ စိတ်တွေလှုပ်ရှား
နေ၏။ သူ့ရဲ့ဖိတ်ခေါ်မှုမှာ ‘လာ’ ဆိုသော စကားလုံးလေးတစ်လုံးတည်း
သာ ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလှိုပင် အခန်းထဲကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
ဝင်ရောက်လာသည်။ ဇော်လင်းက သူမအား မေးလိုက်၏။

“လိပ်စာ ဘယ်ကရတာလဲ”

မေးပြီးမှ ထိုမေးခွန်းသည် အဓိပ္ပာယ်မဲ့လွန်းသော မေးခွန်းမှန်း
သူ သတိရသွားသည်။ သူမက သူ့မေးခွန်းကို မဖြေသေးဘဲ ချိုချိုလွင်
လွင်လေး ရယ်နေ၏။ နောက်မှ . . .

“ဪ . . . သူ့လိုစာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ လိပ်စာကို
သိရ ဖို့များ ဘာခက်လို့လဲ။ လွယ်လွယ်လေးဥစ္စာ။ အဲ . . . ခက်တာက
ဒီ လိပ်စာကိုရှာပြီး ရောက်အောင် လာရတာမှ ခက်တာ။ ပြီးတော့
ဇော်လင်းတို့အခန်းက အမြင့်ကြီးပဲနော်”

“ကိုယ်က . . . မင်းတို့လို လုံးချင်းတိုက်နဲ့ နေနိုင်တဲ့ သူဌေးမှ
မဟုတ်တာကွ။ ဒီလို တိုက်ခန်းအစုတ်လေးမှာပဲ နေရတာပေါ့”

“အံ့မယ် နာမည်ကြီးစာရေးဆရာကများ လာလျှိုနေပြန်ပြီ”

“နေစမ်းပါဦး မင်းက ဒီတိုင်းပြည်မှာ စာရေးဆရာဆိုတာ
စာမူခ ဘယ်လောက်ရတယ် ထင်လို့လဲ။ ဇွတ်ကြီး အထင်တွေ လာကြီး
နေတယ်။ ကဲ . . . အဲဒါတွေထားပါ။ အခု ကိုယ့်ဆီမင်းက တကူးတက
ရောက်လာခဲ့တာဆိုတော့ လာရင်းကိစ္စကို ပြောပါဦး”

ထိုအခါ သူမက ရူးသလိုပေါသလိုနှင့် ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း . . .

“လာရင်းကိစ္စက ဟိုလေ . . . ဟို . . . ဟိုဟာ ”

“အင်း . . . ပြောပါဦး ဘယ်ဟာလဲ”

“ဟို . . . ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ လာရင်းကိစ္စက စာရေးဆရာ
ဇော်လင်းရဲ့ စာအုပ်တွေကို ယွန်းက ထုတ်ချင်လို့။ အဲဒါ ပြောရအောင်
လာခဲ့တာ”

ဇော်လင်းမှာ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့မတ်လိုက်၏။ သူ့ကို အဆင်ပြေသလို
ပြောလိုက်သည့် သူမ၏လာရင်းကိစ္စမှာလည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သော
ကိစ္စတစ်ရပ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဇော်လင်းက စိတ်ထဲမှာ ‘ငါ့ကို သူလျှောက်
ပြောသမျှ ယုံကြည်မယ့် သူငယ်နှစ်စားလေးများ အောက်မေ့နေသလား
မသိဘူး’ ဟု စေ့စေ့နေ၏။ ရုတ်တရက် သူက မေးခွန်းတစ်ခုကို ကောက်
ကာလင်ကာ မေးချလိုက်သည်။

“မင်းက ထုတ်ဝေသူဆိုတော့ မင်းတို့စာအုပ်တိုက်နာမည်ကို
ပြောစမ်းပါဦး”

“ယွန်းနေခြည် စာပေ”

သူက ပါးစပ်ကို ရွှံ့လိုက်ပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို နောက်ထပ်
မေးခွန်းတစ်ခုကို ထပ်မေးပြန်၏။

“မင်းတို့စာအုပ်တိုက်က ဘယ်သူ့စာအုပ်တွေကို ထုတ်ဝေဖူးသလဲ”

“ဟင့်အင်း... တစ်အုပ်မှမထုတ်ဖူးသေးဘူး။ အခုမှ ဇော်လင်းရဲ့စာအုပ်ကို ပွဲဦးထွက်ထုတ်ချင်လို့ စာမူ လာတောင်းတာပါ”

“တကယ်ပြောနေတာလား။ ဒါ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“တကယ်ပြောတာပေါ့။ ယွန်းက ဘာဖြစ်လို့ နောက်ရမှာလဲ”

“အဲဒါဆိုရင် ခုနက... မင်းကို ငါ လာရင်းကိစ္စမေးတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်း မဖြေနိုင်ရတာလဲ”

“အဲဒီတုန်းက လာရင်းကိစ္စကို ယွန်း မေ့နေလို့ ခဏစဉ်းစားနေတာ”

သူမက ရိုးသားစွာ ဝန်ခံလိုက်ပါသည်။ သူမက မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ဆက်ရစ်နေ၏။

“အဲဒါ မေ့စရာလား”

“ဟုတ်တယ် မေ့စရာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ယွန်းက ဇော်လင်းကို အခန်းဝမှာ တန်းတွေ့လိုက်ရတော့ ပျော်ပြီး မေ့ကုန်တာ သိရဲ့လား”

“အာ... ”

‘ယွန်း’ဆိုသော ကောင်မလေး၏ ပွင့်လင်းရဲတင်းသည့် အဖြေစကားကြောင့် ဇော်လင်းသည် ရှက်သွားပြီး မျက်နှာမှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ သူမက ဘာဆိုဘာမှ မသိသလိုနှင့် ဇော်လင်း ရှက်နေပုံကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက်တောင် ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်ပစ်ချင်စရာ

ကောင်းတဲ့ ပေစုတ်စုတ်ကောင်မလေးလဲလို့၊ ငါ့ကိုများ မခန့်လေးစားနဲ့ အထက်စီးနင်း ကြည့်နေလိုက်တာ။

ထိုသို့ ဇော်လင်းက စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီး ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ သူမသည် တကယ်ပဲ သူ့စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေသူလုပ်ချင်၍ စာမူတောင်းရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ရမည်။ ထိုအချက်ကိုတော့ သူမ၏ မာယာ မရှိသော မျက်ဝန်းများကြောင့် သူ ယုံကြည်လိုက်မိပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ဒင်္ဂါ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြ၏။ သူမဆီမှ အမေးစကားတစ်ခွန်း ထွက်လာလေသည်။

“ဇော်လင်းက တို့ပြောစာကို မယုံဘူးလားဟင်”

“ဪ ဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ယုံပါတယ်။ အခု ယုံသွားပါပြီ”

“ဟုတ်ပြီ... ယုံသွားပြီဆိုရင် ဇော်လင်းက တို့ကို စာမူပေးမှာလားဟင်”

“ကိုယ့်မှာ လက်ရှိထုတ်ဝေသူ ရှိနေတော့ မင်းအတွက် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ။ အခု ပြဿနာက သူ့ကိုတောင် စာမူ ပုံမှန်မအပ်နိုင်တာ။ မင်းတို့တိုက်အတွက်တော့ အဝေးကြီးပဲ”

ဇော်လင်းသည် ဒီလိုကိစ္စမျိုး၌ အားမနာနိုင်ဘဲ အပြတ်ပြောထားလိုက်၏။ သူမက ခဏမျှ အပြင်းအထန် စဉ်းစားလိုက်ပြီး သူ့ကို မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“ဇော်လင်းနဲ့ လက်ရှိထုတ်ဝေနေတဲ့ တံခွန်စာပေတိုက်နဲ့ စာချုပ်ရှိသလား”

“စာချုပ်တော့ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်ကတိတော့ ရှိတယ်”

“ဘယ်လို ကတိမျိုးလဲ”

“ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ကွာ... ကိုယ်ရေးသမျှ လုံးချင်းဝတ္ထု အသစ်တွေရော၊ တစ်ယောက်တည်း ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်တွေရော သူတို့ တံခွန်စာပေကိုပဲ ပေးမယ်လို့ ကိုယ် ကတိခံထားတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကဗျာ မပါဘူးပေါ့။ ဇော်လင်းရဲ့ ကဗျာစာအုပ်ကို တော့ တို့ထုတ်လို့ရတယ် မဟုတ်လားဟင်”

သူမက သူ့မျက်နှာကို မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နှင့် စောင့်ကြည့် နေလေသည်။ သူမကို သူ အလိုလိုက်ချင်လာ၏။ ဇော်လင်းသည် သူမနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိလေသည်။

“အိုကေလေ... မင်းက ကိုယ့်စာအုပ်ကို ဒီလောက်တောင် ထုတ်ချင်နေမှတော့ ထုတ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကိုယ်က အခုကဗျာစာအုပ်မှာ မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါပြီးသား ကဗျာအဟောင်းတွေ မထည့် ချင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့ မင်းထုတ်မယ့် ကဗျာစာအုပ်အတွက် ကိုယ် ကဗျာ အသစ်တွေ ရေးပေးမယ်။ မင်းအနေနဲ့ အချိန်နည်းနည်းတော့ စောင့် ပေါ့”

“ဇော်လင်းရဲ့ ကဗျာစာအုပ်မှာ ကဗျာ ဘယ်နှပုဒ် ထည့်မှာလဲ။ တို့က ဘယ်လောက်အထိ စောင့်ရမှာလဲ။ စာမူခကိုရော ဘယ်လို ရှင်းပေးရမလဲ”

“ကဗျာအပုဒ်ရေက စုစုပေါင်း ၂၇ ပုဒ်ထည့်ချင်တယ်။ အဲဒီ အတွက် ကိုယ်က တစ်ပတ်ကို ကဗျာတစ်ပုဒ် ပြီးအောင် ရေးပေးမယ်။ အချိန်က ခြောက်လနဲ့သုံးပတ်ကြာမယ်။ ရှေ့နှစ် ဇန်နဝါရီဆိုရင် ကဗျာ

တွေအားလုံး ပြီးပါပြီ။ စာမူခက ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ”

“ကောင်းပြီလေ... စောင့်ဆိုတော့လည်း စောင့်ရတာပေါ့။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ယွန်းကမှ သူ့လို ကဗျာတွေ ဝတ္ထုတွေမှ မရေး တတ်တာ”

သူမ၏ ထိုစကားကြောင့် သူ ပြုံးသွားမိသည်။ အိမ်အပြင်၌ မိုးက ခပ်ဖွဲဖွဲသာ ရှိတော့၏။ သူက အခုမှ သူမကို ဧည့်ခံဖို့ သတိရမိ လေသည်။

“ကဲ... ထုတ်ဝေသူ အသစ်စက်စက်ကြီး ဘာသောက်မလဲ။ အပူလား အအေးလား။ ပြောနော်၊ အားမနာနဲ့”

“ဇော်လင်းက တို့ကို တကယ်ဧည့်ခံမလို့လား”

“တကယ်ဧည့်ခံမှာပေါ့”

“ဘာနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဧည့်ခံမှာလား”

“ဒီအိမ်မှာ ရှိတဲ့ဟာဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရစေရမယ်”

“သေချာတယ်နော်”

“အိုး... သိပ်သေချာတာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ရော့... ဒီမှာ”

သူမသည် စောစောတုန်းက သူတီးခတ်နေသည့် ဂစ်တာကြီး ကိုယူကာ ဇော်လင်းဆီသို့ ထိုးပေး၏။ သူက သူမ ဘာလိုချင်တယ်ဆို တာ ပါးနပ်စွာ သဘောပေါက်နေနှင့်သည်။

“သီချင်းနဲ့ ဧည့်ခံရမယ်ပေါ့”

“အင်း”

“ပြောလေ... မင်းကို ကိုယ် ဘယ်သီချင်း တီးပြရမလဲ”

“ထူးအိမ်သင်ရဲ့ . . . လူနဲ့အကျီ”

ဇော်လင်းက တစ်ချက် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။ နောက် သူက သီချင်း အင်ထရို (Intro)ကို သေသေသပ်သပ်နှင့် စတင်တီးခတ်လိုက် ပါသည်။ ဂစ်တာသံများက အခန်းထဲတွင် လှပငြိမ်ညောင်းစွာ စီးဆင်း မျောလွင့်နေ၏။ သူဖန်ဆင်းသော ဂီတမှာ မှော်ဝင်လာလေသည်။

🎵 ကျွန်တော်ဟာ ငယ်စဉ်တုန်းက အဖြူရောင်အကျီလေးကို တကယ် စိတ်စွဲနှစ်သက်စွာ အမြဲတမ်း ဝတ်တတ်တယ်(ဒီလိုနဲ့) အချိန်တွေကုန်လွန်ခဲ့တော့ ကျွန်တော်လည်း အရွယ်ရောက်ပြီ၊ ဖြူစင်လှသော အကျီလေးဝတ်ဖို့ ရှက်လာတယ်။ လူရယ်ခေါ်နိုင်တဲ့အခါ နာကျင်တတ်ပြီ စိတ်မှာ ပြန်လည်လျှော်ဖွယ် မရတော့ဘူး။ ဘဝက ညစ်ပတ်တယ်၊ အမှန်ကို မမြင်နိုင်သေးတော့ ဒီအညစ်အကြေးတွေ စွန်းဆဲ၊ ဖြူစင်လှသော အကျီလေး မင်းအတွက် အားနာတယ်။ 🎵

🎵 (အကျီဖြူဖြူလေးရယ် မင်းလောက် တို့မသန့်စင်တယ်၊ စိတ်မှာ ဒီအညစ်အကြေးတွေ ဆေးကြောလိုက်ချင်တယ်၊ လိပ်ပြာမလုံချင်ဘူးကွယ် အဖြူရောင်မြင်ရင် ရင်မှာ နာကျင်ခဲ့) 🎵

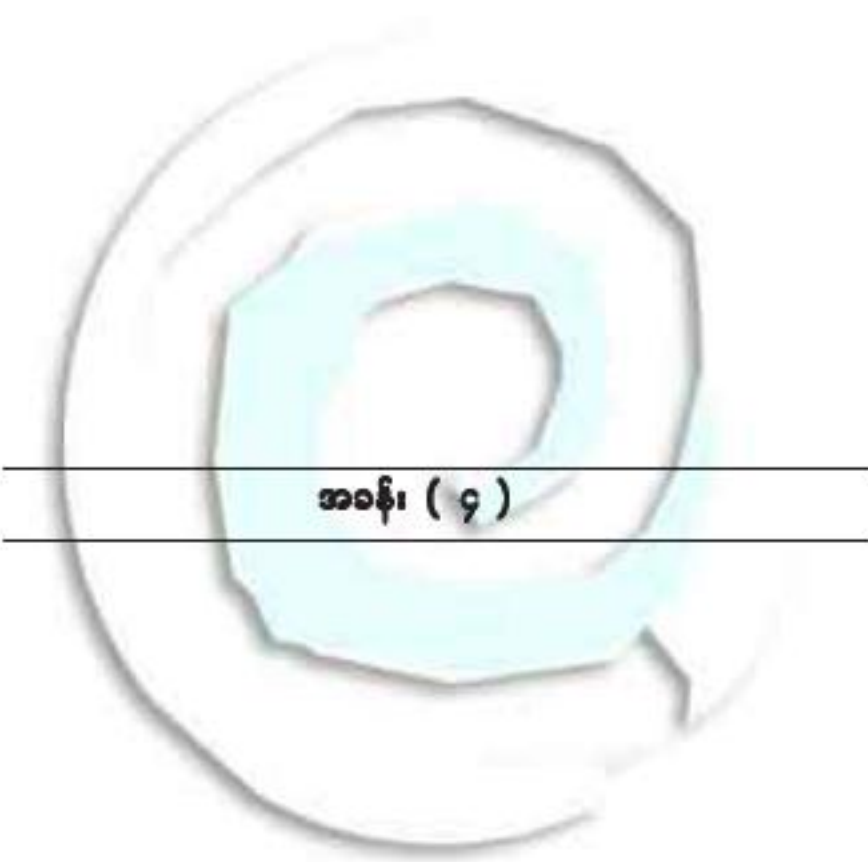
ယွန်းသည် သူ ဂစ်တာတီး၍ သီချင်း ဆိုပြနေတာကို ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်လေး ထိုင်နားထောင်နေ၏။ သူက ထူးအိမ်သင်၏သီချင်း

ကို ခံစားချက်အပြည့်နှင့် ယွန်းကို သီဆိုပြနေတော့သည်။ အရာရာ သည် နူးညံ့ သိမ်မွေ့စွာ အသက်ဝင်လျက်ရှိ၏။

ဘဝမှာ ကိုယ်ချစ်သော ကောင်မလေးကို ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်း ဆိုပြရတာလောက် ဘယ်အရာကမှ အရသာ မရှိနိုင်မှန်း ဇော်လင်း တစ်ယောက် သဘောပေါက်သွားပါသည်။ ဒုက္ခဩစရာတစ်ခုမှာ သူ့ကို သူမ တောင်းဆိုသောသီချင်းသည် အချစ်သီချင်း မဟုတ်ဘဲ ဒေသနာ ဆန်ဆန် သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

www.foreverspace.com.mm

အခန်း (၄)

ထိုကဲ့သို့ စတင်ခဲ့ကြသော သူတို့နှစ်ယောက်၏ ထုတ်ဝေသူနှင့် စာရေးဆရာကြားရှိ ဆက်ဆံရေးသည် တစ်မျိုး ရင်ခုန်စရာဖြစ်ခဲ့၏။ ယွန်းသည် သောကြာနေ့တိုင်း ဇော်လင်းဆီသို့ ကျာတစ်ပုဒ်ကျ လာ ယူတတ်ပါသည်။ ဇော်လင်း အသစ်ရေးထားသည့် ကဗျာများမှာ လှပ မာကျောသော ခေတ်ပေါ်ကဗျာများဖြစ်ပြီး တစ်ပုဒ်နှင့်တစ်ပုဒ် အချိတ် အဆက်မိအောင် ရေးထားသည့် ကဗျာတွဲရှည်ကြီးလည်း ဖြစ်၏။

မိုးရက်နှောင်းဆိုင်းကာလများသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပိုမို နွေးထွေးလာစေခဲ့သည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲ ချည်နှောင်မိခဲ့ကြပါ၏။ မူလက ရည်ရွယ်ချက်ရှိသော စာရေး ဆရာနှင့် ထုတ်ဝေသူတို့၏ စီးပွားရေးဆန်ဆန်ကိစ္စများမှာ တဖြည်းဖြည်း

လျော့ပါး မှုန်ငါးလာခဲ့သည်။

အခုဆို ယွန်းသည် ဇော်လင်းနှင့်သာမက သူ၏အပေါင်းအသင်းများဖြစ်ကြသော အံ့ဘွယ်ဇင်၊ ကိုကြည်၊ သက်လွင်၊ ရဲမြင့်ဦးတို့နဲ့ပါ ဘော်ဒါတွေ ဖြစ်နေလေပြီ။ ဇော်လင်းတစ်ယောက်တည်း နေသော အခန်းမှာလည်း သူမ၏ခြယ်လှယ်မှုတွေနှင့် ပြည့်လုံလို့နေသည်။ သူ့ဘဝထဲသို့ သူမက ရဲတင်းစွာ တိုးဝင်ပတ်သက်လာနေရာ အချိန်တိုတိုနှင့် ထိရောက်လှပါသည်။ သူငယ်ချင်းများသည် ဇော်လင်းကို မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် ပိုင်းဝန်း ထိန်းသိမ်းပေးကြသော်လည်း ယွန်းမှာ ဖြူစင်၍ မာယာကင်းခဲ့သူတစ်ယောက် ဆိုတာကိုတော့ အားလုံးက လက်ခံကြလေသည်။

စုလိုင်လပြီကွဒိန်မှာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

ယနေ့ (ဩဂုတ်လ တစ်ရက်နေ့) တွင် ကျရောက်သော ဇော်လင်း၏မွေးနေ့၌ သူ့အခန်းမှာ သူငယ်ချင်းများစု၍ မုန့်ဟင်းခါးချက်စားရန်ဖြစ်၏။ မွေးနေ့ပွဲ အစီအစဉ်အားလုံးကို ဇော်လင်းက ယွန်းနေ့ခြည်ဆီသို့ လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်ကတည်းက ပုံအပ်ထားပါသည်။ ယွန်းကလည်း သူမတစ်ယောက်တည်း မနိုင်သဖြင့် အေးမြသူကို အနိုင်ကျင့်ကာ ခေါ်လာခဲ့၏။ ဒါ့အပြင် မုန့်ဟင်းခါးချက်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်သော ဒေါ်ကြီးရွှေကိုလည်း သူမက ခေါ်လာခဲ့သည်။ အံ့ဘွယ်ဇင်၏မိန်းမသစ္စာနှင့်ပါဆိုလျှင် မိန်းကလေးအင်အားက စုစုပေါင်း လေးယောက်

ဖြစ်သွား၍ တောင့်တင်းနေလေပြီ။ ထိုမိန်းကလေးအုပ်စုကြားသို့ နေရာတကာ စွယ်စုံရသော ကိုကြည်ပါ ရောက်သွားသဖြင့် ချက်ပြုတ်ရေးလုပ်ငန်းမှာ လုံးဝဥသံ့ ပြီးပြည့်စုံသွားတော့သည်။

မုန့်ဟင်းခါးစားချိန်ရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေက စားသောက်ရင်း ဇော်လင်းနှင့် ယွန်းကို သိသိသာသာကြီး လိုက်စနေကြ၏။ ယွန်းက မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသော်လည်း ဇော်လင်းမှာ အရှက်သည်းနေပြန်သည်။

သူတို့စကားပိုင်း၏ ခေါင်းစဉ်များကလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲနေသည်။ အခုလည်း ဘယ်သူက ဘယ်နေ့မှာ မွေးဖွားသလဲဆိုပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန် စပ်စုကာ ရက်စွဲတွေကို ဖလှယ်နေကြ၏။ အံ့သြစရာကောင်းတာတစ်ခုက သူတို့အားလုံးသည် တိုက်ဆိုင်စွာ (တစ်ရက်နေ့)တွင် မွေးဖွားခဲ့ကြသူများ ဖြစ်နေလေသည်။

- ရဲမြင့်ဦးနှင့်သစ္စာတို့က ဒီဇင်ဘာ (တစ်)ရက်နေ့
- သက်လွင်က ပေဖော်ဝါရီ (တစ်)ရက်နေ့
- ယွန်းက နိုဝင်ဘာ (တစ်)ရက်နေ့
- အေးမြသူက ဇန်နဝါရီလ (တစ်)ရက်နေ့
- ကိုကြည်က မေလ (တစ်)ရက်နေ့
- အံ့ဘွယ်ဇင်က အောက်တိုဘာ (တစ်)ရက်နေ့

ဇော်လင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီနေ့ ဩဂုတ် (တစ်)ရက်နေ့။ သူတို့ အားလုံး ထူးဆန်းစွာ တိုက်ဆိုင်နေခဲ့ကြ၏။ ဒါတောင် ဒေါ်ကြီးရွှေရဲ့မွေးနေ့ကို မသိရသဖြင့် မေးကြည့်မိသေးသည်။ ဒေါ်ကြီးရွှေက

တပေါင်းလပြည့်ကျော်နှစ်ရက် စနေသမီးဟုသာ ပြောနေသဖြင့် သူတို့ လက်လျှော့လိုက်ရပါသည်။

သူတို့ထဲတွင် ထူးခြားနေသည်က ကိုကြည်။ ကိုကြည့်မွေးနေ့က မေလတစ်ရက်နေ့ဖြစ်၏။ သက်လွင်က ဒါကို ပထမဦးဆုံး သိရှိ သွားကာ ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟာ... ကိုကြည့်မွေးနေ့က မေဒေး ကမ္ဘာ့အလုပ်သမားနေ့ ဝဲ”

သက်လွင်ပြောလိုက်မှ အားလုံးသတိထားမိကာသိသွားကြ၏။

“အေးနော်”

“ဟုတ်သားပဲ”

“လူကသာ ဘာမှမဟုတ်တာ မွေးတော့ နေ့ထူးနေ့မြတ်မှာ ပါလား”

ကိုကြည့်မွေးနေ့ကို အားလုံးက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝေဖန် ကြ၊ မှတ်ချက်ပေးကြနှင့် ဝိုင်းဝန်း ကဲ့ရဲ့ ဂုဏ်ပြုကြပါသည်။ သူတို့ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားမှ ဇော်လဋ်က ကိုကြည့်မွေးနေ့အပေါ် ဂန္ထဝင် မြောက် မှတ်ချက်တစ်ခု ချလေသည်။

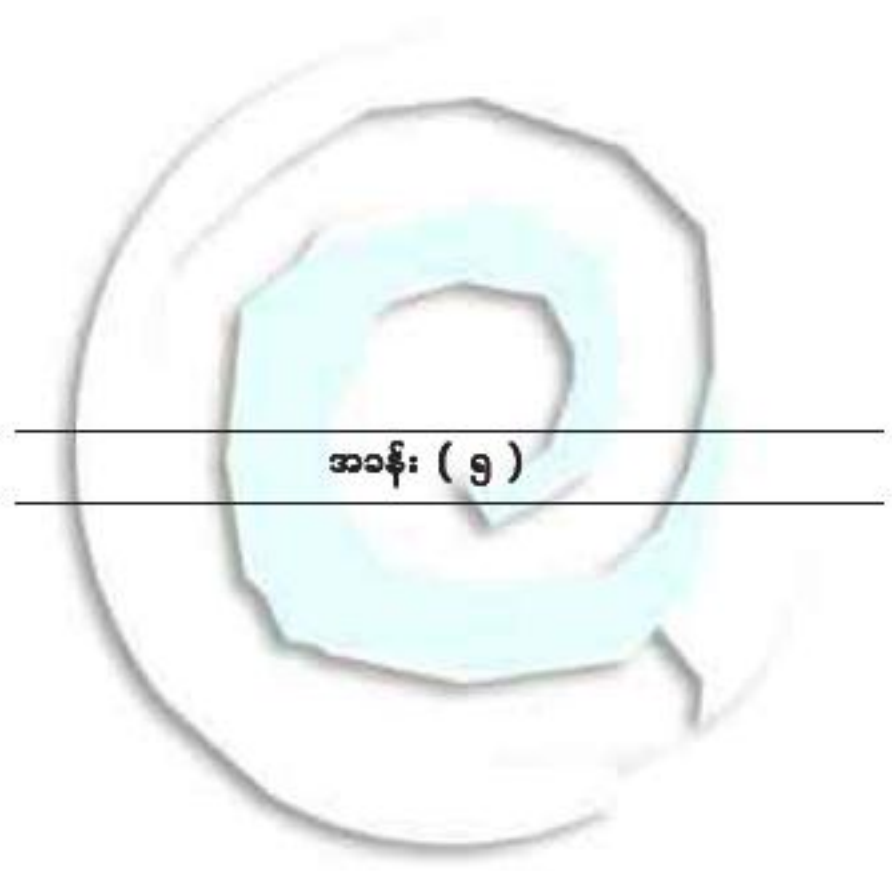
“ဪ... ကိုကြည်... ကိုကြည် ကမ္ဘာ့အလုပ်သမားနေ့ မှာ မွေးလာလို့ တစ်သက်လုံး ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲနေတာကိုး”

ဇော်လဋ်၏စကားကြောင့် ငါးခနဲ ပွဲကျသွားကြ၏။ ကိုကြည်က သူ့ကို ‘တေ’ဆိုပြီး လိုက်လုပ်သဖြင့် ဇော်လဋ်က လူတွေကြားထဲ ပတ်ပြေးသည်။ ကိုကြည်ခမျာ သူ့ကို ဖမ်းလို့မမိနိုင်ဘဲ မောလာ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ စိမ်ပြေးတမ်းကစားပုံကြောင့် တစ်ခန်းလုံးမှာ

ရယ်သံများဖြင့် အုန်းအုန်းထနေတော့သည်။

ထိုသို့ဖြင့် သူ့မွေးနေ့လေးသည် ပျော်ရွှင်ခြင်းများစွာနှင့်အတူ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ရ၏။ လုပ်ငန်းခွင်အသီးသီးသို့ ရောက်နေကြသော သူငယ် ချင်းများကို သူ့မွေးနေ့မှာ စုံစုံညီညီ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဇော်လဋ် ကျေနပ်သွားပါသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့မွေးနေ့ပွဲအတွက် စိတ်ရောလူ ပါ နှစ်မြှုပ်၍ ကူညီခဲ့သည့် သူမကြောင့် ဇော်လဋ်က ကျေနပ်သည်ထက် ပိုမိုကာ ကြည်နူးရွှင်ပျနေလေသည်။

အခန်း (၅)

စက်တင်ဘာမိုးနေ့များသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကြား၌ ရှိသော ခံစားမှုကို ဒီဂရီတိုးမြှင့်ပေးခဲ့ကြ၏။ ဇော်လင်းသည် သူမကြောင့် ဆွတ် ပျံ့လတ်ဆတ်နေသော သူ့ရဲ့ အသည်းနှလုံးများကို တစ်ချိန်တုန်းက လုံးဝ သုံးစားမရနိုင်တော့ဟု ထင်မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ အဲဒီတုန်းက သူသည် 'အသည်းကွဲစက်တင်ဘာ' ဆိုသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရေးခဲ့ပါ၏။ ထို ကဗျာမှာ အတော်အတန် လူကြိုက်များခဲ့ပြီး မဂ္ဂဇင်းကဗျာတစ်ပုဒ်အနေ နှင့် အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရမည်။ အခု စက်တင်ဘာသည် အရင်လို မဟုတ်တော့ပြီ။

ရွှံ့နေသည့်အနက်ရောင်ကတ္တီပါစကြီးပမာ စက်တင်ဘာသည် တပ်မက်စရာ စွတ်စိုလျက်ရှိပါသည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးများ

မှာ စက်တင်ဘာနှင့်အပြိုင် ပူနွေးစိုရွဲနေကြသည်။ သူမသည် အဲဒီ နှုတ်ခမ်းလေးများကို တင်းနေအောင် စေ့ထားပြီး ဇော်လင်း၏ကဗျာ အသစ်အား ဖတ်နေခဲ့သည်။ ဖတ်နေရင်းမှ သူမရဲ့ အောက်နှုတ်ခမ်း ထောင့်စွန်းလေးမှာ တွန့်ကွေး ကော့ယုံ၍သွား၏။ ဒါဆိုရင် သူ့ကဗျာ ကို သူမ သဘောကျနေပြီဟု အကြမ်းအားဖြင့် ခန့်မှန်းလို့ရပါသည်။ ကဗျာကို သူမလို ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကြိုက်အောင် ရေးနိုင် သည်မှာ ဂုဏ်ယူစရာ မဟုတ်ပါ။

ထိုအခိုက် သူမသည် မျက်နှာတည့်တည့်မှ ကဗျာစာရွက်ကို လွှဲဖယ်ကာ ဇော်လင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ နောက် သူမက ဖွဖလေး ပြုံးပြပြန်သည်။

“ဇော်လင်းရဲ့ကဗျာတွေက တစ်ပုဒ်ထက်တစ်ပုဒ် ဖတ်ရတာ ပိုပြီး ကောင်းလာတယ် သိလား”

“ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ကဗျာကိုယ် သိပ်ရှက်တာပဲ”

“လာပြီ တွေ့လား၊ ဇော်လင်းနော် ယွန်းကို ပြဿနာလုပ်ပြီး ရန်စဉ့် လုံးဝ မကြိုးစားပါနဲ့။ ဒီနေ့ ယွန်း အေးဆေးပဲ နေချင်တယ်”

ဇော်လင်းက သူမ၏တုန့်ပြန်စကားကြောင့် ရှက်ရယ်ရယ်လိုက် မိပါသည်။ ယွန်းနှင့် အတိုက်အခံဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှုမှာ မအောင်မြင် လိုက်ဘဲ သူမ၏ ပါးနပ်၍ အကွက်မြင်တတ်ပုံတို့သည်သာ ချီးကျူးစရာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သူမသည် သူ့ကဗျာစာရွက်၏ ထိပ်ဘက်ထောင့်စွန်း၌ နံပါတ် တစ်ခုကို ရေးလိုက်သည်။ ယွန်းက တစ်ဆက်တည်း ကဗျာကို ထပ်မံ ဖတ်ကြည့်နေပြန်၏။ ကြည့်ရတာ ဒီကဗျာကို သူမ တော်တော်ကြိုက်

နေပုံရသည်။ သူမက ဇော်လင်းကို ရုတ်တရက် မော့ကြည့်ကာ မေး လိုက်၏။

“ဘာပြုံးနေတာလဲ”

“ဪ... မင်းက ကိုယ့်ကဗျာကို ခဏခဏ ဖတ်နေလို့ပါ။ အဲဒါကို သဘောကျလို့”

သူမက သူ့ကိုမျက်စောင်းလှလှလေး ထိုးလိုက်ပြီး အကြည့်ကို ပြန်လွှဲသွား၏။ သူက သူမအား ခေါ်လိုက်သည်။

“ယွန်း”

သူမက ကြွပ်ဆတ်ဆတ်နှင့် ပြန်ထူးသည်။

“ဘာလဲ”

“ယွန်း ကိုယ့်ဆီလာတိုင်း အိမ်ထဲမှာပဲ အမြဲနေရတာ ပျင်းစရာ ကြီး။ ဒီနေ့တော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လျှောက်သွားရင် ကောင်းမလား မသိဘူး။ ယွန်းရော ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ထိုအခါ သူမက ခပ်ဖွဖပြုံး တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့ကို ပြန် မေးသည်။ သူမ၏လေသံမှာ စောစောတုန်းက မာကျောမှုတွေ လုံးဝ မရှိတော့။

“ဇော်လင်းက အပြင်ထွက်ချင်လို့လား ပြောစမ်းပါဦး။ ဘယ်ကို သွားချင်လို့လဲ”

“ဒီအချိန်ဆို အင်းလျားသွားရင် ကောင်းမလား မသိဘူး”

“အင်း . . . သွားလေ . . . ကောင်းသားပဲ”

“ကောင်းရင်ထ . . . ဒိုးကြမယ်”

ဒီလိုနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သား အပေးအယူ တည့်သွားခဲ့ကြ

ပြီး သူမကားလေးနှင့်ပင် အင်းလျားဆီ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ အိမ်မှထွက်လာခါစက မိုးသားတွေ အုံ့ခိုင်းညှိမဲနေသော်လည်း သူတို့တာကယ်တမ်း အင်းလျားသို့ ရောက်လာသည့်အခါ ကောင်းကင်မှာ ပြာလွင်ကြည်စင်လျက် ရှိနေတာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူမက ကန်ပြေကြီးကိုကြည့်ကာ ပေါ့ပါးစွာ ပြုံးရယ်နေပြန်သည်။ လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများကို ဖော်လင့်က အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တွေ့သမျှကို ငေးငေးရိုရို လျှောက်ကြည့်ရင်း ဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အင်းလျားညနေခင်းသည် ခါတိုင်းလောက် လူမများစေဖြင့် လမ်းလျှောက်ရတာ တော်တော် အဆင်ပြေပါသည်။

ငှက်များက ဆည်းဆာရောင် ကောင်းကင်ထဲမှာ ပျံဝဲကစားနေကြ၏။ ထိုစဉ် စာကလေးဖေခင်သည် ချာတိတ်တစ်ဦးက သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ယွန်းက သူ့ကို စာကလေးဖေခင်မေးမလားဟူသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် မေးတစ်ချက်ဆတ်ပြ၏။ ဖော်လင့်က ပထမဦးစွာ ခေါင်းကို ညိတ်ဖြလိုက်သည်။ နောက် ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းကို ခါယမ်းပြန်သည်။

“အဲဒီလို ခေါင်းကို အမျိုးမျိုး လုပ်ပြမနေနဲ့လေ။ ဒီမှာ တို့ပါ ခေါင်းတွေမူးလာပြီ”

ဒီလောက်ဆိုရင် သူမ စာကလေးဖေခင် မေးချင်နေတာကို ဖော်လင့် သဘောပေါက်ပါသည်။ သူမက ခေါင်းကို တစ်ချက်တည်း ညိတ်ဖြလိုက်၏။ သူမသည် မဆိုင်းမတွပင် စာကလေးဖေခင်သည် ကောင်လေးကို လက်ယပ်ပြု၍ ခေါ်နေပါသည်။ ချာတိတ်ကလည်း မြန်သည်။ စာကလေးလှောင်အိမ်ကို ဆွဲကိုင်ကာ လှစ်ခနဲ ရောက်လာ၏။

“စာကလေးဖေခင် မေးမလို့လား အစ်မ”

“ဟုတ်တယ်မေးမလို့။ တစ်ခါမေးရင် ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

“မများပါဘူး အစ်မရဲ့။ နှစ်ရာထဲပါ”

“အေး. . . လုပ်. . . မေးမယ်”

“ဒီအစ်ကိုရော. . . မေးမှာလား အစ်မ”

“မေးမှာ. . . မေးမှာ. . . နှစ်ယောက်စလုံး မေးမှာ ဟုတ်ပြီလား”

ချာတိတ်သည် စာကလေးကို လှောင်အိမ်ပေါက်ဝ၌ စပါးလုံးများ ကျွေးနေ၏။ နောက် ချာတိတ်က ယွန်းကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အစ်မက ဘာနေသမီးလဲ”

“ဗုဒ္ဓဟူး”

ချာတိတ်သည် ပါးစပ်မှ ပွစ်ပွစ်များကို ရေရွတ်နေ၏။ စာကလေးသည် ရှေ့တွင်ဖြန့်ခင်းထားသော ကတ်ပြားများထဲမှ တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။ စာကလေး နှုတ်သီးထိပ်ဖျား၌ ပါလာသော ကတ်ပြားပေါ်တွင် ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက် ဟောစာတမ်းဟူ၍ ရေးထား၏။ ယွန်းက သူမအတွက် ဟောစာတမ်းကို ခပ်တည်တည်နှင့် ဖတ်နေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အင်္ဂါသားဖော်လင့်ဖတ်ရှုရန် စာကလေးက ‘အင်္ဂါသားသမီးများအတွက် ဟောစာတမ်း’ ဆိုသည့် ကတ်ပြားလေးတစ်ခုကို ရွေးချယ်ပေးလိုက်၏။ သူမက ဖတ်ပြီးသွားပြီမို့ အခုမှ ဟောစာတမ်းကို ဖတ်နေသော ဖော်လင့်အား မပြုံးမရယ်နှင့် စောင့်ကြည့်နေသည်။ နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တိုင်ပင်ထားသကဲ့သို့ အကြည့်ချင်း

တစ်ချက် Message ပို့လိုက်ပါသည်။ သူက ရယ်ချင်သလို ပြုံးစိစိလုပ် နေသဖြင့် . . . ။

“ဘာပြုံးတာလဲ ဇော်လဋ်”

“ဪ. . . စာကလေးက ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့သူနဲ့ ဝေးကွာရကိန်း ရှိတယ်လို့ ဟောထားလို့ပါ။ အဲဒါကို တွေးမိပြီး ရယ်ချင်လို့”

“ဟယ်. . . ဟုတ်လား။ ပြစ်စမ်း ဒီမှာယွန်းကိုလည်း စာကလေး က ချစ်သူကြောင့် လွမ်းဆွေးရလိမ့်မည်တဲ့”

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

“ဟိ. . . ဟိ. . .”

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဟောစာတမ်းကတ်လေးတွေကို အပြန် အလှန် လဲလှယ်၍ ဖတ်ကြည့်ကာ ရယ်မောနေမိကြ၏။ ဗေဒင်သည် ချာတိတ်က သူ့ရဲ့ စာကလေးဗေဒင်ကို လှောင်ပြောင်နေသော သူတို့နှစ် ယောက်အား မကျေမနပ်နှင့် ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဇော်လဋ်က ချာတိတ်ကို ဗေဒင်မေးခအဖြစ် နှစ်ရာတန်နှစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်တော့ ချာတိတ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်မှ ပြုံးရွှင်စွာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူမသည် နေဝင်ချိန် ဆည်းဆာနောက်ခံမှာ တည်ငြိမ်စွာ လှပ နေပါသည်။ စာစုံတစ်ရာကို သူမက လေးလေးနက်နက် တွေးဆနေပုံ ရ၏။ ဇော်လဋ်က သူမကို မေးလိုက်၏။

“ယွန်း. . . မင်း. . . ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ဟင်. . .”

သူမကခေါင်းယမ်းရင်း သူ့အမေးကိုပြန်ဖြေသည်။ သူက. . .

“မင်းမပြောလည်း ကိုယ်က သိပါတယ်ကွာ”

“အဲဒါဆို ပြောလေ”

“စာကလေးဗေဒင်က မင်းကို ချစ်သူကြောင့် လွမ်းဆွေးရလိမ့် မည်လို့ ဟောလိုက်လို့ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း လျှောက်တွေးနေ တာလေ။ ဘယ်လိုလဲ. . . ကိုယ်ပြောတာ မှန်ရဲ့လား”

ဇော်လဋ်၏စကားက လုံးဝ ကွက်တိမှန်နေသဖြင့် သူမလည်း မငြင်းသာတော့ဘဲ . . . ။

“ဟုတ်တယ် ဇော်လဋ်ရဲ့. . . ဒါနဲ့ ဇော်လဋ်က ယွန်းရဲ့အတွေး တွေကို ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲဟင်”

“ပြစ်နိုင်ချေကို တွေးကြည့်တာပေါ့”

“အင်းပေါ့လေ. . . စာရေးဆရာဦးနှောက်ကြီးနဲ့ လောဂျစ် (Logic) နည်းတွေသုံးပြီး စဉ်းစားတော့ သိနိုင်တာပေါ့”

“ဟင့်အင်း. . . ကိုယ်က အဲဒီလို စနစ်တကျစဉ်းစားပြီး သိ သွားတာ မဟုတ်ဘူး ယွန်းရဲ့”

“ဒါဖြင့်. . .”

“ကိုယ့်ကိုလည်း စာကလေးဗေဒင်က ‘ချစ်တဲ့သူနဲ့ ဝေးကွာရ ကိန်း ရှိတယ်’ လို့ ဟောခဲ့တာလဲလေ။ ပြီးတော့ စောစောက အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ် ခဏလောက် စဉ်းစားလိုက်မိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်လိုပဲ ယွန်းလည်း တွေးနေမှာပဲဆိုပြီး လျှောက်ပြောလိုက်တာ ကြက်ကန်းတိုးသွားလို့ အထင်တွေကြီးမနေနဲ့”

စကားဆုံးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး တိုးတိုးညှင်းညှင်းမျှ ရယ်မော မိကြသည်။ ယွန်းက သူ့ကို စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ပြောလိုက်ပြန်၏။

“အဲဒီဗေဒင်က မှန်ချင်မှန်နေမှာ ဇော်လဋ်ရဲ့”

သူက ထိုခဏလေး၌ သူမကိုအသည်းယားသွားမိသည်။ သူ့

အကြည့်များမှာ ချစ်ရည်တွေဖြင့် ရွှန်းစိုလက်ပလာ၏။

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာ ယွန်းရယ်”

“အံ့မယ်. . . ဇော်လဋ်က ဘာကြောင့် အဲဒီလိုပြောရတာလဲ”

ရုတ်တရက် သူတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကြသည်။

တစ်စက္ကန့်၊ နှစ်စက္ကန့်၊ သုံးစက္ကန့်၊ လေးစက္ကန့်၊ ငါးစက္ကန့် . . . ။

ဇော်လဋ်က သူ့ရဲ့ထိန်းချုပ်ထားနိုင်စွမ်းကို လွှတ်ချပစ်လိုက်တော့သည်။ ပြီးတော့ သူမကို မပြောမဆိုနှင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးမွှေးထားလိုက်ပါ၏။ သူမသည် အံ့သြနေသော်လည်း မရုန်းဘဲ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ သူမက သူမ၏ ဆံနွယ်မျှင်လေးများကို ညင်သာစွာ ဖွဖွလေး ပွတ်သပ်ပေးနေပါသည်။ ဇော်လဋ်က ပြောလိုက်၏။

“အခုဆို. . . မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ ရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားပြီယွန်းရဲ့ သီလား”

သူမက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကို ညိတ်ပြသည်။ သူမက ဝမ်းသာနေလေသည်။ ယွန်းသည် အရှက်သည်းကာ ခေါင်းကိုသူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အတင်းခုတ်ထား၏။ ထိုသို့ရှိနေရာမှ သူမက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန် တူသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ အလန့်တကြား ရုန်းထရင်း သူမက သူ့နာမည်ကို ခေါ်၏။

“ဇော်လဋ်”

“ဘာလဲ”

“တို့နဲ့ဇော်လဋ်က အခု ရည်းစားတွေဖြစ်သွားကြပြီဆိုတော့ စာကလေးပေးပေး မှားသွားပြီပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့. . . အဲဒါကြောင့်ကိုယ်ပြောသားပဲ။ လုံးဝ မမှန်ဘူးလို့”

သူမသည် သူ့အဖြေစကားကြောင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို မဲ့ရွဲကာ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟွန်း. . . လူလည်ကြီးသားသမီးနဲ့ လာတွေ့နေတယ်။ မုန်းစရာကြီးတော့”

ပြောရင်းနှင့် သူမက သူ့ရင်ဘတ်ကို မနာအောင် ခပ်ဖွဖွထုနေပြန်၏။ ထိုအခိုက် လက်တွန်းလှည်းနှင့် ငွေးသီးရောင်းသူတစ်ဦးက သူတို့အနားသို့ ဦးတည်၍လာပါသည်။ သူ့တွန်းလှည်းကြီးတွင် ကက်ဆက်က ဗဒင်၏ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖွင့်ထား၏။ ဇော်လဋ်က သီချင်းကို လိုက်ဆိုနေသည်။

“တကယ်ဆို တို့ရှေ့ရေးမို့ တို့သာပိုင်တယ်. . .

တို့နှစ်ယောက်ထက်ပဲ စာကလေးဟာ ပိုသိနိုင်မလား”

“ဟင်. . . ဘယ်လို. . . ဘယ်လို”

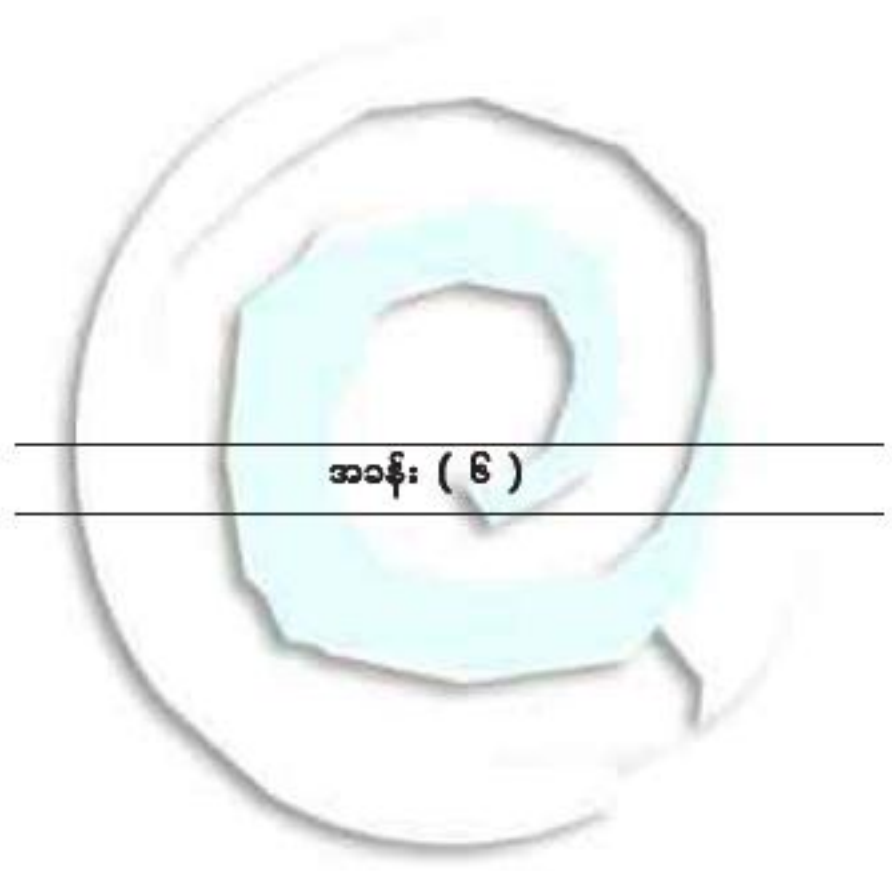
“ဟုတ်တယ်လေ ယွန်းရဲ့ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ဗေဒင်ဆရာက စာကလေးပဲဥစ္စာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း. . . ဟုတ်တယ်နော်. . . ခစ်. . . ခစ်. . . ခစ်. . .”

သူမဆီမှ ရယ်သံလွင်လွင်လေးများသည် လေထု၌ ပျံသန်းမျောလွင့်သွား၏။ ဒီနည်းနှင့် သူမက သူမထံသို့ ပျော်ရွှင်မှုနှင့် ရင်ခုန်သံများကို လှလှပပ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပြီ။ ဇော်လဋ်သည် သူမ ရယ်မောနေပုံကို ငေးကြည့်နေ၏။

သူတို့သည် ချစ်သူရည်းစားဘဝကို အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်တွင် ထိုကဲ့သို့ အမှတ်မထင် စတင်ခဲ့ကြသူတွေလည်း ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၆)

ဇော်လင်းနှင့် ယွန်းတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးစု၍ ဇော်လင်းရဲ့တိုက်ခန်းမှာ ဟော့ပေါ့ လုပ်စားကြပါ၏။ ဒီအစီအစဉ်၌ ဦးဆောင်သူမှာ ကိုကြည်ပင်ဖြစ်သည်။ မေဒေးတွင် မွေးဖွားပြီး တစ်သက်လုံး ဒီအသက်အရွယ်အထိ ဘာအလုပ်ကိုမှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ခဲ့ဖူးသော ကိုကြည်သည် အခု ဟော့ပေါ့လုပ်စားသည့်ကိစ္စတွင်တော့ အလုပ်တွေ အရမ်းလုပ်ပြနေ၏။

ဒါကလည်း အကြောင်းရှိသည်။ လူပျိုကြီးကိုကြည်သည် ယွန်းရဲ့သူငယ်ချင်း အေးမြသူကို ကြိုတ်၍ကြိုစည်နေ၏။ အေးမြသူ၏ အထင်ကြီးခံရရန် ကိုကြည်က အထူးပဲ ကြိုးစား အားထုတ်နေလေသည်။

အံ့ဘွယ်ရဲ့မိန်းမ သစ္စာနှင့် အေးမြသူတို့နှစ်ယောက်သည် မီးဖိုမှာ ချက်ပြုတ်ရေး တာဝန်ယူထားကြ၏။

ယွန်းကိုတော့ သူတို့က မီးဖိုခန်းသို့ ပေးမဝင်ချေ။ အဲဒီလိုပဲ ဇော်လဋ်ကိုလည်း ဘာမှမခိုင်းကြ။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ချစ်သူစုံတွဲအသစ် ဖြစ်သော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဂုဏ်ပြုသည့်သဘောပင် ဖြစ်သည်။

ကိုကြည်ဦးစီးသော ဟော့ပေါ့ လုပ်စားသည့်ကိစ္စမှာ သိပ်ခက် ခက်ခဲခဲလုပ်ရတာ တစ်ခုမှ မရှိချေ။ City mart မှာ အသင့်စားသုံးရန် ပါကင်ထုပ်ပိုးထားသည့် ရယ်ဒီမိတ် အသားထုပ်မျိုးစုံနှင့် ပုစွန်ထုပ်များ၊ ပြီးတော့ အသီးအရွက်တချို့ကိုလည်း ဝယ်ရသည်။ နောက် ထိုအရာ များအားလုံးကို ဟော့ပေါ့အိုးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ရုံသာဖြစ်၏။ ဒီလောက် လွယ်ကူရှင်းလင်းသည့် ဟော့ပေါ့ကို အိုးသူကြီး ကိုကြည်က အေးမြသူ ရှေ့မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လျှောက်ပြောနေသည်။

အေးမြသူကလည်း ကိုကြည်ကို အလိုက်အထိုက် တို့ပြန်ဆက် ဆံလျက်ရှိ၏။ ကိုကြည်၏ အမြီးအမောက်မတည့်သည့် ကြားလုံးများ ကို သစ္စာနှင့် အေးမြသူတို့က သဘောကျကာ တခစ်ခစ် ရယ်နေကြ သည်။ ဒါကိုလည်း ကိုကြည်က အဟုတ်ကြီးမှတ်နေ၏။

သစ္စာမှာ အေးမြသူနှင့် ကိုကြည်တို့ကို မသိမသာ ဇာတ်ပို့ပေး နေပြန်သည်။ ကိုကြည်၊ အေးမြသူနှင့် သစ္စာတို့သုံးယောက်၏ မီးဖိုချောင် ဇာတ်လမ်းပမာကို အိမ်ရှေ့မှာ လေကောင်းနေသူများက မသိကြပေ။ ကိုကြည်၏ အေးမြသူအပေါ် ထားရှိသော မေတ္တာသည် ပြင်းထန်စွာရဲ့ လှသဖြင့် ဟော့ပေါ့စားချိန်တွင် ကျန်သူငယ်ချင်းတွေကပါ ရိပ်မိသိရှိ ကုန်သည်။ ကိုကြည်က အသားတုံးများကို အေးမြသူရဲ့ ပန်းကန်ထဲ

နှင်းကန် ဇွတ်ထည့်ပေးနေသည်။ သူငယ်ချင်းများ၏ ပြုံးစိစိမျက်နှာ တွေကြောင့် အေးမြသူမှာ ရှက်လာ၏။ ကိုကြည်ကမူ အေးမြသူနှင့် တွဲလျက် အစခံနေရသဖြင့် ပျော်နေလေသည်။

ကိုကြည်နှင့်အေးမြသူတို့ကို ကြည့်ကာ ရယ်နေရသောကြောင့် ဒီနေ့ပွဲရှင် ဇော်လဋ်တို့အတွဲမှာ မှေးမှိန်သွားရသည်။ နောက်လိုက် ပြောင်လိုက်၊ ရယ်စရာတွေ ပြောလိုက်နှင့် ပျော်စရာကောင်းလှ၏။ ဇော်လဋ်က ယွန်းရဲ့ မျက်နှာကြည်ကြည်လင်လင်ကလေးကို ငေးနေ မိသည်။ ဒါကို ယွန်း သိသွားတော့ ရှက်ပြီး မျက်နှာလေးရဲသွား၏။ ဇော်လဋ်က သူမကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ကာ မြတ်နိုးနေမိသည်။

ထိုအခိုက် ဖုန်းပြည်သံတစ်ခုက သူတို့၏စကားပြောသံများကို ခဏငြိမ်သက်သွားစေသည်။ ယွန်းရဲ့ ဟန်းဖုန်းဆီမှ မြည်နေခြင်းဖြစ် သည်။ ဖုန်းနှင့်အနီးဆုံးတွင်ထိုင်သော အေးမြသူက ဖုန်း Display ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ယွန်းဆီ လှမ်းပေးရင်းပြော၏။

“ယွန်း.. . နှင့် အဘိုးကြီးဖုန်း.. .”

အေးမြသူ၏စကားကြောင့် ယွန်းမျက်နှာလေးမှာ မှုန်မှိုင်းကာ အလိုမကျဖြစ်သွားရသည်။ သူမက ဖုန်းကိုယူပြီး ဝရံတာဆီသို့ ထွက်၍ ဖုန်းပြောလို့နေ၏။ နောက် သူမတစ်ယောက် ဖုန်းထဲမှာ တစ်ခုခုကို အငြင်းအခုန် လုပ်နေပုံရ၏။ ယွန်းသည် သူမအဖေကို ဖုန်းနှင့် ပြန် အော်ပြောနေလေသည်။

ဇော်လဋ်က အနားတွင်ရှိသော အေးမြသူကို မေးလိုက်၏။

“အဲဒါ သူ့အဖေနဲ့ ပြောနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်.. . ဘာလဲ အံ့ဩနေတယ်ထင်တယ်”

“အင်း... သားအဖချင်းဖုန်းပြောနေတာကလည်း ရန်သူတွေ ကျနေတာပဲ”

“အမယ်လေး... ယွန်းနဲ့ သူ့အဖေက အဲဒီလိုပဲ”

“သူ့အမေနဲ့ဆိုရင်ရော အဲဒီလို ပြောတာပဲလား”

ဇော်လင်း၏မေးခွန်းကြောင့် အေးမြသူကအံ့သြသွားသလို သူမ ရဲ့မျက်ခုံးများကို ပင့်၍ကြည့်လိုက်သည်။ ဇော်လင်းမှာ ကြောင်နေ၏။ အေးမြသူက... ”

“ယွန်းမှာ အမေမှ မရှိတော့တာ။ ဇော်လင်း မသိဘူးလား”

“မသိဘူး... အဟင်း... ရယ်တော့ရယ်ရတယ်။ ကျွန်တော် နဲ့ယွန်းက ရည်းစားတွေသာ ဖြစ်နေတာ၊ တစ်ယောက်မိသားစု အကြောင်း တစ်ယောက် အခုထိ မပြောပြဖြစ်ကြသေးဘူး”

“ဪ... အဲဒီလိုလား အေးမြက ယွန်းတို့မိသားစုအကြောင်း ဇော်လင်း သိထားပြီးပြီမှတ်လို့။ ယွန်းမှာ အမေမရှိတော့ဘူး။ တကယ် တမ်းပြောမယ်ဆိုရင် အမေတင်မရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ယွန်းမှာ အဖေ လည်း မရှိတော့ဘူး။ အဲ... အမျိုးဆိုလို့ မန္တလေးမှာနေတဲ့ အဒေါ်တစ် ယောက်တော့ ရှိတယ်”

“ဟင်... ဒါဖြင့် အခုဖုန်းပြောနေတာက... ”

“ဪ... အဲဒါက ယွန်းရဲ့မွေးစားအဖေလေ။ ယွန်း လေးနှစ် သမီးအရွယ်လောက်တည်းက သူ့အဖေရော၊ အမေရော ကားမှောက်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်ထဲက ယွန်းကို အန်ကယ်ဇော်က မွေးစား လာခဲ့တာ အခုထိပဲ ဆိုပါတော့။ အန်ကယ်ဇော်နဲ့ ယွန်းတို့အဖေအမေ တွေနဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဇော်လင်းရဲ့”

ဇော်လင်းမှာ အေးမြသူ၏စကားကြောင့် မှင်သက်နေမိသည်။ ဒါကြောင့် ဟိုတစ်ခါ ယွန်းတို့အိမ်ရောက်သွားတုန်းက အိမ်သားတွေ ကို မတွေ့တာကိုး။ ယွန်းရယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်။

သူ စိတ်မကောင်းစွာ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ယွန်းသည် ဒေါသတကြီးနှင့် ဖုန်းကိုပိတ်ကာ ဝရံတာမှ အိမ်ထဲပြန်ဝင် သူက ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ယွန်းလေး”

သူမက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ သူကပဲ ဆက်၍... ”

“ဘာတွေများ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလဲကွာ။ ကဲ... ကိုယ့် ကိုပြောပြ”

သူမက စုပုတ်နေသော လေသံဖြင့်... ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဒက်ဒီပေါ့”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ယွန်းကို အခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်လာတဲ့”

“ဪ... ဒါများယွန်းရယ် ယွန်းဒက်ဒီက အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ ယွန်း ကိုယ့်ဆီလာတာကို ယွန်းဒက်ဒီက မသိဘူးလား”

“မသိပါဘူး သိစရာလား။ အခု ဒက်ဒီကအလကားပါ။ ယွန်း

ကို ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘဲ ပြန်ခေါ်နေတာ။ သူ့ကို လေယာဉ်ကွင်းမှာ လာမကြိုလို့ ပြန်ရစ်နေတာ”

“ဟင်... ယွန်းဒက်ဒီက ဘယ်သွားတာလဲ”

“စက်မှုသွားတာ”

“ဪ... ယွန်းရယ်... အဖေတစ်ယောက်လုံး နိုင်ငံခြားက

ပြန်လာတာကို ဘာဖြစ်လို့ သွားမကြိုရတာလဲ။ အခု သူက အိမ်ပြန်
ရောက်ပြီး ယွန်းကို မတွေ့ရတော့ တွေ့ချင်မှာပေါ့။ သွား... သွား...
အိမ်ပြန်ချေ့’

သူ့စကားကြောင့် ယွန်းက ဇော်လင်းကို မျက်စောင်းအပြင်းစား
တစ်ချက် လှမ်းထိုးပစ်လိုက်၏။ သူမက ဒေါသသံဖြင့် ...

“ဟွန်း... လာပြန်ပြီတစ်ယောက်။ လာ... အေးမြ အဲဒီ
လောက်တောင် ပြန်ခိုင်းနေတာ ငါတို့သွားကြမယ်”

ယွန်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခြေကိုဆောင့်ပြီး ထွက်သွား၏။
ဒီတော့ အေးမြသူလည်း ကမန်းကစားနန်းနှင့် စလင်းဘက်အိတ်ကို ဆွဲ
ကာ သူမနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားရတော့သည်။

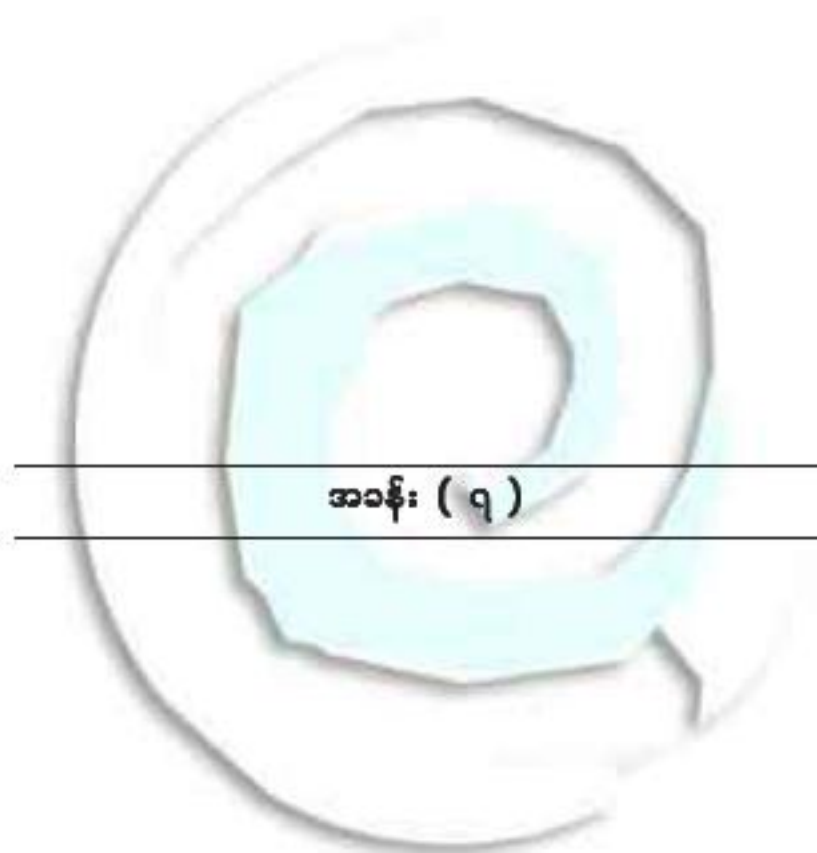
ဇော်လင်းသည် ယွန်း အခုလို စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားလိမ့်မည်
မထင်ထားသဖြင့် အူကြောင်ကြောင်နှင့် ရပ်ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ
ငယ်ချင်းတွေက ဇော်လင်းကို လိုက်ချော့ရန် ဝိုင်းပြောကြသော်လည်း
သူက ခေါင်းယမ်းပစ်လိုက်၏။

ယွန်း အခုလိုစိတ်ဆိုးသွားရလောက်အောင် သူပြောတဲ့ စကား
ထဲမှာ ဘာအမှားပါသွားလို့လဲဆိုတာ ဇော်လင်း စဉ်းစားကြည့်မိသည်။
သူ ဘာမှ မမှားပါ။

သူသည် ယွန်းဆီမှအဖြေရအောင် တောင်းတတ်ခဲ့သော်လည်း
သူမရဲ့စိတ်ကို နီးနီးစပ်စပ်လေးမျှပင် ဘာသာ မပြန်ဆိုနိုင်ခဲ့သော လူညံ
တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

www.foreverspace.com.mm

အခန်း (၇)

ရန်ကုန်မိုးနှင့် ရန်ကုန်သူဟာ အစိုးမရနိုင်ဘူးဆိုသော စကားရပ်ကို မည်သူက စတင်ခဲ့မှန်း ဇော်လင်း သေချာမသိပါ။ သို့သော် ထိုစကားသည် သွေးထွက်အောင် မှန်ကြောင်းကိုတော့ သူ အသေအချာ သိပါသည်။ အောက်တိုဘာသည် ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သော်လည်း မိုးကတော့ မကုန်သေးချေ။ ရန်ကုန်မိုးမှာ စိတ်ကူးပေါ်လျှင် ပေါ်သလို အစိုးမရဘဲ ရွာချတတ်ဆဲဖြစ်သည်။ တခြားသော ရန်ကုန်သူတွေတော့ ဘယ်လိုရှိမည်မသိ။ သူ၏ ချစ်သူ ယွန်းနေခြည်ဆိုသည် ရန်ကုန်သူလေးမှာတော့ ဘာဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်ချင်မှန်းလည်း မသိရပါ။ စိတ်ကလည်း အခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးနှင့် အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းလှသည်။

ဇော်လင်းသည် ရန်ကုန်မိုးနှင့် ရန်ကုန်သူတို့၏ အပြိုင်အဆိုင်

အစိုးမရနိုင်ခြင်းနှစ်ခုကြားမှာ စိတ်ညစ်လျက်ရှိပါ၏။ ယွန်းသည် သူနှင့် ရည်စားစဖြစ်ကာတည်းက အရင်လိုမဟုတ်ဘဲ ခဏခဏ စိတ်ကောက်တတ်လာပါသည်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုမျိုး ပြဿနာကြုံလာသည်ဖြစ်ဖြစ် ယွန်းက ထစ်ခနဲဆို သူ့ကိုပဲ စိတ်ကောက်တတ်၏။

အံ့ဩစရာတစ်ခုမှာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးသည် တခြားနေတွေမှာ ဘယ်လိုပင်ဖြစ်နေပါစေ။ သောကြာနေ့ကို ရောက်လာပြီဆိုလျှင် ပုံစံတစ်မျိုး ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ထိုနေ့တွင် ထုတ်ဝေသူကို ကျောဆရာက စာမူတစ်ပုဒ် အပ်ရသည်။ စကားပြောသည့်အခါမှာလည်း အတည်အတံ့လေးတွေကိုသာ ရွေးချယ်၍ ပြောလေ့ရှိသည်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်မှာ ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘဲ အပြန်အလှန် လေးစားမှုမျိုး ထားရှိကြသည်။

သို့သော် ကံဆိုးသည်မှာ သူတို့၏ အေးချမ်းငြိမ်းသက်စွာရှိနေသည့် သောကြာနေ့ ညနေခင်းဆီသို့ မှန်တိုင်းကျရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမှန်တိုင်း၏ မူလအမည်ရင်းမှာ သူတို့အခေါ် 'ကိုကြည်' ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ကိုကြည်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို နာကြည်း ခံပြင်းနေပုံရသည်။ သူ့ပုံစံမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုအပြည့်နှင့် ဂန္ထဝင်အဆွေးသမားကြီးတစ်ယောက်ပမာဖြစ်၏။

ကိုကြည်သည် သူတို့ထိရောက်လာပြီး နာရီဝက်လောက်ကြာသည်အထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘဲ အဝေးကြီးသို့ ဝေးရီနေပြန်သည်။ ဇော်လင်းနှင့် ယွန်းတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ သူတို့ပုခုံးတွေကို ပြိုင်တူတွန့်လိုက်မိကြ၏။ ဇော်လင်းသည် ကိုကြည် စကား စပြောလာမည့်အချိန်ကို စောင့်ရတာ စိတ်မရှည်ချင်

တော့။ သူ့ကို ယွန်းက စိတ်ရှည်ရှည်ထားရန် မျက်လုံးနှင့် အချက်ပြ လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ကိုကြည်ဆီမှာ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချသံကြီး ကြားလိုက်ရ၏။ ကိုကြည်သည် သူ့ကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်ပြီး ငို သံပါကြီးနှင့် . . .

“ဇော်လဋ်. . .”

“ပြော. . . ကိုကြည်”

ဇော်လဋ်က သူ့ကို စကားပြောခွင့် ပေးထားသော်လည်း ကိုကြည်က လုံးဝမပြောသေးဘဲ သူမနာမည်ကို ထစ်ခေါ်ပြန်သည်။

“ယွန်း. . .”

“ရှင်. . .”

ထိုအခါ ကိုကြည်က. . .

“ ငါ့ကို မင်းတို့ သေချာကြည့်ကြစမ်း”

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ကိုကြည့်အား တစ် ကိုယ်လုံး စေ့စေ့စပ်စပ် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် သေချာကြည့်သည်။ လက်ဝဲရစ်လိုက် လက်ယာရစ်လိုက်နှင့် ကိုကြည် ကို လျှောက်ပတ်၍ ကြည့်ကြပြန်သည်။ ကိုကြည်သည် သူတို့နှစ် ယောက်ကို စိတ်ဆိုးကာ ထအော်ပစ်လိုက်၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဝိုင်းပတ်နေကြတာလဲ။ ဒီမှာ ခေါင်းတွေတောင် မူးလာပြီ။ ရပ်ကြတော့”

ဇော်လဋ်က. . .

“ဟာ. . . ကိုကြည်ပဲ ငါ့ကို သေချာကြည့်ကြစမ်းဆို။ အဲဒီ တော့ ကြည့်တာပေါ့”

ယွန်းကလည်း ဝင်ရန်တွေ့ပြန်သည်။

“အေးလေ. . . ကိုကြည်ပဲ ကြည့်ခိုင်းပြီးတော့ အမျိုးမျိုးပဲ”

နှစ်ယောက်တစ်ယောက် ငြင်းခုံရမည့် ပြဿနာဖြစ်နေသည့် အပြင် ခေါင်းလည်း နည်းနည်းမူးနေသည်မို့ ကိုကြည်က အရေးမကြီး သောကိစ္စများကို ခဏ လျှော်ထားရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

“အေးပါကွာ ဆော့ရီး. . . ဆော့ရီးပါ. . . ။ အခု အဲဒီကိစ္စကို ထားလိုက်တော့။ အရေးမကြီးဘူး။ အဲ အရေးကြီးတာက မင်းတို့နှစ် ယောက် စောစောက ငါ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေတာ ဘာထူးခြားသလဲ ဖြေ”

ယွန်းက ချက်ချင်းပင်. . .

“ဒါလေးများ ကိုကြည်ရယ် ဟင်း ဟင်း”

“ပြောစမ်းပါဦး”

“ပြောရမယ်ဆိုရင် အခု ကိုကြည့်ဆီမှာ ထူးခြားတာ နှစ်ချက် ရှိတယ်။ ပထမတစ်ချက်က ကိုကြည်ဝတ်ထားတဲ့ ပုဆိုးဟာ အထက်နဲ့ အောက် မှားလာတယ်။ ဟိုမှာ တွေ့လား။ ပုဆိုးရဲ့ အောက်အနားတွေ တွန့်လိမ်နေတာကိုး”

“အစ်. . . ဟုတ်သားပဲ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်”

ဇော်လဋ်က ကိုကြည့်ဘေးမှာ နှုတ်ခမ်းရွဲ့ပြနေပါသည်။ သူမ က ဆက်လက်၍. . .

“ဟုတ်ပြီ အဲဒါဆိုရင် ဒုတိယထူးခြားချက်ကို ယွန်း ဆက်ပြော မယ်။ နောက်ထပ်ထူးခြားချက်က ကိုကြည့်မျက်နှာမှာ ပရိုမီနာတွေ လိမ်းထားတယ်။ ယွန်းပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား”

ထိုသို့ သူမက သေချာပိုင်နိုင်စွာ ပြောနေတော့ ကိုကြည်လည်း

မငြင်းသာဘဲ ဝန်ခံရတော့သည်။

“အဟီး. . . အဲဒါလည်း ဟုတ်တယ်ဟာ။ မနက်က ပုပုဆိုတဲ့ အိမ်ဖော်မလေး ဈေးကနေ ဝယ်လာတာ။ ဘူးအသစ်လေးဆိုတော့လေ ငါလည်း ကောင်းမကောင်းကို သိချင်လို့ စမ်းလိမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ နည်းနည်းလေးမှ တကယ့်ကို နည်းနည်းလေးပါဟာ။ ဒါပေမဲ့ ယွန်းက သိနေတယ်နော်။ ဟီးဟီး. . . ရှက်လိုက်တာ”

ကိုကြည့်စကားကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ပြုံးမိသွားကြ၏။
ဇော်လင်းက ကိုကြည့်ကို ပြောပါသည်။

“ကိုကြည့်ရဲ့ ထူးခြားချက်တွေကို ခုနက. . . ယွန်းပြောလို့ ကျွန်တော် သိပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနောက်ကွယ်က ကိုကြည့်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဆိုလိုရင်းကိုတော့ မသိရသေးဘူးနော်”

ထိုအခါ ကိုကြည့်က. . .

“အေး. . . ဘယ်သိရမလဲ။ ယွန်းပြောသွားတဲ့ ထူးခြားချက် နှစ်ခုက ငါရှာခိုင်းတဲ့ ထူးခြားချက်မှ မဟုတ်တာ”

“ဟောဗျာ”

“ဘာ. . . ဘယ်လို”

သူတို့မှာ အံ့သြမှင်သက်နေဆဲ။ ကိုကြည့်ထိမှ အပြစ်တင်သော စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“အခုမှ လာပြီး အံ့သြပြမနေနဲ့။ ငါ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်၊ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေလုပ်နေပြီး ဘာဆို ဘာမှ မသိကြဘူး။ သိအောင် ထူးခြားချက်ကို ရှာဆိုပြီး သဲလွန်စပေး တော့လည်း သောက်တလွဲချည်းပဲ။ ငါ အရှက်ကွဲပြီး ကိုယ်ကျိုးနည်းမယ့်

ထူးခြားချက်တွေကျတော့ ရှာလို့တွေ့တယ်။ ရှာခိုင်းတာကျ မတွေ့ဘူး။ ဘာ အသုံးကျလဲ”

ကိုကြည့်အသံမှာ ဒေါသတွေရောစွက်ကာ လှိုင်းအတက်အကျ တွေ ရှိနေ၏။ ဇော်လင်းမှာ ပုံမှန်အခြေအနေ မဟုတ်သော ကိုကြည့်ကို သနားလည်း သနားသည်။ ဒေါသလည်း ထွက်မိသည်။ ဇော်လင်းက ကိုကြည့်ရဲ့ ပခုံးစွန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် မှီ၍ ထိုင်စေသည်။

“ကိုကြည့် အရင်ဆုံးစိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်။ စိတ်ကိုဖြည်းဖြည်း ချင်းလျှော့။ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ။ စိတ်တိုစရာတွေ စိတ်ဆိုးစရာတွေ ဘာမှ မတွေ့နဲ့။ အားလုံးကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ထားလိုက်။ ဟုတ်ပြီနော် အို ကေလား”

ကိုကြည့်က သူ့မေးခွန်းကို အိုကေကြောင်း ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြ ပြီး ဖြေသည်။ ဇော်လင်းက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။ ယွန်းသည် သူတို့ကို ဘေးမှ ထိုင်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပြီ. . . ကိုကြည့် အိုကေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ကိုကြည့်က ဘာတွေဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုတွေ ခံစားရတယ် ဆိုတာကို တစ်ခုချင်း သေချာဖြောဖြော၊ ငြောက်. . . အဲဒါတွေ မပြောခင် အရင်ဆုံး ကိုကြည့် ကျွန်တော်တို့ကို ရှာခိုင်းတဲ့ ထူးခြားချက်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ကိုကြည့်သည် ကုလားထိုင်ပေါ် မှီနေရာ မှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်၏။ ပြီးတော့ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော အသံဖြင့်. . .

“ငါရှာခိုင်းတဲ့ ထူးခြားချက်က. . . ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ မရှိဘူး ဇော်လင်းရ။ အဲဒီကောင်က ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ”

ကိုကြည်ကာပြောရင်းနှင့် သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို 'ဘုန်း'ခနဲ ပုတ်ပြလိုက်သည်။ ယွန်းသည် ကိုကြည် ပုတ်ပြလိုက်သော ရင်ဘတ်နေရာကို ထူးခြားချက်များ တွေ့လိုတွေ့ငြား သေချာ စူးစိုက်၍ ရှာကြည့်မိသည်။

ဇော်လင်းက လင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး ကိုကြည် ဘာကို ဆိုလိုသည်ကို ရှုတ်တရက် သဘောပေါက်သွား၏။ သူက ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုကြည်”

“ဘာလဲ”

“ခင်ဗျား အသည်းကွဲနေတယ်... ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“သိရင်လည်း ပြီးတာပဲ”

ကိုကြည်၏အမူအရာနှင့် စနစ်စကားကြောင့် သူတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်မိကြသည်။ ယွန်းက မခိုးမခန့်ပုံစံလေးနဲ့ အသံထွက်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်၏။ ဇော်လင်းက...

“လုပ်စမ်းပါဦး ကိုကြည်ရဲ့။ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတယ်၊ ဘယ်သူကြောင့် အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာကို ပြောပြပါဦး။ ကျွန်တော်တို့လည်း မျှဝေခံစားရတာပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် ကိုကြည်သည် ပြောရကောင်းနိုး၊ မပြောရကောင်းနိုးနှင့် တွေ့ဝေနေ၏။ အဲဒါကို သဘောပေါက်သော သူမက...

“အမယ်လေး ကိုကြည်ရယ် ပြောစရာဆိုလို့ ဒီလူတွေပဲရှိတာ။ ယွန်းတို့ကိုမှ မပြောပြရင် ကိုကြည် ဘယ်သူ့ကို ပြောမလဲ။ ယွန်းတို့က နားလည်တတ်ပါတယ်။ အကြောင်းစုံ သိထားတော့ လိုအပ်တဲ့အကြံ

ဉာဏ်တွေ၊ အကူအညီတွေလည်း ပေးလို့ရတာပေါ့”

ယွန်း၏တိုက်တွန်းစကားက တော်တော် ထိရောက်လေသည်။ စောစောတုန်းက ချီတံ့ချီတံ့နှင့် တွေ့ဝေနေသော ကိုကြည်သည် ဇော်လင်းတို့နှစ်ယောက်အား သူ့အသည်းကွဲခန်းကို ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပုံရ၏။

“အေးပေါ့လေ... တကယ်တော့ ငါ့ဘဝရဲ့ အကြီးမားဆုံး ရှုံးနိမ့်မှုကို ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့... အခုကိစ္စမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ငါ့အပေါ် နားလည် ခံစားပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါ လုံးဝညသံ့ ယုံကြည်တယ်။ နောက်တစ်ချက်က... ဇော်လင်းဟာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပဲ။ မင်းအတွက် စာရေးဖို့ ငါလို ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ အမြဲလိုအပ်နေမှာ သေချာတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါက သူ့ယေချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကူညီပါ့မယ်။ ဟော့ကောင် ဇော်လင်း... ဒီဇာတ်လမ်းဟာ မင်းဘဝအတွက် အချိုးအကွေ့တစ်ခုနော်။ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးကို မင်း ရအောင်ယူတတ်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ် ဟုတ်ပြီလား”

ဗုဒ္ဓေါ... ကိုကြည့်စကားကြောင့် ဇော်လင်းတစ်ယောက် ခေါင်းနုပမ်းကြီးသွားပြီး ဘုရားတလိုက်မိသည်။ လက်စသတ်တော့ ကိုကြည်သည် သူ့ရဲ့အကြောင်း ဝတ္တုရေးပေးရန် ဇော်လင်းကို အပိုင် စာချုပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဇော်လင်းနှင့် ယွန်းတို့မှာ ထိုအချက်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ပါသည်။ သူတို့ချင်းလည်း ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟု အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်၍ တိုင်ပင်မိကြ၏။ ကိုကြည့်လိုလူမျိုးကို ပြီးပြီးရော သဘောထားကာ အလွယ်တကူ ကတိ

ပေးမိလျှင် ဖြစ်လာမည့်နောက်ဆက်တွဲပြဿနာများမှာ သူ့ကို ဦးနှောက် လာစားပေလိမ့်မည်။ ဒါကို ယွန်းကလည်း အထာပေါက်၏။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခု ခက်နေသည်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ကိုကြည်ကို ဘယ်သူက ဘယ်လို အသည်းခွဲသွားသလဲ ဆိုသည့် မေးခွန်းကို အလွန် သိချင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယွန်းက သူ့ကို မျက်စိ တစ်ချက် ပစ်ပြလိုက်၏။ ထိုအပြုအမူကို ဇော်လင်္ကျာ အခုလောလော ဆယ် အဆင်ပြေအောင် ကြည့်လုပ်ပါဟု ဘာသာပြန်လိုက်ပါသည်။

“အခုလို ကြင်နာတာ ကျေးဇူးပါပဲ ကိုကြည်ရာ။ ကျွန်တော် ကြီးစားရမှာပေါ့။ ကိုကြည်သာ ဖြစ်ပျက်သမျှအားလုံးကို မခြွင်းမချန်ဘဲ နဲ့ တစ်ခုချင်း သေချာပြောပြ။ ကျွန်တော့်ဘက်က လုံးစ တာဝန်ကျေ စေရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဇော်လင်္ကျာ စကားထဲတွင် ကိုကြည်ဇာတ်လမ်းကို သူ ဝတ္ထုရေး ပေးမယ်ဆိုတာမျိုး တိုက်ရိုက်မပါအောင် ပါးနပ်စွာ ပြော၏။ ကိုကြည် သည် သူ့အကွက်ထဲကို တန်းဝင်သွားကာ...

“ဟုတ်ပြီ ကြိုက်သွားပြီ ဇော်လင်”

“ကဲ... ကြိုက်သွားပြီဆိုရင် ကိုကြည်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို စပြော ပေတော့”

ထို့နောက် ကိုကြည်တစ်ယောက် သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြရန် စတင်အရှိန်ယူလိုက်ပါသည်။ သူ့အကြည့်တွေက ချင်ချင်းပဲ အဝေးဆီ သို့ ငေးရီသွားပြီး...

“ဒီလိုကွ...
.....

.....”

ထိုသို့ အစချီကာ ကိုကြည်သည် သူ့အကြောင်းတွေကို ရင်ဖွင့် ပြလေတော့သည်။ အကြောင်းသိတွေ ဖြစ်သောကြောင့် ကိုကြည့်စကား များမှာ သူတို့အဖို့ သိပ်တွေ့တွေ့ထူးထူး အံ့ဩစရာ မဟုတ်သော်လည်း သူတို့က တမင် အာမေဇိုတ်သံ အမျိုးမျိုးပြုလျက် အလွန်အမင်း အံ့ဩ ထူးဆန်းဟန်ဖြင့် နားထောင်ပေးခဲ့ကြပါသည်။

လူပျိုသိုးကြီး ကိုကြည်၏ အချစ်ကြီးတတ်ပုံကို သူတို့ သိပြီး သား။ သူ့ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်က မကောင်းတတ်၍ လူမှုရေးအရ အပြုသဘော တုံ့ပြန်ဆက်ဆံမိသည်နှင့် အဲဒီကောင်မလေး မှာ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီဟု ယူဆပစ်တတ်တာကိုလည်း သိပြီးသား။ သူသည် သဘောကျသည့် ကောင်မလေးတွေလျှင် အလျင်အမြန် ချစ်ခွင့်ပန်လေ့ရှိပြီး ဟိုက အလျင်အမြန် ငြင်းဆန်လိုက်မိသည်ရှိသော် ထိုကောင်မလေးကို ‘အသည်းစားဘီလူးမ၊ မိမိမ်းကားကြီး၊ ယောက်ျား များကို မာယာနှင့် ပြုစားထားသော စုန်းကဝေမ’ အစရှိသဖြင့် မတရား နာမည်ပေးတတ်တာလည်း သိပြီးသား။ ထိုထိုသော အကြောင်းများ ကြောင့် ကိုကြည်တစ်ယောက် မကြာခဏဆိုသလို အသည်းကွဲနေတတ် သည်မှာ လူရင်းတွေဖြစ်သော သူတို့အတွက် ဘာမှ မဆန်းလှတော့။ ရိုးနေပြီလို့ပင် ပြောရမည်။

သို့သော် သူတို့သိချင်သည်မှာ ဘယ်ကောင်မလေးကြောင့် အသည်းကွဲရသလဲဆိုတာကို ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကိုကြည် ကြံသမျှ ကောင်မလေးတွေသည် များသောအားဖြင့် ကိုယ့်နီးစပ်ရာ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှ မဟုတ်ဘဲ သူတစ်ပါးများသာ ဖြစ်နေလေ့ရှိ၏။

ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ အချစ်ရေးကိစ္စများ၌ သူ့ငယ်ချင်းတွေက ဝင်ရောက် မကူညီနိုင်ကြ။ သူ့မှာလည်း ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစက နည်းပါးလွန်း သဖြင့် အခုချိန်ထိ ရည်းစားသနာ မရှိသေးဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျို ကြီးဖြစ်နေရသည်။ ထို့အပြင် သူ့ကြိုက်လိုက်လျှင် တကယ့်ကို ချောပေ၊ လှပေ၊ ပညာတတ် လူချမ်းသာမိသားစုဝင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ကောင်မ လေးတွေချည်းဖြစ်ရာ ကိုကြည့်အဖို့ လိုက်လေဝေးလေ ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

သူ့ငယ်ချင်းများက သူ့အား အဲဒါကြောင့် ဝိုင်း၍ ပူပန်နေကြ ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဖူးသော ကိုကြည့်တစ်ယောက် နွားသိုးကြီးပြတ်ဖြစ်ပြီး မိန်းမလည်သိန်းကြွယ်မျိုးနှင့် တွေ့သွားမှာကို သူ့ငယ်ချင်းတွေက စိုးကြသည်။ ကိုကြည့်သည် အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ် ကျော်စပြုလာပြီမို့ အချိန်သိပ်များများ မကျန်လှတော့ချေ။ သူတို့သူ့ငယ် ချင်းတွေအားလုံးထက် ကိုကြည့်က ငါးနှစ်ခန့် ပိုကြီးပေမယ့် တကယ် တမ်းတွင် သူ့ကို တစ်ဖွဲ့လုံးက ငါးနှစ်ခန့် ပိုငယ်သူတစ်ဦးလိုပဲ သဘော ထားကြပါသည်။

ယခုလည်း မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ကိုကြည့် အသည်းကွဲ လာပြန်ပြီဆိုတော့ ဇော်လင်းမှာ ထုံးစံအတိုင်း ‘ဘယ်ကောင်မလေး လက်ချက်လဲ’ ဆိုတာ သိအောင် ဦးစွာ ကြိုးစားရပြန်၏။ ချောတန်ချော၊ ခြောက်တန်ခြောက်၊ မက်လုံးပေးတန်ပေး နည်းအမျိုးမျိုးသုံးပြီး ကိုကြည့် ပါးစပ်ပေါက်ပွင့်လာအောင် လုပ်ရသည်။ ဒီတစ်ခေါက်နည်းမှာ သူ့ အကြောင်းကို ဝတ္တုထဲ ထည့်ရေးပေးမလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ပရိယာယ် သုံး၍ ကိုကြည့်ကို ဇာတ်လမ်း ပြောပြစေသောနည်းဖြစ်သည်။

ဇော်လင်းနှင့် ယွန်းတို့သည် အခုလည်း ကိုကြည့်၏ လိုရာ မရောက်ဘဲ လျှောက်ပြောသမျှအားလုံးကို သည်းခံပြီးနားထောင်ပေးနေ ရသည်။ ဇွဲရှိရှိနှင့် စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ နားဆင်လာခဲ့ရာ အချိန်တစ် နာရီလောက်ကြာပြီးမှ ဇော်လင်း လိုချင်သောအဖြေက ရောက်လာ၏။

“ငါ့နှလုံးသားကို ပြုစားသွားတဲ့ မိစိမ်းကားကြီးက တခြားလူ မဟုတ်ဘူး ဇော်လင်း”

“အဲဒါဆို ဘယ်သူတုန်းဗျ”

ရုတ်တရက် ကိုကြည့်က ယွန်းကို သူ့လက်ညှိုးကြီးနှင့် အားရ ပါးရ ထိုးပစ်လိုက်သည်။ ကိုကြည့်လှုပ်ရပ်ကြောင့် ဇော်လင်းက ယွန်း မျက်နှာကို အံ့သြတကြီး လှမ်းကြည့်သည်။ သူမသည် အရာရာကို နားမလည်နိုင်သူတစ်ဦးပမာ ဖြစ်နေရှာပါ၏။ ဇော်လင်းက ကိုကြည့်အား မေးလိုက်ပါသည်။

“ကိုကြည့်ရဲ့အသည်းကို ခွဲသွားတာ... ယွန်းလို့ ပြောချင်လို့ လား”

ထိုအခါ ကိုကြည့်က နှုတ်ခမ်းမဲ့ထားရင်း ခေါင်းကို ဖြည့်ညင်း စွာ ခါယမ်းပြလေ၏။

“ဒါဖြင့် ဒီလက်ညှိုးကြီးက...”

ဇော်လင်း မေးနေတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုကြည့်က ယွန်းထံ လက်ညှိုးထိုးကာ ဒေါသနှင့် ကမ်းရှူးထိုး ပြောချလိုက်ပါသည်။

“ငါ့ကို ဘာပျက်အောင် လုပ်တာ သူ့သူ့ငယ်ချင်းပဲ”

သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဇော်လင်းမှာ အံ့သြစွာ သံယောင်လိုက်နေမိသည်။

“သူ့ သူငယ်ချင်း”

ယွန်းကလည်း သူမ သူငယ်ချင်းဆို၍ စဉ်းစားနေ၏။

“ယွန်းသူငယ်ချင်း ဘယ်သူများပါလိမ့်”

တစ်ခဏအတွင်း ဇော်လင်းနှင့်ယွန်းပါ အဖြေရှာတွေ့ပြီး ပြုံး သွားကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ကိုကြည်က သူ့ကို အသည်းခွဲသွားသူရဲ့ အမည်ကို ကြေငြာလိုက်ပါ၏။

“ငါ့အသည်းနှလုံးကို ရက်ရက်စက်စက် ကွဲကြောသွားအောင် လုပ်ခဲ့တာ ဘယ်သူ ရှိရဦးမှာလဲ။ အေးမြသူဆိုတဲ့ စုန်းကဝေမကြီးပဲ ပေါ့ကွ။ ရှုလွတ် အီး ဟီး ဟီး . . . ဇော်လင်းရာ ငါ့ကို သူ အရမ်းရက်စက် လွန်းအားကြီးတယ်ကွာ။ လုံးဝ မချစ်နိုင်ဘူးတဲ့”

ငိုသံကြီးနှင့်ပြောနေသော ကိုကြည်ပုံစံကြောင့် သူတို့က သနား ရမည့်အစား ရယ်ချင်နေမိကြသည်။ ကိုကြည်မှာ အေးမြသူကို အစွမ်း ကုန် နာကြည်း ဝမ်းနည်းလျက်ရှိ၏။ ယွန်းက နာကြင် ကြေကွဲနေသော ကိုကြည်ကို နှစ်သိမ့်စကားတွေပြောကာ ချောနေပြန်သည်။

“ကိုကြည်ရယ် တော်ပါတော့ . . . အေးမြသူအကြောင်း ယွန်း အသိဆုံးပါ။ သူက တစ်ခါတလေ အဲဒီလိုပဲ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ နောက် တတ်တယ်။ အခုလည်း ကိုကြည်ကို သူက ကြည်စားတာ ဖြစ်မှာပါ”

သူမစကားကြောင့် ကိုကြည်သည် သူ့ပါးပေါ်က မျက်လည်စီး ကြောင်းတွေကို ချက်ချင်း လက်ခုံနှင့် သုတ်ပစ်လိုက်ကာ . . .

“တကယ်လားဟင်”

“တကယ်ဟုတ်ဖို့ များပါတယ်”

ယွန်းလည်း အပိုင်မပြောခဲ့သဖြင့် မတင်မကျလေး ပြန်ဖြေ၏။

ကိုကြည်ကလည်း . . .

“ဟုတ်မှာပါ . . . အေးမြလေးက ငါ့ကို နောက်ပြောင်ကြည်စယ် လိုက်တာပဲ ဖြစ်မှာပါနော် ဇော်လင်း . . . နော်”

ခုနကတော့ စုန်းကဝေမကြီးတဲ့။ ဟွန်း . . . အခုကျတော့ အေးမြလေးတဲ့။

ရုပ်ကြမ်းကြီးနှင့် နွဲ့ပြနေသော ကိုကြည်ကို ဇော်လင်းက နည်း နည်း ကြည့်မရ ဖြစ်သွားသည်။ သူက စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ကိုကြည် အား ပြောလိုက်၏။

“နောက်တာလား . . . အစာညှပ်လားဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း သေချာ မပြောတတ်ဘူး ကိုကြည်ရဲ့။ နေဦး . . . ကိုကြည် သေချာသိ ချင်ရင် ကျွန်တော် အခုချက်ချင်း အေးမြဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး မေးပေးမယ်။ ခဏစောင့်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဇော်လင်းက အေးမြသူဆီ ဖုန်းသွားခေါ်နေ ၏။ ယွန်းကို သူက ဖုန်းခေါ်နေရင်းမှ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလေသည်။ ယွန်းလည်း သဘောပေါက်သွားပြီး သူ့ကို လွှတ်ထားပေးလိုက်၏။ ကိုကြည်သည် သူ့ကို ကြောင်ကာ လိုက်ကြည့်နေ၏။ အေးမြသူဆီ ခေါ်နေသည့်ဖုန်း ဝင်သွားသဖြင့် ဇော်လင်းက ဖုန်းစပိကာကို လှမ်းဖွင့် လိုက်ပါသည်။

“တူ . . . တူ . . . တူ . . . တူ . . . တူ . . . တူ . . .”

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှ အေးမြသူကိုယ်တိုင် ဖုန်းလာကိုင်၏။

“အေးမြလား . . . ငါ့ပါ ဇော်လင်းပါ”

“ဟယ်... စာရေးဆရာကြီးက ထူးထူးဆန်းဆန်း မဆက်စပူ။ ဖုန်းတွေဘာတွေ ဆက်လို့ပါလား ပြော... ဘာကိတ်”

“မေးစရာရှိလို့ပါ။ နင်နဲ့ ကိုကြည်နဲ့ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ”

ကိုကြည်သည် ဘေးမှာတုပ်တုပ်မျှမလှုပ်ဘဲ အေးမြသူ၏အသံကို နားစိုက်နေလေသည်။ အေးမြက ဇော်လင်းမေးတာကို မဖြေဘဲ ပြန်မေးလိုက်၏။

“ကိုကြည်က ဘယ်လိုပြောလို့လဲ”

“သူက အေးမြကို Propose လုပ်တယ်တဲ့။ အေးမြက သူ့ကို လုံးဝ မချစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်တာယ်ဆို”

“အင်း... ခစ်... ခစ်... ခစ်... ဟုတ်တယ် ဇော်လင်း။ ကိုကြည်ကို အေးမြ အဲဒီလိုပြောခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပြီ... အခု ကျွန်တော် သိချင်တာက အေးမြရဲ့ အဲဒီ စကားဟာ နောက်ပြီး ပြောခဲ့တာလား။ အတည် ပြောခဲ့တာလားဟင်”

“ဟာ... ဇော်လင်းကလည်း ကျွန်ုပ်ပဲ။ ဒါနောက်ပြောင်ပြီး ပြောရမယ့်စကားမှ မဟုတ်တာ။ အေးမြ အတည်ပြောခဲ့တာပေါ့”

“Thank You ပဲအေးမြ။ ကျွန်တော်က အဲဒါလေးသိချင်လို့ပါ။ အဲဒါဆိုရင် ဒါပဲလေ။ ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်။ နောက်မှ ဆိုတာပေါ့ ဘိုင့်ဘိုင့်”

“ကောင်းပါပြီရှင်... တဲ့တာ”

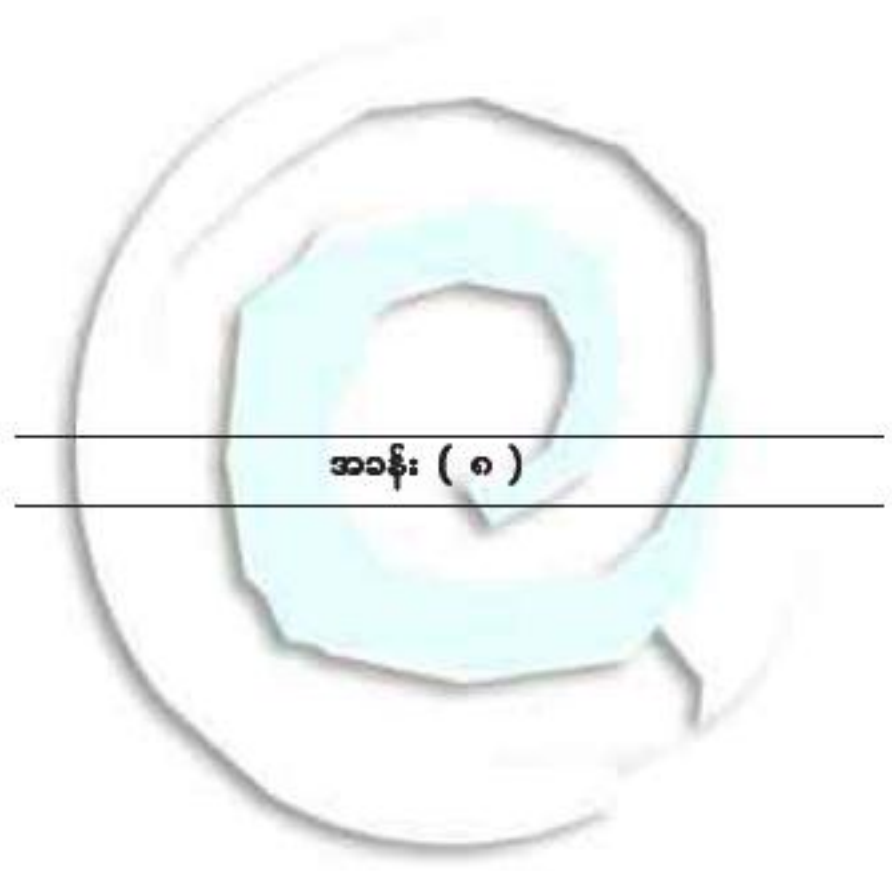
သူ့ကို အေးမြက ပြန်နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချသွားခဲ့၏။ ဇော်လင်းက သူ ကိုကြည့်အပေါ်တွင် လွန်သွားပြီဟုတွေးကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။

ကိုကြည်သည် တစ်ခုခုအပေါ် ပေါက်ကွဲလိုက်ရမည့်အစား ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေလေသည်။ သူ့အတွက် အေးမြသူသည် တိကျ ပြတ်သားသော အဖြေတစ်ခုကို ပေးခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကိုကြည်က ရုတ်တရက် ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။ လက်သီးနှစ်ဖက်စလုံးကို သူက ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒေါသနှင့်အရှက်တွေ ပေါင်းစပ်ကာ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါလျက် ရှိ၏။ ယွန်းလည်း ကြောက်ပြီး ဇော်လင်းနောက်မှာ ကွယ်လိုက်၏။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ကိုကြည်သည် ဘယ်သူ့ကိုမှနှုတ်မဆက်ဘဲ သူ့အခန်းဆီမှ လှေကားအတိုင်း ခုန်းစိုင်းထွက်သွားခဲ့လေသည်။

အခန်း (၈)

ကျောင်းပြီးခါစက လုပ်ငန်းခွင်အသီးသီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြသဖြင့် အနည်းငယ် ဝေးကွာနေသော သူတို့သူငယ်ချင်းအုပ်စုကြီးသည် အခုတလော မကြာခဏဆိုသလို တွေ့ဆုံဖြစ်နေကြ၏။ ဒို့ထက် ပို၍ တိတိကျကျ ဆိုရလျှင်တော့ ဇော်လင်းနှင့်ယွန်းတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ဇော်လင်းက သူတို့သူငယ်ချင်းများကြား၌ ဟိုတုန်းကလို ဆက်ဆံရေးမျိုး ပြန်ရဖို့ ဦးဆောင် စည်းရုံးနေရရာသည်။ ဒါကြောင့် သူ့အခန်းလေးမှာ စုရပ်တစ်ခုဖွဲ့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တနင်္ဂနွေဆို သူတို့ ပုံမှန်တွေ့ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲသို့ အံ့ဘွယ်ဇင်နှင့် ဇော်လင်းတို့၏ အစွယ်အပွားများဖြစ်သော သစ္စာနှင့် ယွန်းတို့ ဝင်ရောက်လာကြသဖြင့်

ပိုမို မြိုင်ဆိုင်၍ စိုပြည်လာပါသည်။ ဇော်လဋ်အခန်း၌ တစ်ပတ်ကိုတစ်ရက်နှုန်းဖြင့် သူတို့တစ်တွေ ဆုံတွေ့ဖြစ်ကြသည်။

ယခုအပတ်တော့ သူတို့အုပ်စုတွင် ထူးခြားမှုနှစ်ခု ရှိပါသည်။ ပထမထူးခြားမှုမှာ သက်လွင်နှင့် ယွန်း၏သူငယ်ချင်း အေးမြသူတို့နှစ်ယောက် အတွဲတွေ ဖြစ်သွားကြခြင်းနှင့် ဒုတိယထူးခြားမှုမှာ အမြဲတမ်း အစောဆုံး ရောက်နေတတ်သူ ကိုကြည်တစ်ယောက် သူတို့ဆီ လုံးဝ ရောက်မလာသည့်ကိစ္စပင် ဖြစ်လေသည်။

ရဲမြင့်ဦးမှာ ကိုကြည်အိမ်သို့ဖုန်းဆက်ကာလှမ်းခေါ်၏။ ကိုကြည်ခရီးထွက်သွားကြောင်း အိမ်တွင် သူ့ဇနီးများအတွက် စာတစ်စောင် ပေးထားကြောင်း သူ့အမေက ရဲမြင့်ဦးကို အသိပေးပါသည်။ ရဲမြင့်ဦးက ချက်ချင်းပဲ သူ့ကားနှင့် ကိုကြည်အိမ်သို့ သွားပြီး စာကို လက်ခံရယူသည်။ နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ ကိုကြည်ပေးခဲ့သည့် စာကို သူငယ်ချင်းများအားလုံးက ဝိုင်းဖတ်နေကြပြီဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းတို့ရေ

**အချစ်ရေ၊ ရှုံးနိမ့်ခဲ့တဲ့အရပ်မှာ ငါ မနေလို
တော့လို့ မင်းတို့နဲ့ တေးရာသီကို ထွက်သွားပါပြီ။ မတွေ့
နိုင်မယ့်အတူတူ ငါ့ကို လိုက်မရှာကြပါနဲ့။
သက်လွင်နဲ့ အေးမြသူတို့အတွက် ကွန်ဂရက်
ကျူးလေးရှင်းပါ။ (ငါ့ကို ပီပီရီရီ လိမ်နိုင်လို့)
ငါရေးတဲ့စာထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှင်းတာရှိရင်**

အကြောင်းစုံသိထားတဲ့ ဇော်လဋ်က ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်။

**မင်းတို့အားလုံးကို အဝေးသုံး တစ်နေရာကနေ
လွမ်းထွတ်သတိရနေတဲ့ (တစ်ခါက)
ကိုကြည်**

သူ့စာကဒါပဲဖြစ်သည်။ အားလုံး၏အကြည့်များက ဇော်လဋ်ဆီသို့ စုပြုံကျရောက်နေပါသည်။ ဇော်လဋ်ကလည်း မဆိုင်းမတွပင် တာဝန်ရှိသည့်အတိုင်း ပြီးခဲ့တဲ့ သောကြာနေ့တုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေကို အတိုချုံး၍ ရှင်းပြလိုက်၏။

သက်လွင်နှင့် အေးမြသူတို့ကတော့ အရာရာကို သိထားနှင့်ပုံရသည်။ ကိုကြည်အကြောင်းကိုလည်း အားလုံးက သိပြီးသားမို့ သူတို့အတွဲမှာ သိပ်မျက်နှာပူစရာ မလိုပေ။ ဇော်လဋ်က အေးမြသူကို မေးလိုက်ပါသည်။

“နေစမ်းပါဦး အေးမြရဲ့ ကျွန်တော် မရှင်းတာတစ်ခု မေးချင်လို့”

“မေးလေ”

“အေးမြနဲ့သက်လွင်က သင်္ကြန်ထဲက ဇာတ်လမ်းစ ရှိထားကြမှန်းကို ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားတာကိုတော့ ဒီနေ့မှ ကျွန်တော် သိရတာ။ အဲဒါကို ကိုကြည်က ဘယ်လိုသိနေရတာလဲ”

“ဘယ်လိုသိရမှာလဲ၊ ဟိုနေ့က ဇော်လဋ် ဖုန်းချသွားပြီး နာရီ

ဝက်လောက်ကြာတော့ ကိုကြည်က အေးမြဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ သူ အသည်းကွဲနေပြီ။ သူ့ကို မရက်စက်ပါနဲ့ ဘာညာပေါ့နော်။ အဲဒါနဲ့ ကိုကြည်ကို အေးမြမှာ ရည်းစားရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။ အမှန်က အဲဒီအချိန်မှာ သက်လွင်ကို အေးမြက အဖြေမပေးရသေးဘူး။ သက်လွင်ကို အေးမြက ဒီနေ့မှ အဖြေပေးတာ။ ကိုကြည်က အေးမြမှာ ရည်းစားရှိတယ်ဆိုတာ မယုံဘူး။ ဘယ်ကလူလဲတဲ့။ အဲဒါနဲ့ အေးမြလည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ သက်လွင်လို့ ပြောလိုက်တော့ သူ အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကိုကြည်လည်း လက်ခံသွားပါတယ်။ အေးမြနဲ့ အဝေးဆုံးမှာပဲ သူနေတော့မယ်ဆိုပြီး အေးမြကို တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်သွားတယ်”

အေးမြ၏ရှင်းပြမှုကြောင့် သူတို့ လိပ်ပတ်လည်သွားပါသည်။ နောက် သူတို့က ဘယ်ကိုရောက်လို့ ရောက်နေမှန်း မသိသော ကိုကြည် အကြောင်းတွေပြောကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသေး၏။

ထို တနင်္ဂနွေနေ့တွင် သူတို့အားလုံး အဝေးရောက်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို သတိရစွာ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ကြပါသည်။

မိုးရာသီနှောင်းပိုင်းကာလရက်စွဲများသည် ဇော်လင်းကို တစ်မျိုးဆွဲဆောင်ထားလေသည်။ ဒီလိုအချိန်မျိုး၌ သူ၏ စကားလုံးအနုပညာသည် စွတ်စိုစွာ အသက်ဝင်နေလေ့ရှိသည်။ သူ ကဗျာတွေ အများကြီးရ၍ ပျော်နေ၏။ ဒါပေမဲ့ ယွန်းကိုတော့ သူ ရေးသမျှကဗျာတွေကို

အကုန်မပြဘဲ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ပတ်တစ်ပုဒ်သာ ပေးသည်။ ကဗျာမရေးဖြစ်သည့် အပတ်များတွင် အစားထိုးပေးနိုင်စေရန် ဖြစ်ပါသည်။

အခု သူ့ကဗျာစာအုပ်သည် ခြောက်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ပြီးပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။ ယွန်းကို ကဗျာပေးဖတ်ရသည်မှာ ထုတ်ဝေသူကို စာမူအပ်ရတာလည်း ဟုတ်သည်။ ချစ်သူအတွက် ကဗျာလက်ဆောင် ရေးပေးရတာမျိုးလည်း ဟုတ်သည်။ ဘယ်လိုရှုထောင့်က ကြည့်သည်ပဲ ဖြစ်စေ သူ့အတွက် တော်တော် အဆင်ပြေသော ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းဦးပေါက်သည်အထိ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ တဖွဲဖွဲနှင့် စိုစွတ်နေသော နေ့ရက်များကို ယွန်းနှင့်အတူတူ သူ့အခန်းလေးထဲမှာ ကုန်လွန်ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ ကြည်နူးစရာ အမှတ်တရများ ဖြစ်၏။ နိုဝင်ဘာသည် ဆောင်း၏ ပထမဆုံးနှင်းမြူများကို တွေ့ရမည့်အစား အေးစိမ့်စိမ့် မိုးရာသီ ဖိလင်ကိုသာ ခံစားရဆဲဖြစ်လေသည်။ ဇော်လင်းက သေနတ်နှင့် နှင်းဆီပန်းများအဖွဲ့၏ ‘November Rain’ နိုဝင်ဘာ မိုးသီချင်း ကို သတိရနေခဲ့သည်။

ယွန်းသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေ၏။ ဇော်လင်းမှာ သူမကို ထွေးပွေ့ထားရင်း လက်တစ်ဖက်က ဖက်ရှင်နှင့် အလှအပ ရေးရာမဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို လှန်လှောကြည့်ရှုနေမိသည်။ မိန်းမတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အလှ ကောက်ကြောင်းများကို ကြည့်နေရာမှ အတွေးတစ်ခု ကြောင့် သူက လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်၏။ ဒါကို ယွန်းက မြင်ဖြစ်အောင်မြင်သွားလေသည်။

“ဘာတွေ တွေးပြီး ပြုံးနေတာလဲ”

“ဪ... ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ပါတဲ့အရွယ်စုံ ဆိုက်စုံ မိန်းမတွေကို ကြည့်ပြီး ဖတ်ဖူးတဲ့ ဟာသတစ်ခုကို သတိရသွားလို့ပါ”

“ဟုတ်လား... ယွန်းကိုလည်း ပြောပြဦးလေ”

“ဒီလိုယွန်းရဲ့ အဲဒီဟာသရဲ့ခေါင်းစဉ်က မိန်းမတွေဟာ အားကစားပြိုင်ပွဲတွေနဲ့ တူတယ်တဲ့ကွ သိလား”

“ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်”

“လာမယ်လေ ယွန်းရဲ့။ မိန်းမတွေဟာ အသက်နှစ်ဆယ် အောက်အရွယ်မှာ ‘ဘောလုံး’ နဲ့တူတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘောလုံးလေးတစ်လုံးထဲကို လူနှစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်က ဝိုင်းလှကြရလို့ပဲ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်နော်။ လူကြိုက်များတယ်ဆိုတဲ့ သဘော ပေါ့”

“အဲ... အသက်သုံးဆယ်အောက်အရွယ်မှာ မိန်းမတွေဟာ ‘ဘတ်စကက်’ ဘောနဲ့တူတယ်။ ဘောလုံးတစ်လုံးကို လူဆယ့်နှစ်ယောက်လောက်က ဝိုင်းလှကြရလို့လေ။ ဘောလုံးထက်စာရင်တော့ လူတဲ့လူ အရေအတွက် နည်းသွားတဲ့သဘောပေါ့။ နောက် အသက်လေးဆယ်အောက်အရွယ်ကျတော့ ‘တင်းနစ်’ နဲ့တူတယ်တဲ့။ ဘောလုံးလေးတစ်လုံးကို တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အပြန်အလှန် ပုတ်ထုတ်၊ ရိုက်ထုတ်နေကြတာကိုး”

ဇော်လင်း ပြောပြသော ဟာသကို ယွန်းက ‘တစ်ခပ်ခပ်’ နှင့် ရယ်မောနေပြန်သည်။ သူမက နောက်ဆုံးလက်ကျန်တစ်ခုကို ဆက်ပြော၏။

“အသက်ငါးဆယ်အောက်အရွယ် မိန်းမမျိုးတွေကျတော့ ‘ဂေါက်သီး’ နဲ့တူတယ်တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဘောလုံးတစ်လုံးကို လူတစ်ယောက်တည်းကပဲ တစ်ကိုယ်တော် ကျင်းစိမ်ကစားရတာမျိုး မို့လို့တဲ့။ ဘယ်လိုလဲ... ကိုယ်ပြောပြတဲ့ ဟာသကို နည်းနည်းလောက် ဝေဖန်ပေးပါဦး”

သူမက ဘာမှမပြောသေးဘဲ ခဏရယ်နေသေး၏။

“အဟင်း... ခစ် ခစ် ခစ်... ကောင်းတယ် ဇော်လင်း... ။ ရယ်ရသားပဲ။ ပြီးတော့ သရော်ခိုင်းနှိုင်းထားတာလည်း မိုက်တယ်”

“ယွန်းဟာကလည်း အကောင်းချည်းပါလားကွ”

“ဪ... ဒါကတော့ ပြောတဲ့သူက တော်တာကိုးကွယ်”

“ဒါဆို ယွန်းက ကိုယ့်ကို ဆုမချချင်ဘူးလား”

ဇော်လင်းက ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်း ပါးတစ်ဖက်ကို ဖောင်းပြလိုက်၏။ သူမဆီမှ ‘ဒိုင်း’ ဆို မျက်စောင်းလှလှလေးတစ်ချက် ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူမက အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားလိုက်ပြန်သည်။ မျက်နှာမှာ အရှက်ကြောင့် ပန်းရောင်ရဲနေ၏။

ကြည့်စမ်း... ဒီလောက် ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ငါ့ချစ်သူလေးပေါ့။

သူမကို ကြည့်ရင်း ဇော်လင်း အသည်းတွေယားလာ၏။ ရုတ်တရက် သူမက သူမ လုံးဝ မထင်မှတ်ထားသည့် ကိစ္စတစ်ခုကို ကောက်ကင်ကာ လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ တခြားတော့ မဟုတ်။ ဆုပေးမည့်သူကို ဆုယူရမည့်သူက ပြန်၍ ဆုချလိုက်ခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခိုက် ယွန်း၏ ဟန်းဖုန်းဆီမှ အသံမြည်လာ၏။ သူမက

အရှက်သည်းနေတာကို ခဏရပ်ပြီး ဖုန်း Display ပေါ်ရှိ နံပါတ်များကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူမက နှာခေါင်းလေးရှုံ့သွားကာ ဖုန်းကို မကိုင်ဘဲနေ၏။

“ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ ယွန်း”

“ဒက်ဒီဖုန်း”

“ဖုန်းကိုင်လိုက်ဦးလေ”

“မကိုင်ပါဘူး၊ ကိုင်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ တော်ကြာ ဒယ်ဒီက ချက်ချင်း ပြန်လာခိုင်းနေလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အေးမြသူနဲ့ အတူတူ မရှိဘူးဆိုတာကိုလည်း ရိပ်မိသွားလိမ့်မယ်။ နားလည်လား ငပိန်းလေးရဲ့”

“ဪ... ဪ”

ထိုအချိန်တွင် ဖုန်းမြည်သံက ရပ်သွား၏။ သူမက အမြန်ဆုံး နည်းနှင့် ဖုန်းမှ ဘက်ထရီတုံးကို ဖြုတ်ချပစ်လိုက်လေသည်။

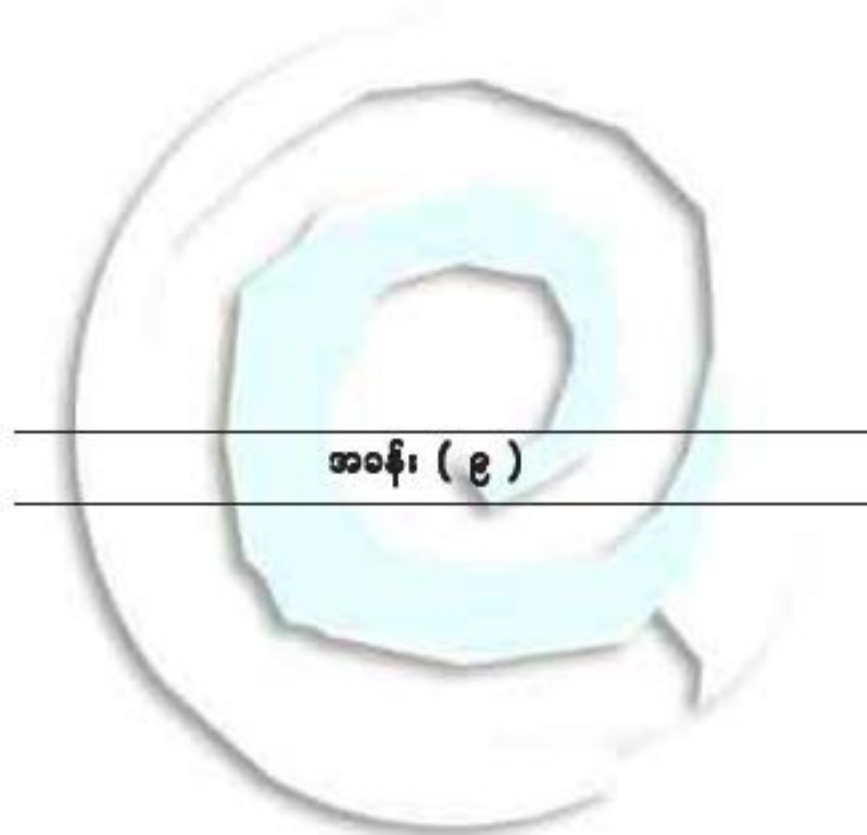
“ဟဲဟဲ... နားအေးသွားပြီ”

သူမသည် ကိုယ့်အပြုအမူကို ကိုယ်ပြန်ပြီး ကျေနပ်နေ၏။ ဇော်လဋ်က ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘဲ ပခုံးတစ်ချက် တွန်လိုက်ပါသည်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အခုလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်နေသူတွေ၊ ရည် ရွယ်ချက် မရှိဘဲ ပေါ့ပါးနေသူတွေ များစွာများစွာ ရှိပါလိမ့်မည်။ သူတို့ ချစ်သူစုံတွဲသည်လည်း ထိုလူပေါင်းများစွာထဲက ဘာမှ မထူးခြားသော သာမန်လူသားနှစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

www.foreverspace.com.mm

အခန်း (၉)

နိဝင်ဘာညနေခင်းတစ်ခု၌ ဇော်လင်းနှင့် သူမတို့၏ ချစ်သူဘဝကို ရဲမြင့်ဦးက အခုလို ဝေဖန်ခဲ့ပါသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ရည်းစားတွေသာ ဖြစ်နေတာ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်က စစ်တုရင် ကစားနေကြသလိုပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့မှန်းတော့ ငါ သေချာမပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ မင်းတို့အတွက် အဲဒီလိုပဲ ခံစားရတယ် ဇော်လင်းရ”

ရဲမြင့်ဦး၏စကားကြောင့် သူ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိ၏။ နောက်သူက ပြောသည်။

“ငါ့ကျတော့ အဲဒီလိုမထင်ဘူး။ ငါ့အထင်က တစ်မျိုးကွ”

“ဟုတ်လား လုပ်စမ်းပါဦး”
“ငါ့မှာ ယွန်းနဲ့ရည်းစားဖြစ်ရတာ စွန့်ဖြတ်နေရသလိုပဲ။ ဆိုလိုတာကကွာ . . . စွန့်ဖြတ်တယ်ဆိုတာ စစ်တုရင် ကစားရသလောက် ဉာဏ်သုံးစရာ မလိုဘူး။ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ်က ပိုကြီးတယ်။ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

ရဲမြင့်ဦးက သူ့စကားကြောင့် ပြုံးကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေသည်။ ခဏကြာမှ . . .

“အခုကိစ္စကို မင်း ဒီလောက်နားလည်ခံစားနိုင်တယ်ဆိုရင် မဆိုပါဘူး။ မင်းမှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်တဲ့ ပါးနပ်မှုမျိုးရှိနေတာ ငါ အံ့သြတယ် ဇော်လင်း။ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ကြီးကြီးမင်းအတွက် ငါ စိတ်ချသွားပြီ”

ဇော်လင်းသည် ရဲမြင့်ဦးဆီမှ ဒါမျိုးလေးနက်သည့်စကားတွေ ကြားရသဖြင့် အံ့သြနေမိသည်။ အောင်မြင်သော စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်၏ ဉာဏ်ပညာနှင့် အာရုံခံစားမှုဆိုတာကို ဇော်လင်း ဖြိုသွားပါသည်။

“ငါ့ကို တကူးတက ဝေဖန်ပိုင်းခြားပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ”

“ရပါတယ်ကွ။ အချင်းချင်းတွေပဲ ဥစ္စာ”

ဇော်လင်းက ရဲမြင့်ဦးကို လက်ကမ်းပေးလိုက်၏။ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်ပြုမှုကို ရဲမြင့်ဦးက အားရဝမ်းသာ တုံ့ပြန်လက်ခံလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း မျက်လုံးချင်း အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေကြ၏။

ဇော်လင်းအခန်းကို ရောက်ရှိလာပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆီးနှင်းတွေ ကြောင့် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်ရှိ၏။ သူမ စောစောစီးစီး ရောက်လာသည့် အတွက် သူက အံ့သြနေမိသည်။

“ယွန်းပါလား... ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘာတွေများ ဖြစ်လာရ တာလဲကွာ”

သူမသည် လှေကားများကို ပြေးတက်လာခဲ့ဟန်တူ၏။ မော ဟိုက်၍ အသက်ရှူသံတွေ ပြင်းထန်နေသည်။ သူက တံခါးသော့ဖွင့် ပေးလိုက်၏။ သူမသည် ဘာမှ မပြောသေးဘဲ ကြမ်းပေါ်၌ ခြေပစ်လက် ပစ် ထိုင်ချကာ နားနေပြန်သည်။

ဇော်လင်းက နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရှစ်နာရီပင် မထိုး သေး။ ယွန်းမှာ မောနေသော်လည်း တစ်ခုခုကို အလျင်စလို ပြောချင်နေ ပုံရ၏။ သူမကို ကြည့်ရတာ အားတက်သရော ရှိလှသည်။ ဒါဆို သူမ ပြောမှာ သတင်းကောင်းပဲ ဖြစ်ရမည်။

“ဇော်လင်းကို... ဟို... ပြော... ပြော... စ... ရာ...”

“ယွန်းရယ်... ဖြည်းဖြည်းပြောပါ။ ကိုယ် နားထောင်ပေးနေ တဲ့ဟာကို၊ နောက်က ကျားလိုက်ခံရတာ ကျနေတာပဲ”

“ပြောချင်လွန်းလို့ပါ ဇော်လင်းရဲ့၊ မနေ့ညက ဒယ်ဒီနဲ့ ယွန်း ၁၉ လမ်းမှာ မုန့်လိုက်စားတယ်။ အဲဒီ ၁၉ လမ်းမှာ ဘယ်သူ့ကို တွေ့ခဲ့တယ်မှတ်လဲ”

“အင်း... ပြောပါဦး”

“ကိုကြည့်ကို တွေ့ခဲ့တယ် သိလား”

“ကိုကြည့်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ကိုကြည့်မှ ကိုကြည့်အစစ်”

“ဒါဖြင့် ကိုကြည့်က ရန်ကုန်ထဲမှာပဲပေါ့”

“သေချာတာပေါ့။ သူက စာထဲမှာ နယ်မှာပဲ တစ်သက်လုံး ဇာတ်မြှုပ်နေတော့မလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ရေးထားပြီးတော့ အလကား မြို့လယ်ခေါင်မှာ စားလိုက်သောက်လိုက် အိပ်လိုက်နဲ့ ဇိမ်ကျနေပုံပဲ။ ဝလို့ဖီးလို့”

“အောင်မာ သူကများ... ကိုယ်တို့မှာတော့ သူ့ကို စိတ်ပူပြီး စိုးရိမ်လိုက်ရတာ။ သက်လွင်တို့၊ အေးမြသူတို့ဆိုလည်း ကိုကြည့် အကြောင်း စကားရောက်သွားရင် သူတို့ပယောဂ မကင်းဘူးဆိုပြီး မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ ဒင်းကကျတော့ ဘာမှလည်း မခံစားရဘူး။ ဘယ်ကိုမှ ထွက်သွားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဟွန်း... ကိုကြည့်... ကိုကြည့်... ကိုကြည့် တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ယွန်းကိုရော သူ မြင်သွားသေးလား”

“ဟင့်အင်း... မမြင်ဘူး ဇော်လင်း၊ ပြီးတော့ ကိုကြည့်ကလေ ဆိုင်မှာ လာသောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အရက်တစ်ပြားနဲ့ အကင်တွေကို ပါဆယ်ဝယ်ပြီး (၁၉) လမ်းအပေါ်ဘက် ထွက်သွားတယ်။ ကိုကြည့်ကို ကြည့်ရတာ ဒီနားတစ်စိုက်မှာ နေပုံရတယ်။ အဲဒါနဲ့ ယွန်းလည်း ဒယ်ဒီ ကို မောင်ကောင်းဆိုင်မှာ ထားခဲ့ပြီး ကိုကြည့်နောက် လိုက်ကြည့်တာ ပေါ့။ အခု ယွန်းက ကိုကြည့်နေတဲ့နေရာကို သိသွားပြီ”

“အံ့မယ်... တယ်ဟုတ်ပါလား”

ယွန်းက သူမကို ချီးမွမ်းလိုက်သဖြင့် ကျေနပ်သွား၏။

“သူကလေ... အဲဒီ (၁၉) လမ်းအထက်ပိုင်းမှာပဲ နေတာ

ဇော်လင်းရဲ့။ ကိုကြည် တက်သွားတဲ့ လှေကားရော၊ ဝင်သွားတဲ့အခန်း ရော ဒီမှာ ယွန်း အားလုံးမှတ်လာတယ်”

သူမက ကိုကြည့်လိပ်စာ ရေးမှတ်ထားသည့် စက္ကူအပိုင်းလေး တစ်ခုကို ဇော်လင်းဆီ လှမ်းပေး၏။ ဇော်လင်းက စဉ်းစားသည်။ သူတို့ အုပ်စုထဲမှာ ကိုကြည် ထွက်ခွာသွားတာ အခုဆို နှစ်လနီးပါး ရှိနေပြန်ပြန်။ သူ မရှိတော့ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံကြလျှင် အရင်လောက် ပျော်ဖို့မကောင်းတော့။ ကိုကြည်သည် ကန်တော်လေးမှ (၁၉) လမ်းသို့ ပြောင်းနေရာ၌ သူငယ်ချင်းများအားလုံး သူ့ကို အမှတ်ရနေအောင် မရိုးမသား လုပ်သွားခဲ့သည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေနှင့် တန့်နွဲ့ဖြစ်၍ ကျန် ရစ်ခဲ့စေ၏။

ဇော်လင်းသည် ကိုကြည်ကို ပြန်ပြီး Lesson ပေးရန် ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်ပါသည်။ သူက ငြိမ်သက် အေးဆေးသောလေသံဖြင့် ယွန်း ကို ပြောလိုက်၏။

“ယွန်း ဟိုကောင်တွေ အကုန်လုံးဆီ ဖုန်းဆက်။ အရေးပေါ် ကိစ္စရှိလို့ ဒီနေ့နေ့လယ် ၁၂ နာရီမှာ ကိုယ့်အခန်းကို လာခဲ့ကြဖို့ ချိန်း ပါ။ ဘာကိစ္စလဲဆိုရင် ကိုကြည့်ကိစ္စလို့ဖြေ။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မှန်လှပါ... အရှင်မင်းကြီး”

ယွန်းက သူ့ကို ထိုသို့နောက်ရွတ်ရွတ်ပြောကာ ဟန်းဖုန်းရော၊ အိမ်ဖုန်းပါ သုံးပြီး ချက်ချင်း အလုပ်ရှုပ်သွားတော့၏။ သူလည်း အခု မှ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ် လုပ်ရသည်။

ဇော်လင်းတစ်ယောက် ရေချိုးခန်းထဲမှပြန်ထွက်လာတော့ သူမ က အားလုံးကို ဖုန်းဆက်၍ ချိန်းပြီးနေလေပြီ။ သူ့ကို ယွန်းက အိုကေ

ကြောင်း လက်ထောင်ပြ၏။ ဇော်လင်းက သူမရဲ့ ခေါင်းကို ချစ်စနိုးနှင့် ခပ်ဖွဖွ ပုတ်လိုက်ရင်း... ။

“တော်လိုက်တဲ့ကလေးမ... ဘယ်သူ့ရည်းစားမို့ ဒီလောက် တော်နေရတာလဲ မသိဘူး”

သူမက ရွဲ့ကာ ပြန်နောက်ပါသည်။

“အေးလေ... ဟုတ်ပါ။ သူတောင် ဒီလောက်တော်နေရင် သူ့ ရည်းစားဆိုရင် ပြောမနေနဲ့တော့”

“ပြောစမ်းပါ နားထောင်ချင်လို့”

“ဪ... ပြောမနေပါနဲ့တော့ပါဆိုမှ ဘာပြောရဦးမှာလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

အို... နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားကြပြန်သည်။ သူတို့ကြားမှာ အခု လောက် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော ရယ်သံများရှိနေခြင်းကပင် ပျော်ရွှင်ဖွယ် ဖြစ်ပါ၏။ ရင်ခုန်မြတ်နိုးစရာလည်း ကောင်းပါ၏။ ဒါ့အပြင် အတိတ်ဘဝ တုန်းက ပါလာသော အိမ်စာ Home Work တစ်ခုလည်း ဖြစ်နေနိုင် လေသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းရောက်တော့ ဇော်လင်းအခန်းသို့ သူငယ်ချင်းတွေ စုံညီစွာ စုရုံးရောက်ရှိလာကြ၏။ ကိုကြည့်ကိစ္စဆိုတော့လည်း အားလုံး က စိတ်ဝင်တစားနှင့် တက်ကြွနေကြပြန်သည်။ ဇော်လင်းက သူငယ်ချင်း

တွေကို ကိုကြည့်အကြောင်း ပြောပြကာ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဟု တိုင်ပင်၏။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့်ငြင်းခုံလိုက်၊ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးလိုက်၊ နောက်ထပ် အသစ်တစ်မျိုး စဉ်းစားလိုက်နှင့် ညနေလေးနာရီ ထိုးတော့ မှ သူတို့အားလုံး သဘောတူညီမှုတစ်ခု ရသွားခဲ့ကြသည်။

ထိုသဘောတူညီမှုကို အကောင်အထည်ဖော်ရန်မှာ အချိန် နှစ်ရက်လောက် စောင့်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။

စောင့်မျှော်ခြင်းများဖြင့် ပူအိုက်နေသော ဒီဇင်ဘာသည် မျှော် လင့်သလို ဖြစ်လာချိန်တွင်တော့ သူတို့အကုန်လုံးအတွက် ကျေနပ် ပျော်ရွှင်စရာဖြစ်ရသည်။ အားလုံးထဲမှာ ယွန်းက ပို၍ ပျော်နေမိ၏။ အကြောင်းမှာ သူမ စင်ပြသော Idea အိုင်ဒီယာကို သူငယ်ချင်းတွေက လက်ခံ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဒီကနေ့ထုတ် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာမှာရော၊ ကြေးမုံသတင်း စာမှာပါ ကိုကြည့်နှင့် ဗစ်သက်သော ငါးလက်မ သုံးကော်လံ ကြော်ငြာ ကြီးတစ်ခုက နေရာကောင်း၍ ထင်ရှားစွာ ပါလာ၏။ ပို၍ သိသာစေ ရန် Bold လုပ်ထားသည့် စာလုံးအနက်များနှင့် စီမံထားရာ တခြား ကြော်ငြာတွေကြားမှာ ကိုကြည့်ကြော်ငြာက ထူးခြားပြီး ထင်းနေလေ သည်။

ကြော်ငြာစာသားအပြည့်အစုံမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်း ကိုကြည့် သိစေအပ်ပါသည်။

ကိုကြည့်...

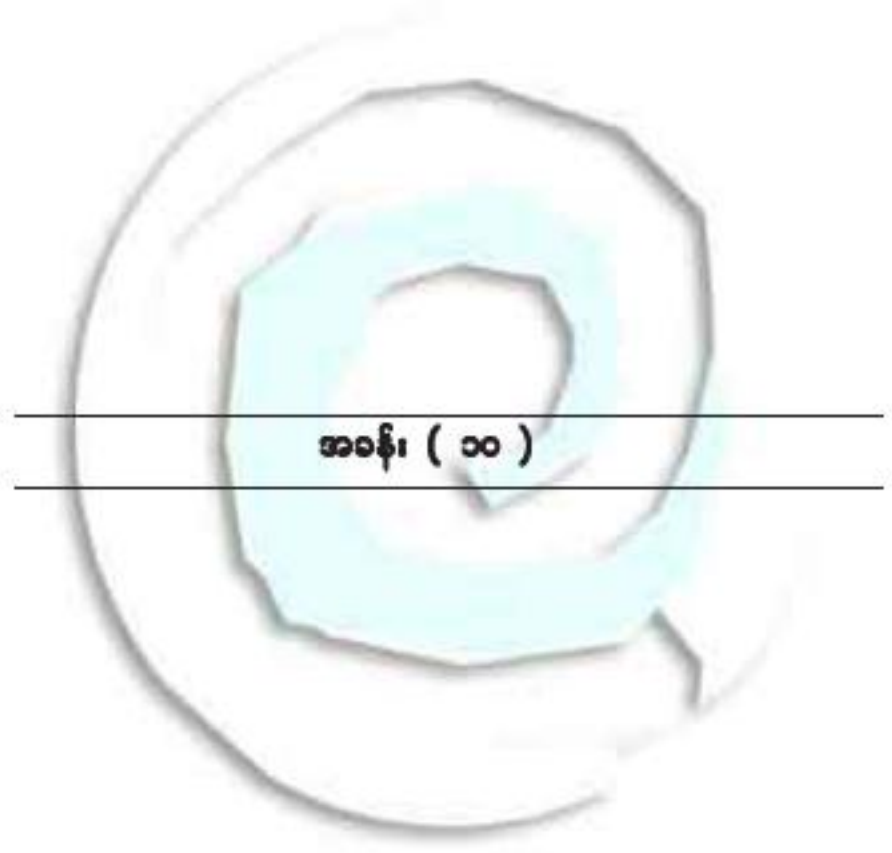
ကျွန်ုပ်တို့သူငယ်ချင်းများကို သင် ဇွန်ပုစွန် ထွက်သွား၊ သည်မှာ ဒီနေ့ဆို နှစ်လတင်းတင်း ပြည်ခဲ့ပါပြီ။ သင် ဗဟိုချိန် မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး၊ အလွန်ဝမ်းမြောက် ပျော်ရွှင်ကြရသည်။ သင်၏ ထားရစ်ခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အကျိုးကျေးဇူး ကြီးမားလှသည်။

ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းလည်း၊ ရောက်ရာအရပ်မှာ ပျော်သလိုနေပါ။ တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်ုပ်တို့ထံကို ပြန်မလာပါ နှင့်။ ငြစ်နိုင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကို သင်မှတ်ဉာဏ်အတွင်းမှ (လုံ့၀) ထုတ်ပစ်လိုက်စေ ချင်ပါသည်။ သင့်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့က ယခုအချိန်မှစ၍ ပေးပစ်လိုက်ပါပြီ။

(ကန်တော်လေမှ သူငယ်ချင်းများ)

ပြောင်မြောက်လှသော ထိုသတင်းစာကြော်ငြာသည် လူတွေ ကြား၍ ပြောစမှတ် တွင်သွားတော့သည်။ ကိုကြည်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဟု လူတွေက သိချင်နေကြ၏။ ပြန်မလာပါနှင့်ဆိုမှ ကိုကြည်လည်း ကန်တော်လေးသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကန်တော်လေးရှိ လူများကြား တွင် သူက ချက်ချင်း ဟော့သွား၏။ ကိုကြည် လမ်းထွက်လျှင် သူ့ကို သိပြီးသားလူများက မသိသေးသူများကို ညွှန်ပြကြ၏။ ကလေးတွေက လည်း သူ့ကိုတွေ့လျှင် လိုက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ချာတိတ်မ ဆတ်စ လူးလေးများကလည်း သူ့ကို စောင်းချိတ်၍ မထိတထိလေး စနောက် သွားကြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းများ၏ကျေးဇူးကြောင့် အခုလို လူရာ ဝင်လာတာကို သူ ကျေနပ်နေ၏။ အထူးသဖြင့် ကောင်မလေးများ၏ အရေးပေးခံရခြင်းကို ကိုကြည်က အလွန် ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်မိပါသည်။

အခန်း (၁၀)

ဇော်လင်းတစ်ယောက် ဆောင်းညကောင်းကင်ထဲမှာ ကြယ်ပွင့်လေးများကိုငေးမောနေမိ၏။ သူ့အခန်းရှေ့တည့်တည့်တွင် မြင့်မားသော အဆောက်အအုံတစ်ခုမှ မရှိတာကြောင့် စရံတာမှ မော့ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် မြင်ကွင်းကျယ် ကောင်းကင်ကြီးကို တွေ့ရနိုင်လေသည်။

မှိတ်တုတ်၊ မှိတ်တုတ် ကြယ်ပွင့်တွေကို ဆောင်းရဲ့အေးစိမ့်သောအရသာနှင့် တွဲပြီးခံစားရတာ သူ အရမ်းသဘောကျနေ၏။

ဒီလိုညအခါမျိုးမှာ စိတ်ကူးယဉ်လို့ သိပ်ကောင်းသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော ဘော်ကြယ်ရောင် ဆောင်ညထဲတွင် ချစ်သူနှင့် အနုပညာနှစ်ခုအနက် တစ်ခုခုလောက် ရှိနေခဲ့ပါက သူ့အတွက် ပိုပြည့်စုံသွားမှာ သေချာလှသည်။

ဒါပေမဲ့ ဇော်လင်းက အခုလောလောဆယ် စာရေးချင်စိတ်မရှိပေ။ သူသည် မနေ့ညကမှ ရေးလက်စ လုံးချင်းဝတ္ထုကို အဆုံးသတ်ခဲ့ရသဖြင့် ဒီညတော့ စကားလုံးတွေနှင့် ထိတွေ့ရမှာ ငြီးငွေ့နေမိသည်။ ဒါဆို ဇော်လင်းမှာ ရွေးချယ်စရာ ချစ်သူသာ ကျန်တော့၏။ သူ့သတိရခြင်းများက ယွန်းဆီသို့ လှစ်ခနဲ ရောက်သွားပါသည်။ သူမ၏ ပုံရိပ်တွေက ကြယ်ပွင့်များကြားမှ ဝိုးတဝါးပေါ်လာသည်။ ယွန်းဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ရန် သူ အကြံရသွား၏။

တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အချိန်က ညတစ်နာရီရှိပြီ။ ဒီအချိန်လောက်ဆို ယွန်းလည်း အိပ်စက် နားနေပေရောမည်။ ယွန်းက ပုံမှန်ဆို ညဆယ်နာရီ ထိုးသည်နှင့် ဖုန်းပိတ်ကာ အိပ်ရာဝင်လေ့ရှိသည်။ ဒါဖြင့် အိမ်ဖုန်းကို လှမ်းဆက်ရင်ရော၊ သူက ချက်ချင်း ခေါင်းယမ်းပစ်လိုက်၏။ ဒါလည်း မဖြစ်သေး။ သူမရဲ့အိပ်ခန်းထဲမှာ အိမ်ဖုန်း လိုင်းခွဲထားခြင်းမရှိဟု သူသိထားပါသည်။

ဇော်လင်းက ဝရံတာမှ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာပြီး ဖုန်းလေးကို ငေး စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဆယ်မိနစ်ခန့် တွေဝေနေပြီးမှ သူက ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချနိုင်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ယွန်းရဲ့ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကို သူ နှိပ်နေလိုက်တော့သည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ဘယ်လိုမှ မှားစရာ မရှိသော အလွတ်ရနေတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လုတ်တွေကို သူ မှားနှိပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ နောက် သူ့လက်တွေကလည်း အနည်းငယ် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးသဖြင့် ဇော်လင်းရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ တထိတ်ထိတ်တိုး၍လာ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင်

ဖြစ်နေပြီး ဖုန်းခေါ်ရတာလည်း မှားပြီးရင်း မှားလို့နေသည်။ အန္တရာယ် ရှိသော ရန်တစ်မျိုးကို သူ ခံစားနေရ၏။

ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် သူမရဲ့ဖုန်းက ပိတ်ထားတာ မဖြစ်နိုင်တော့။ သူက ဇွဲမလျော့ဘဲ ဖုန်းကို ဆက်တိုက် ကြိုးစား၍ ခေါ်နေ၏။ ခြောက် ခါခြောက်တွင်မှ ဖုန်းကတစ်ဖက်သို့ ဝင်သွား၏။ သူ့ဖုန်းဝင်သွားသည် နှင့် တစ်ဖက်ကလည်း ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်ပုံပေါ်သည်။ ဇော်လင်းက ဘာမှ စမပြောသေးဘဲ သူမရဲ့ ဖုန်းပြန်ဖြေသံလေးကို စောင့်စားနေပါ ၏။ တစ်မိနစ်ခန့် ကြာသည်အထိ သူမဆီက ဘာသံမှ မပြုဘဲနေသဖြင့် ဇော်လင်းမှာ ပိုမိုနားစိုက်ထားမိသည်။ သူ သေချာစူးစိုက်၍ ဆက်နား ထောင်သောအခါ အသံတချို့ကို မသဲမကွဲနှင့် စတင်ကြားရပါတော့ သည်။ ဝီဝီသသ ကြားရစေရန် ဖုန်းသံကို သူက အဆုံးထိ မြှင့်တင်ပစ် လိုက်၏။

ထိုလုပ်ရပ်သည် အလွန်နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကမ်းပါးထဲ သို့ သူ့ကိုယ်သူ တွန်းချသလို ဖြစ်သွားမှန်း နောက်ထပ် စက္ကန့်သုံးဆယ် လောက်အကြာတွင် ဇော်လင်းတစ်ယောက် ကောင်းကောင်း သဘော ပေါက်သွားခဲ့ပါသည်။

သူသည် ပထမတော့ အံ့ဩမှင်သက်နေ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဖုန်းထဲမှ အသံတွေ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်စပြုလာသည်။ သူ့မျက် လုံးတွေ ပြူးလာပြီး ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေ မိ၏။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ တစ်ဖက်ဆီမှ အဖြစ်အပျက်များ က ပိုမိုသေချာ ခိုင်မာလာပါသည်။ မကြားချင်တော့သည့်တိုင် သူက ဖုန်းကို မချပစ်ဘဲ နားထောင်နေခဲ့သည်။ နှလုံးသားထဲမှာ နာကျင်

ကြော့နေသော်လည်း မပေါက်ကွဲသွားစေရန် သူ ထိန်းချုပ်ထားပါသည်။

ဇော်လင်းမှာ အံ့ကြိတ်၍ ဖုန်းနားထောင်နေရင်းမှ မျက်ရည်စက် တွေ စီးကျလာလေသည်။ ဒါတောင် ရှိုက်သံတစ်ချက်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသေး၏။ သူက အသံထပ်မထွက်အောင် အံ့ကြိတ်နေရာမှ လျှာကို ဖိကိုက်ပြီး ဖုန်းကိုပဲ ဆက်နားထောင်နေခဲ့ပါသည်။

တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာ ဒါကို အမှန်တရားဟု လက်ခံနိုင်ရန်လည်း သူ ကြိုးစား၏။ အချိန်က တရွေ့ရွေ့နှင့် ဆယ်မိနစ်ကျော်လာသည်။ သူမရဲ့ဟန်းဖုန်းမှာ ဘက်ထရီ ကုန်ခါနီးပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပြသံ ကြားရ၏။ ထိုမှ နောက်တစ်မိနစ်ခန့်ကြာတော့ တစ်ဖက်ဖုန်းသည် အားကုန်ကာ ဒေါင်းသွားလေသည်။

ဇော်လင်းလည်း ဒီတော့မှ ဖုန်းကိုချပြီး စိတ်ကို လွှတ်ပေးလိုက် သည်။ သူ့ရင်ဘတ်ထဲတွင် မီးတောင်တွေ ပြိုကျနေသလို တဝုန်းဝုန်း နှင့် ပေါက်ကွဲ လွင့်စင်ထွက်ကုန်သည်။ အရာရာမှာ သူ့အတွက် ခါးသက် လွန်းနေ၏။ အသိမဲ့စွာနဲ့ ဇော်လင်းတစ်ယောက်တည်း ငိုရှိုက်ရသဖြင့် အားနည်းပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်စပြုလာ၏။

သူ သတိထားမိတော့ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးမှာ လဲပြိုရှုပ်ပွလျက် ရှိ၏။ ဒီအတိုင်းဆို စောစောက တော်တော် အသံကျယ်သွားပေလိမ့် မည်။ ည လူခြေတိတ်ချိန်မို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားနာစရာကောင်းလှ သည်။ ဇော်လင်းသည် သူ့ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေကို လက်ခုံနဲ့သုတ်ပြီး ကုလားထိုင်မှာ ခဏ အမောဖြေသည်။ သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်တွင် ချွေးတွေ ရွှဲစိုနေမှန်း သတိထားမိ၏။ သူက မဲ့ပြီးလေးပြီး လိုက်၏။ ဆောင်းသည် သူ့ကို မအေးမြစေတော့ပါတကား။

ခဏကြာတော့ ဇော်လဋ်က ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေတစ်ဘူးကို အားရပါးရ မော့သောက်ပြီး အပေါ်အကျိကို ချွတ်ပါသည်။ နောက်ရေ ချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေပန်းကို သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ဖွင့်ချပစ်လိုက်၏။

ဒီလောက်ချမ်းအေးလှသည့်ဒီဇင်ဘာဆောင်းည သန်းခေါင်ယံ ထဲ၌ သူက အကြာကြီး ရေချိုးနေလေသည်။ ရေပန်းအောက်မှာ သူက တစ်ချက်၊ တစ်ချက်တွင် ငိုရှိုက်မိပြန်၏။ ပလုပ်ကျင်းတော့ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးစများ ပါလာသည်။ သူ့လျှာလည်း ပေါက်ပြဲသွားပုံရသည်။ အနည်း ငယ် စပ်ဖျင်းဖျင်း ဖြစ်နေ၏။

ရေချိုးခန်းထဲကပြန်ထွက်တော့ ဇော်လဋ်သည် လုံးဝတည်ငြိမ် အေးဆေးနေလေပြီ။ သူ့ပါးစပ်ထဲမှ သွေးစတချို့ကို လက်ဆေးကြောခွက် မှာထွေးထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ကြောခွက်အဖြူထဲတွင် သွေးတွေက ကွက်ခနဲ ရဲသွားပါသည်။ အန်ကယ်ဇော်ကို ယွန်းက ရန်သူတစ်ယောက်လို ဖုန်း ထဲမှာ အော်ဟစ်ရန်တွေ့နေပုံအား သူ ပြန်၍ အမှတ်ရလာ၏။ သူ့ မျက်နှာမှာ နာကျင်၍ ခပ်တည်တည်ဖြစ်သွား၏။

သွားစမ်းပါ။ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။

ငါ့နာမည်ဇော်လဋ်... ငါ့သွေးက ခဲပါတယ်။

ပြီးတော့ ငါ့မှာ ခိုင်မာတဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ ကျယ်ပြန့်တဲ့ ဉာဏ်ပညာလည်းရှိတယ်။ ဒါမျိုး အဖြစ်အပျက်ဆိုတာ ဘာမှ မထူးဆန်း ဘူး။ ဟောဒီ သမုတိကောင်းကင်ကြီးအောက်မှာ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။

ရှေး ရာဇဝင်ကျမ်းဂန်တွေထဲကနေ ဒီနေ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းထိ လူတွေ သစ္စာမဲ့ကြပုံမှာ....

ဥပမာ ဇာတ်လမ်းတွေလည်း အများကြီးရှိခဲ့ပြီ။ အခု သူ့စိမ်းနှစ် ယောက်ကြားမှာ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ကြားမှာ ဘာဆန်းလို့လဲ။ ငါကရော ဘာကို ထိတ်လန့် သွေးပျက်နေရမှာလဲ။

ကောင်မလေးရေ...။ ငါပြောချင်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ ဉာဏ်ပညာနဲ့ ရိုးသားခြင်းမှာ အခြေခံထားတဲ့ သီးခြားကိစ္စတစ်ခု ဖြစ် နေတော့ မင်းအတွက် ငါလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွာ။

ဇော်လဋ်မှာ ညက မက်ခဲ့သော အိမ်မက်ဆိုးကြီးကို အခုတော့ တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဆောင်းတွင်းမို့ တော်တော် နှင့် မိုးမလင်းနိုင်ဘဲ နှင်းမြူများဖြင့် ပိတ်မှောင်နေ၏။ နံနက် ၈ နာရီ ထိုးခါနီးမှ နေရောင်ခြည်က ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထင်ရှားစွာ ရောက်ရှိလာ ပါသည်။

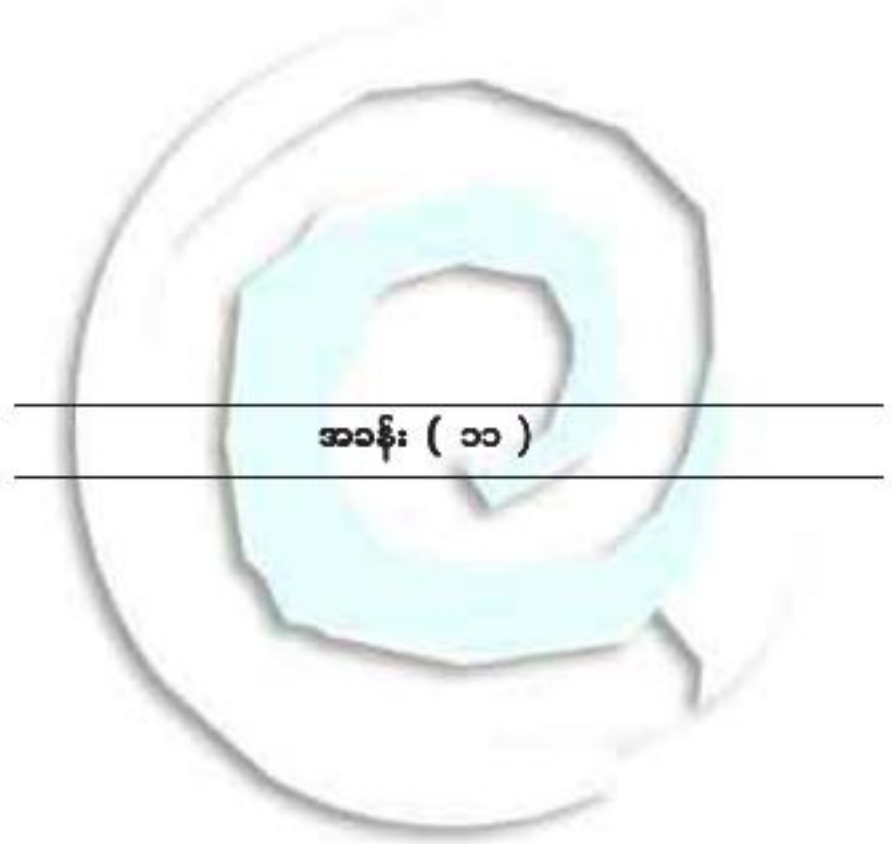
သူသည် တစ်ညလုံး တစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးသော်လည်း အိပ်ချင်စိတ် မဖြစ်ဘဲ ထူးထူးခြားခြား လန်းဆန်းလျက်ရှိသည်။ ညတုန်း က ဖြစ်ရပ်ကို သူ သေချာသုံးသပ်ကြည့်မိ၏။ ယွန်းသည် သူမဖုန်းကို silence လုပ်ထားပုံရပါသည်။ သူ့ဖုန်းဝင်သွားချိန်၌ အိပ်နေရင်းမှ မတော် တဆ ဖုန်းခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်မိသလို ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်သည်နှင့် ဘာမှမထူးတော့ချေ။

အဲဒီမှာပဲ ကံဆိုးစွာ သူမ၏ လျှို့ဝှက်ချက်တွေအားလုံးကို ဇော်လဋ်က သိသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၁၁၆ ■ ဝေဖျားသွင်

ဇော်လဋ်က အံကို တင်းနေအောင် ဖိကြိတ်ထား၏။ စိတ်ကို လည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှော့ချနေရပြန်သည်။ အခုကိစ္စကို သွေးအေးအေးနှင့် ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရမည်ဟု သူ သဘောပေါက် နားလည်ထားပါသည်။

သိမ်မကြာခင်မှာ အကောင်းဆုံးရွေးချယ်မှုတစ်ခုကို သူ လုပ်ဆောင်လိုက်နိုင်၏။ ဇော်လဋ်က သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်စွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ စားမွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းဆီသို့ သူ့အကြည့်တွေ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၁၁)

သူငယ်ချင်းများသိသို့ ကိုကြည် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီးနောက် သူတို့အုပ်စုမှာ အရင်ထက် ပိုမိုပျော်ရွှင်စရာကောင်းလာပါသည်။ အေးမြသူ၏အချစ်ကို မရ၍ သေမတတ် ခံစားခဲ့ရသော ကိုကြည်သည် အခုတော့ သူ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို ခပ်တည်တည်ပဲနေသည်။ ဒါကြောင့် သက်လွင်နှင့်အေးမြသူတို့အတွဲက သူ့ကို ပြန်ပြီး အားနာနေရ၏။ ကျန်သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မျက်နှာပူစရာကိစ္စမို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြပါသည်။

သို့သော် ကိုကြည်ကတော့ ရုပ်တည်ကြီးနှင့် လုံးဝ အေးအေးဆေးဆေးပင် သူတို့ကို ပြောဆို ဆက်ဆံလျက်ရှိ၏။ နောက်ထပ် ထူးခြားချက်မှာ ကိုကြည်သည် နှစ်လအတွင်း သိသိသာသာကြီး

ရင့်ကျက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ မဟုတ်သော်လည်း ဇော်လင်းအခန်းမှာ ထူးခြားစွာ သူငယ်ချင်းတွေစုဝေးရောက်ရှိနေ၏။ ထိုအခိုက် တံခါးခေါက်သံ ခပ်တိုးတိုးကို ကြားရပါသည်။ ဒါ သူမဲဟု သူက အလိုအလျောက် သိနေ၏။ အေးမြသူနှင့် ဇော်လတ်တို့ မသိမသာ အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသည်။

အခန်းရှင်ဖြစ်သော ဇော်လင်းက တံခါးထဲ မဖွင့်သောကြောင့် ကိုကြည်က ထဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူထင်သည့်အတိုင်း ယွန်းမျက်နှာက တံခါးဝမှာ ပေါ်လာ၏။

“ဟာ. . . ယွန်းပါလား. . . ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ၊ ကြည့်ရတာ ဒီကိုပဲလာတာ ထင်ပါရဲ့”

ကိုကြည်က ထုံးစံအတိုင်း အူကြောင်ကြောင်နှင့် သူ့ဘာသာ မေးပြီး သူ့ဘာသာ ပြန်ဖြေနေ၏။ ကိုကြည့်စကားက အရွှန်းဖောက်သလို ဖြစ်နေသဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ပြုံးစိစိဖြစ်သွားကြသည်။

ယွန်းသည် ဇော်လင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း အခန်းထဲသို့ ခပ်တည်တည်ပင် ဝင်လာ၏။ သူ့အကြည့်များက အနည်းငယ် အေးစက်နေသလို သူမ ခံစားရပါသည်။ ဇော်လင်းက သူမ၏ ဟန်ပန်အမူအရာတွေကို အသေးစိတ် အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။ သို့သော် ယွန်းဘက်က အားလုံး ပုံမှန်အတိုင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူမ၏ သရုပ်ဆောင်ပိုင်နိုင်မှုကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးမှာ သရော်သလို တွန့်ကွေးသွား၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံတွေ

က နည်းနည်း ထူးခြားနေသဖြင့် သူငယ်ချင်းများမှာ မသိမသာ ငြိမ် သွားကြသည်။ ဇော်လင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို အေးမြ သူတစ်ယောက်သာ နားလည်သဘောပေါက်စွာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေလေသည်။

ယွန်းက ရုတ်တရက် သူ့ကို စကားပြောလိုက်၏။

“ဇော်လင်း ဒီနေ့ ဘာနေလဲဟင်”

သူက တစ်ချက်စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်ပြီး...

“သောကြာနေ့လေ...”

“နောက်တော့ရော...”

သူမ၏ နောက်ဆက်တွဲမေးခွန်းကို ကြားတော့မှ သူလည်း သဘောပေါက်သွား၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့... ဒီနေ့ ယွန်းကို ကဗျာစာမူ အပ်ရမယ့်နေ့ပဲ”

ဇော်လင်းဆီတွင် ကဗျာရေးပြီးသားများ အဆင်သင့်ရှိသော် လည်း သူမအတွက် အချောမကူးရသေးချေ။ သူက ဝန်ခံလိုက်၏။

“ဟာ... ကိုယ် ညက ကဗျာကူးဖို့ မေ့သွားတယ်၊ sorry

နော်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ယွန်းမပြန်ခင် ကူးပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း မြန်မြန်လုပ် အချိန်သိပ်မရဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ ယွန်းရဲ့”

အေးမြသူကလည်း တအံ့တဩနှင့်...

“အေးလေ နင်ကလည်း ပြန်တော့မလို့လား၊ ရောက်လာတာ ဖြင့် ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ကျန်သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူမကို နားမလည်နိုင်စွာ ဝိုင်း

ကြည့်နေကြ၏။ သူမက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ငါလည်းနေချင်ပါတယ်ဟာ၊ အောက်မှာ ငါ့အဒေါ်ပါလာလို့”

ကိုကြည့်က သူမ စကားမဆုံးမီ အားတက်သရောနှင့်...

“ဟင်... နင့်မှာ အဒေါ်ရှိတယ်ဟုတ်လား၊ ငါတောင် မသိပါ

လား၊ သူက အပျိုလားဟင်”

“ဟုတ်ပါ့၊ အပျိုကြီး၊ နာမည်က မဥမ္မာတဲ့”

“အဲဒါဆိုရင် အပေါ်ကို ခေါ်လေဟာ၊ ငါလည်း ကြည့်ရတာ ပေါ့”

ယွန်းမှာ ကိုကြည့်စကားကြောင့် ပြာပြာသလဲဖြစ်သွားသည်။

“ရတယ်... ရတယ်... နေ... နေ... ယွန်းအဒေါ်က မန္တလေးက ရောက်လာတာ၊ အခုလည်း အောက်မှာ ကားပေါ်က စောင့်နေမယ်တဲ့။ ဒီအပေါ်ကို တက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုကြည့် ဝရံတာထွက်၍ ယွန်းတို့ကားကို ငုံ့ကြည့်ပါသည်။ ထိုအခိုက် ဇော်လင်းနှင့်ယွန်းတို့ အမှတ်တမဲ့ အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြ၏။ ဇော်လင်းက...

“ဪ... ဟုတ်ပြီလေ၊ ကိုယ် အခုချက်ချင်းပဲ ကူးပေးလိုက် မယ်၊ ကဗျာက တိုပါစာမယ်၊ ခဏလေးပဲစောင့်”

ပြောပြောဆိုဆို သူက စာရေးစားပွဲဆီ လျှောက်သွားကာ ကဗျာ ကို ပြန်ကူးရန် ပြင်ဆင်နေလေသည်။

ဝရံတာမှ အောက်သို့အကြာကြီး ငုံ့ကြည့်နေသော ကိုကြည့်ကို အံ့ဘွယ်က လှမ်းနောက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကြည့်၊ ယွန်းအဒေါ်က ချောရဲ့လား”

“မဆိုးပါဘူး”

“အံ့မယ်... ကိုကြည်က သေချာမြင်ရတာ ကျနေတာပဲ”

“အေးလေ... ငါကလည်း သေချာမြင်ရလို့ မဆိုးပါဘူးလို့ ပြောတာပေါ့။ သေချာမြင်ရရင် ဆိုးချင်ဆိုးသွားမှာ”

ကိုကြည့်စကားကြောင့် သူတို့အားလုံး ပြုံးရယ်သွားကြ၏။ ယွန်းက သူမအပေါ်အား စနောက်နေသော သူတို့တစ်တွေကို နှုတ်ခမ်း ကိုက်ပြကာ ရန်ထောင်လိုက်ပါသည်။ သူမ၏ အဖြူအမူကို သူငယ်ချင်း များက ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ ရယ်သံတွေကြောင့် ကဗျာကူးနေသော ဇော်လင်း က ခေါင်းကို ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏ ချစ်စဖွယ်အမူအရာလေးမှာ သူ တစ်ဒဂံမျှ ကျဆုံးသွား ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဟိုနေ့ညက သူမ၏ဖုန်းထဲမှ အသံများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာမိသည်။ ရုတ်ချည်းဆိုသလို သူ့မျက်နှာမှာ တည်သွား၏။ ထို့နောက် သူက ကူးလက်စကဗျာကိုသာ ဆက်ကူးနေ လေတော့သည်။

“ရှေ့...”

သူ့အသံနှင့်အတူ သူမရှေ့သို့ ကဗျာစာရွက်ခေါက်ကလေး ရောက်လာ၏။ သူမက တိတ်ဆိတ်စွာ လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ သူမက မတ်တတ်ရပ်ကာ သူငယ်ချင်းများကို နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ကဲ... အားလုံးပဲ ယွန်းကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ နောက်မှ အေးဆေး တွေ့ကြတာပေါ့”

သူမလေသံမှာအေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းနေ၏။ ကျောခိုင်းထွက် ခွာသွားသော သူမ၏ကျောပြင်ကို ဇော်လင်းတစ်ယောက် ငေးကြောင်

ကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ယောက်ကြားမှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို တစ်ယောက်က စတင်ဖြိုခွင်းလိုက်ပါသည်။

“ကဲ... ဇော်လင်း ဘာဆက်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ”

“ဟဲ့... မပြောတတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တစ်ခုခုကိုတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့လိုတယ်၊ အေးမြက ယွန်းသူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် အခုကိစ္စ မှာ မှန်တဲ့ဘက်ကို လိုက်ရမှာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဟိုတစ်နေ့က ဇော်လင်း ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းတော့ အေးမြက ချက်ချင်း ကူညီခဲ့တာ ပေါ့”

“ကျွန်တော်လည်း အဲ့ဒီပြဿနာကို စဉ်းစားရတာ ဦးနှောက်ခြောက်လှပြီ၊ ယွန်းကတော့ အရမ်းအိုက်တင်ကောင်းတယ်၊ သူဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလိုပဲ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်နော်၊ အေးမြလည်း ဟိုနေ့က ယွန်းကို အကဲခတ်ကြည့်သေးတယ်၊ သူ့ပုံစံက ဘာမှမဖြစ်သလိုနဲ့”

“ကျွန်တော် အချိန်ယူပြီး သေချာ ထပ်စဉ်းစားချင်သေးတယ်။ အေးမြ ပြောသလိုပဲ ကျွန်တော် တစ်ခုခုကိုတော့ ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့”

ပြောပြီး ဇော်လင်းက သက်ပြင်းကို ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်း မသိ ချလိုက်သည်။ အေးမြသူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေသည်။ အဲ့ဒီနောက် သူတို့နှစ်ယောက် အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးကြပြန်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် စဉ်းစားလိုက်၊ အကြိတ်အနယ်ဆွေးနွေးလိုက်၊ နားလိုက်၊ သက်ပြင်းချလိုက်နဲ့၊ ညကိုးနာရီ ထိုးသွား၏။

အခုဆို အေးမြသူသည် ယွန်းသူငယ်ချင်းအဖြစ်မှ ဇော်လင်း၏

ဘက်တော်သား ဖြစ်လာလေသည်။ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ယွန်းကိစ္စ နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူက အေးမြသူကို ဖုန်းဆက်၍ အကူအညီတောင်းခဲ့ရသေးသည်။ အေးမြသူကလည်း မငြင်းဘဲ ကူညီရှာပါသည်။ ကူညီရသည့်ကိစ္စမှာ သိပ်ခဲခဲယဉ်းယဉ်းတော့ မဟုတ်...။ ယွန်းအိမ်သို့ မနက်အစောကြီး သွားစေပြီး ညက ဇော်လင်း ဆက်ထားသော received call ကို ယွန်းဟန်းဖုန်းထဲမှ ဖျက်ပေးရုံမျှသာဖြစ်သည်။

အဲ့ဒီမနက်က ယွန်းသည် အေးမြသူ လာနီးမှ အိမ်ရာကထ၏။ ယွန်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်နေခိုက် သူမဟန်းဖုန်းထဲမှ ဇော်လင်းဆက်ထားသည့် received call ကို အေးမြသူက ဖျက်လိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဲ့ဒါကြောင့် သူမနှင့် အန်ကယ်ဇော်တို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဇော်လင်း သိသွားပြီဆိုတာ အေးမြသူ၏ အကူအညီဖြင့် ယွန်း မသိအောင် ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။

ရုတ်တရက် အေးမြသူက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားပြီး လက် မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ နာရီလက်တံတွေက ၉ နာရီ ၁၀ မိနစ် ရှိပြီဟု ညွှန်ပြနေ၏။

“ဟာ... ပြန်မှပဲ ဇော်လင်းရေ... ကိုနာရီတောင် ကျော်နေပြီ”

“အင်း... ဟုတ်ပါရဲ့ နောက်တောင်ကျနေပြီ၊ ကျွန်တော် အေးမြကို ပြန်လိုက်ပို့ပါ့မယ်”

“ရပါတယ်... ဇော်လင်းရဲ့...။ အေးမြတစ်ယောက်တည်း ပြန်လို့ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟာ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ...။ ကျွန်တော့်ကိစ္စကိုလည်း ကူညီရသေးတယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်ပို့ပေးရမှာပေါ့”

ဇော်လင်းက ဇွတ်ပြောနေသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အေးမြသူ လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။

“အဲဒီလောက်တောင်... လိုက်ပို့ချင်နေလည်း လိုက်ပို့ဟာ”

ထိုသို့ဖြင့် ဇော်လင်းက အေးမြသူ နေထိုင်ရာ ကျောက်မြောင်း သို့ တက္ကစီငှား၍ လိုက်ပို့ပါသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ အေးမြသူတို့ တိုက် အောက်သို့ ရောက်သောအခါ အေးမြသူကို စောင့်နေဟန်တူသော သက်လွင်ကို တွေ့ရ၏။ ဒီအချိန် ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ကိုတွဲ၍ တွေ့ရသဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပုံရ၏။ သက်လွင် ကို အေးမြသူက မလုံမလဲနှင့် ဖြေရှင်းစကားဆို၏။

“ဒီမှာလေ... ဇော်လင်းပေါ့...။ ယွန်း စိတ်ကောက်နေလို့ ငါ့ကို လိုက်ချော့ပေးပါဆိုပြီး ချော့ဆွဲသွားတာ... ကိုးနာရီကို ထိုး ရောဟယ်။ ဟိုမယ်မင်းကြီးမကလည်း တော်တော်နဲ့ စိတ်ကောက် မပြေဘူး”

ဇော်လင်းကလည်း...

“ဟေ့ကောင် သက်လွင်... မင်းရောက်နေတာ ကြာပြီလား။ ယွန်း ငါ့ကို ပြဿနာရှာနေလို့ အေးမြကို အကူအညီတောင်းရတာ အားနာလိုက်တာကွာ...”

ဒီတော့မှ သက်လွင်က...

“ရပါတယ်ကွ... ငါစောင့်နေတာ နာရီဝက်လောက်ပဲ ရှိသေး တယ်။ အခုရော ယွန်းနဲ့ ပြန်အဆင်ပြေသွားပြီလား”

“အင်း... အဆင်ပြေသွားပြီဆိုပါတော့...။ ကဲ... ကဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြဦး။ ငါ့ကြောင့်

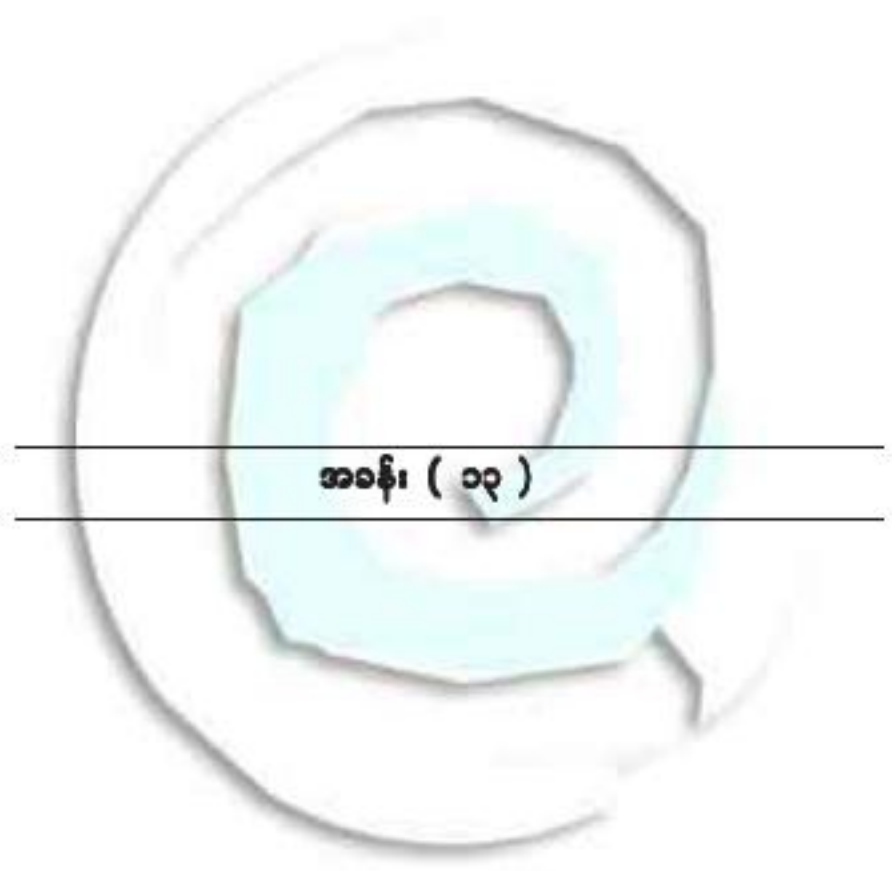
မင်းတို့တွေ့ဖို့ အချိန်တွေ လျော့သွားတာ ဆောရီးပဲ...။ ငါပြန်တော့ မယ်”

“အိုကေ... အိုကေ... တာတာ”

“ဘိုင့်...”

ဇော်လင်းက ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ရင်း သူငှားလာသော တက္ကစီ နှင့်ပင် ကန်တော်လေးသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အပြန်လမ်း၌ ဆောင်းည ထဲရှိ ကြယ်ပွင့်လေးများကို သူ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လိုက်လံ ရေတွက်မိလေ သည်။

အခန်း (၁၃)

ဇန်နဝါရီကောင်းကင်ကြီးသည် ဇော်လင်းအတွက် ခြွင်းချက် တစ်ခုနှင့် ပြည့်စုံစွာ လှပနေ၏။ သူက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချရန် အပြင်းအထန် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။ ချစ်သူ၏ သစ္စာဖောက်မှုကို ခံရသည့် မည်သူမဆို သူ့လိုပဲ အခံရခက်မှာ အလွန်သေချာပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ်ဖြစ်မိတာတစ်ခုကတော့ ယွန်းကို သူက ဖြူစင် စွာ ချစ်မြတ်နိုးနေမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အေးမြသူပြောသွားသည့် တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့လိုတယ် ဟူသောစကားက သူ့နှားထဲသို့ တိုး၍ ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။ ဇော်လင်းသည် တစ်ယောက်တည်း သက်ပြင်းမောကြီးကို ချလိုက်၏။

ယွန်းကို လမ်းခွဲစကားပြောဖို့ စဉ်းစားမိရုံနှင့်ပင် သူ့နှလုံးသား

တွေ နာကျင်လာပါသည်။ သို့သော် ယခုအဖြစ်အပျက်၌ သူ့မှာ တခြား နည်းလမ်းမရှိပါ။

စာရေးစာပွဲပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ယွန်းကိုပေးရန် ကျန် နေသည့် နောက်ဆုံးကဗျာတစ်ပုဒ်သည် ခံစားမှုမဲ့စွာ ငြိမ်သက်နေ၏။ မနက်ဖြန် သောကြာနေ့ကျရင် အဲဒီကဗျာကို သူမထံ ပေးပြီး လမ်းခွဲ နှုတ်ဆက်ဖို့ ဇော်လင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ယွန်းဆီဖုန်းဆက်ချိန်းဆိုရန် သူက တယ်လီဖုန်းလက်ကိုင်ခွက် ကို မယူလိုက်၏။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို တစ်ခုချင်း သေချာ နှိပ်သည်။ ထို့နောက်...

“ဟဲလို”

တိမ်တွေလှသော ညနေခင်းချိန်အခါဖြစ်သော်လည်း ကရဝိတ် ဖောင်တော်ပေါ်တွင် လူရှင်းလျက်ရှိပါသည်။ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်၌ လူနှစ်ယောက်သာ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ယွန်း၏ မျက်နှာမှာ နားမလည်နိုင်ခြင်းကို သရုပ်ဖော်ထား၏။ သေချာကြည့်မည် ဆိုလျှင် သူမမျက်လုံးများတွင် မာန၏အရောင်ကို မြင်ရနိုင်ပါသည်။

“ဘာ ဇော်လင်း . . . ဘာပြောတယ်။ လမ်းခွဲကြမယ် ဟုတ် လား”

သူ့စကားကြောင့် သူမ အနည်းငယ် တင်းမာသွားပုံရသည်။ ဒါပေမဲ့ ယွန်းက စိတ်ကို ပြန်လျှော့ချလိုက်ကာ...

“ကောင်းပြီလေ ဇော်လင်းသဘောအတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ယွန်း ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဘာကြောင့် ထားရစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို တော့ ဇော်လင်း ပြောပြခဲ့မှဖြစ်မယ်”

“ကိုယ် မပြောချင်ဘူး။ မင်းကိုလည်း မနာကျင်စေချင်ဘူး။ ရော့ . . . ဒီမှာ မင်းကိုပေးဖို့ ကျန်နေတဲ့ နောက်ဆုံးကဗျာ။ အခုအချိန် ကစပြီး မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ ပတ်သက်စရာ မရှိတော့ဘူး။ ယုတ်စွာအဆုံး အဲဒီကဗျာစာအုပ် ထွက်ရင်တောင် လာပေးစရာ မလိုဘူး။ စာမူခကို လည်း ဘုရားမှာ လှူလိုက်ပါ။ ဟုတ်ပြီနော်”

ဇော်လင်းက စကားကို အမြစ်ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားရန် ပြင်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် သူမက သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပါ၏။

“ဇော်လင်း တို့ကို တစ်ခုခုတော့ ပြောခဲ့လို့ ပြောနေတယ်နော်” သူက သူမဆွဲထားသော လက်ကို တစ်ချက် ဆောင့်ရုန်းလိုက် ရင်း...

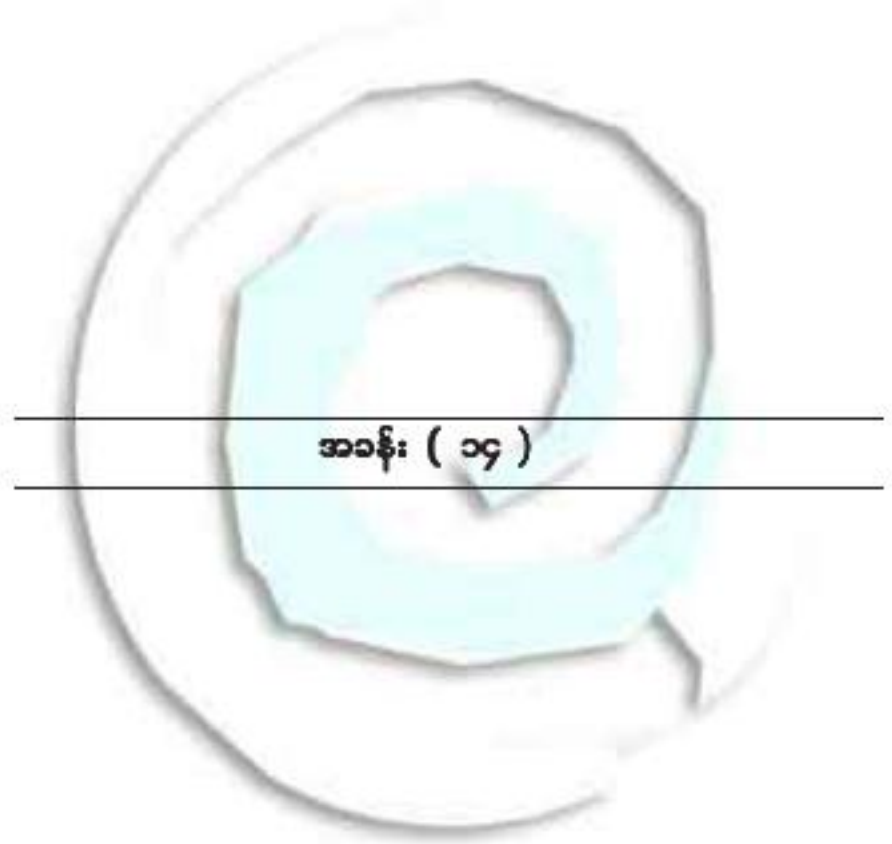
“မင်းနဲ့ ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ဘူး”

“ဇော်လင်းနော် . . . အဲလို တစ်ဖက်သတ်ကြီးမလုပ်နဲ့။ ယွန်း မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ ဘာလှိုင်းကြီးကွာ။ ဘာကြောင့် ဘယ်လိုဆိုတာ မျိုးတော့ ယွန်းမှာ သိခွင့်ရှိတယ်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက် လုပ်နေပြီး သူများအခွင့်အရေးကို လေးစားရမှန်းလည်း မသိဘူး။ သိပ်အတ္တကြီး တာပဲ”

သူမ၏ စွပ်စွဲစကားကြောင့် သူ တုန်ခန် တွေဝေသွားပါသည်။ တစ်စက္ကန့်၊ နှစ်စက္ကန့်၊ သုံးစက္ကန့်၊ လေးစက္ကန့်၊ ငါးစက္ကန့် တစ်ခဏအတွင်းပင် ဇော်လင်းက သူမဘက်ကို ပြန်လှည့်လာ၏။

“ကောင်းပြီ. . . ယွန်း အဲဒီလောက်တောင် သိချင်ရင် ပြောပြ ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်တော့မပြောချင်ဘူး။ ဒီတော့ ယွန်းသူငယ်ချင်း အေးမြကို မေးကြည့်လိုက်ပါ။ သူ ပြောပြပါလိမ့်မယ်”

ပြောပြီး ဇော်လင်းက ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာရန် စတင်ခြေလှမ်း လိုက်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ သူမ ဇော်လင်းကို မတားဖြစ်တော့။ သူ့နောက် ကျောပြင်ကိုသာ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်လို မေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၁၄)

အခုဆို ဇော်လင်းတစ်ယောက် သူမမရှိဘဲ နေသားကျစပြုလာ
၏။ တစ်လဆိုသောအချိန်မှာ သူ့ဒဏ်ရာနှင့် ဝေဒနာကို အပြီးတိုင်
ကုသနိုင်ခဲ့ပြီဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း တော်တော် အနည်ထိုင်လာဟန်
တူသည်။

နောက်ပိုင်းမှာ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများက သူ့အိမ်
သို့ အလာကျဲသွားကြသည်။ ဒါတောင် ယွန်းနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့သမျှ
အတိတ်သည် သူ့ကို တစ္ဆေလို ချောက်ချားစွာ လိုက်လံစိုးမိုးဆဲဖြစ်
ပါသည်။

အေးမြသူ၏ပြောပြမှုကြောင့် ဇော်လင်းက သူမကို ဘာကြောင့်
စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်ဆိုတာ အခုတော့ သိသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မှန်သည့်

အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် သူမမျက်နှာမှာ ဘယ်လို အမူအရာ ဖြစ်ပျက်သွား
သလဲဆိုသည်ကို သူ တွေ့မြင်ချင်ခဲ့၏။

ယွန်းသည် အေးမြသူပြောပြသမျှကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နား
ထောင်ပြီး ပြန်သွားသည်ဟု ကြားရတော့ သူ အနည်းငယ် အံ့ဩမိပါ
သည်။ သက်လွင်ကလည်း ဇော်လင်းနှင့် အေးမြသူကို တစ်မျိုးထင်သွား
ပြီး သဝန်တိုကာ သူတို့အတွဲ ပြဿနာတက်ကြသေး၏။ ပထမတော့
အေးမြက ဘာမှ မရှင်းဘဲနေ၏။ နောက်မှ ယွန်းကိစ္စကို သက်လွင်က
သိသွားပြီး ပြန်ပြောလည်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ယွန်းနှင့် အန်ကယ်ဇော်စို့၏ မယုံနိုင်ဖွယ် လူမှုရေး
ဖောက်ပြန်မှုကို အေးမြသူနှင့် သက်လွင်တို့က ဇော်လင်းအပေါ် ငဲ့ညှာ၍
ကျန်သူငယ် ချင်းများ မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားကြပါသည်။

ဒါကြောင့် ရဲမြင့်ဦးတို့၊ အံ့ဘွယ်တို့မှာ ဇော်လင်းတို့အတွဲ ဘာ
ကြောင့် ပြတ်သွားခဲ့သည်ကို ရေရေရာရာ မသိကြချေ။ ကိုကြည်က
လည်း ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ကြားဝင် စေ့စပ်ပေးဖို့ လုပ်သေး၏။
သက်လွင်တို့အတွဲက ကိုကြည့်ကို အတင်းဝင်တားခဲ့ရသည်။

ဇော်လင်းသည် ယွန်းနှင့် ဝေးကွာသွားခဲ့ပြီးနောက် ကျန်သူငယ်
ချင်းတွေနဲ့တောင် အလိုလို ခြားနားသွားခဲ့၏။ သူငယ်ချင်းများအား
လုံးက ယွန်းအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိကြ၏။ ဇော်လင်းက စဖြတ်လိုက်တာ
ဟု သိခါစက ကိုကြည်သည် သူ့ကိုပင် စိတ်ဆိုးခဲ့သေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇော်လင်းသည် အခုဘာခံစားမှုမှမရှိသော ရုပ်တု
တစ်ခုလို တည်ငြိမ်စွာ နေပြနိုင်ခဲ့ပါသည်။ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံး၌
ဇော်လင်းက ဒီတစ်ချက်တော့ သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်မိ၏။ သို့တိုင်အောင်

တစ်ခါတစ်ခါ မတော်တဆ ယွန်းအကြောင်း အတွေးရောက်သွားသည့် အခါ သူ့ရင်ခုန်သံတွေက ပူနွေးလာတတ်လေသည်။

အချိန်ကာလသည် တအိအိနှင့် ကုန်ဆုံးလျက်ရှိ၏။ ဘာလိုလို ညာလိုလိုနှင့် ဖေဖော်ဝါရီကောင်းကင်ကြီးပင် အသစ်လဲခါနီးတော့ မည်။ ဒီနှစ် ဖေဖော်ဝါရီမှာ ၂၉ ရက်ရှိ၏။ ဇော်လဋ်က ပျင်းလာ၍ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဒီနေ့တော့ ဇော်လဋ်အိမ်သို့ စောစောစီးစီး တံခါးခေါက်သံတချို့ ရောက်လာခဲ့၏။ တံခါး ထဖွင့်ကြည့် လိုက်သောအခါ သူ့အခန်း အပေါ်ထပ်ခြောက်လွှာမှ ကုလားလင်မယား နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ကုလားက ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် သူ့ကို ပြော၏။

“အစ်ကို. . . စာနဲ့သတင်းစာကို ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းလောင်း ကြိုးမှာ ညှပ်သွားလို့ လာပေးတာပါ”

“ဪ. . . ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ ကေန္တ ကျွန်တော့်အခန်း ခေါင်းလောင်းကြိုးတော့ လေတိုက်ပြီး ဟိုအမိုးငယ်လေးပေါ် တင်နေပြီ ထင်တယ်”

“ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်မယ်။ ဒါကြောင့် ဖြစ်မယ် ဟဲ ဟဲ ဟဲ”
ထို့နောက် ကုလားမက သူ့ကို ဝလာစာယ်ဘာညာနဲ့ အလွှာပ သလွှာပပြောပြီး အပေါ်ဆက်တက်သွားကြသည်။ ဇော်လဋ်သည် အခု မှ လက်ထဲကစာကို ဖတ်ကြည့်မိ၏။

ဇော်လဋ်ဆိုသည့် နာမည်နှင့်လိပ်စာကို ရေးထားသော လက် ရေးလေးများကို သူ မမှတ်မိစရာ မရှိပါ။ ထိုစာမှာ ယွန်းဆီမှလာသော စာဖြစ်သည်။ သူမသည် ပြီးခဲ့သည့် တစ်လကျော်အတွင်း ပထမဆုံး

အကြိမ် သူ့ကို ပြန်ဆက်သွယ်လာခြင်းလည်းဖြစ်၏။ သူက စာကို အမြန်ဆုံး ဖောက်ကာ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူမ၏စာမှာ. . .

‘သစ္စာတရား ≠ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ’ ဟူ၍ဖြစ်၏။ အောက်တွင် လက်မှတ် မထိုးထားသော်လည်း ဒါ ယွန်းဆီမှ လာသည့်စာဆိုတာ သေချာပါသည်။

ပဟေဠိဆန်သော ထိုစာသည် ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိပါသနည်း။ ယွန်းဟာ သူမရဲ့အပြစ်ကို သွယ်ဝိုက်ဝန်ခံတာလား။

သစ္စာတရားနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ မတူညီကြောင်း သူ့ကို သိစေချင်တာလား။

ဒါမှမဟုတ် သူမကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်တာလား။

ဘာလဲ. . . ဘာတွေလဲ. . . ။

စဉ်းစားရင်းနှင့် သူ တော်တော် ဦးနှောက်ခြောက်သွားပါသည်။ ဒါကြောင့် ဇော်လဋ်လည်း စဉ်းစားခန်းကို ရပ်လိုက်ရ၏။ နောက် သူက သတင်းစာကို ကောက်ဖတ်မြန်သည်။

ဟော. . . ။

လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း ကြော်ငြာတစ်ခုကြောင့် သူ အရမ်းအံ့ဩ သွားမိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သတို့သား၊ သတို့သမီးများမှာ ယွန်း၏မွေးစားအဖေ အန်ကယ်ဇော်နှင့် ယွန်း၏အဒေါ် မဥမ္မာတို့ ဖြစ် နေသည့်အတွက် ဖြစ်လေသည်။

ဒါ. . . ဒါဆို. . . ။

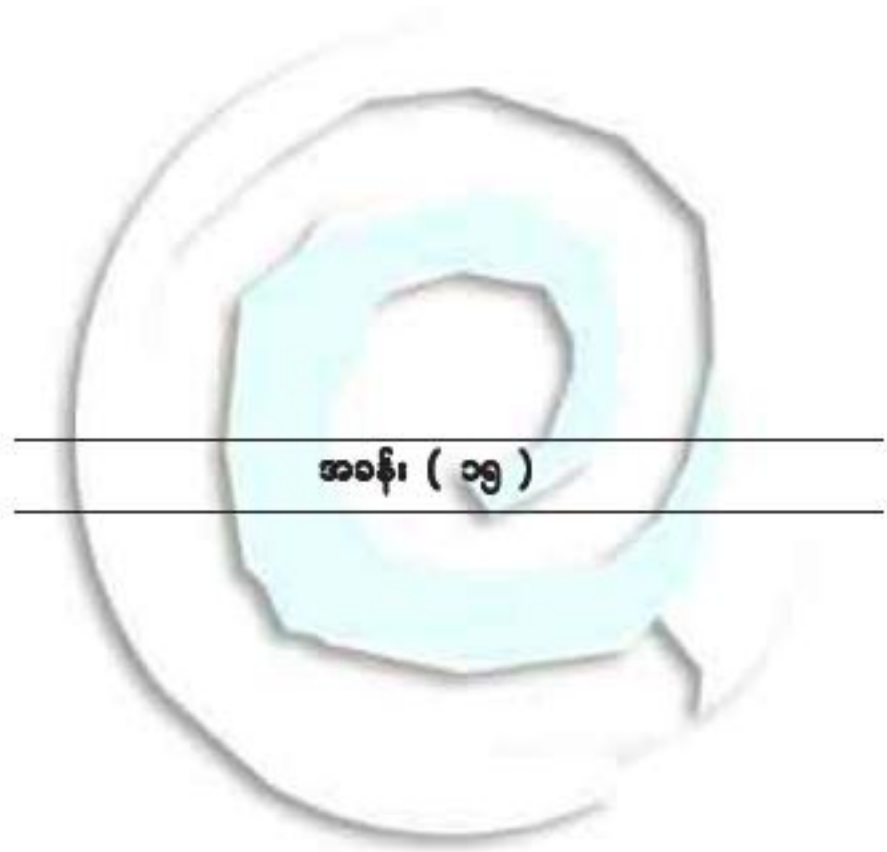
ဇော်လဋ် မျက်လုံးထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်လေးတစ်ခု လက်ခနဲ

၁၄၂ ■ ဝေဖျားသွင်

ဖြစ်သွား၏။ သူက အကျိုးအကြောင်းကို အေးမြသူဆီ ဖုန်းဆက်မေးရန် သတိရသွားပါသည်။

www.foreverspace.com.mm

အခန်း (၁၅)

အကျိုးအကြောင်းလေးတော့ ရှင်းပြပါဦးဟ.. .”

“ပေး... ကားသော့၊ ငါပြန်လာမှ မင်းကို အကုန်လုံး ရှင်းပြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဇော်လဋ်က ရဲမြင့်ဦးလက်ထဲမှ ကားသော့ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းယူကာ တိုက်အောက်သို့ ဒုန်းစိုင်း ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

ရဲမြင့်ဦး၏ စူပါဆလွန်းကားလေးသည် ဇော်လဋ်၏ ထိန်းချုပ်မောင်းနှင်မှုအောက်တွင် ပြည်လမ်းမကြီးအတိုင်း တစ်ရပ်ရပ် ပြေးလွှားလျက်ရှိ၏။ အခုချိန်မှာ သူ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးသည် ယွန်းဆီအမြန်ဆုံး ရောက်ဖို့သာဖြစ်သည်။ မြေနီကုန်းကို ကျော်လာ၏။

စိုက်ပျိုးရေး မရောက်ခင် တစ်လမ်းအလိုမှာ ဇော်လဋ်က ကား ကို ကွေ့ချလိုက်ပါသည်။ ရဲမြင့်ဦး၏ကားမှာ သူ မကြာခဏ ယူမောင်း နေကျမို့ သိပ်တော့ ပြဿနာမရှိလှချေ။

ယွန်းတို့ရပ်ကွက်ထဲကို ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ကားကို အရှိန်လျော့ပြီး မောင်းရ၏။ သူမတို့ခြံရှေ့၌ သူက ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ စိတ်လောပြီး လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို သူ နှစ်ချက် ဆက်တိုက်နှိပ်ပစ်လိုက်၏။

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထွက်လာပါသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါလဲ”

“ယွန်းနေခြည်နဲ့ ”

“မမလေး မရှိဘူးရှင်၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုနာမည်က ကိုဇော်လဋ်ဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါဆိုရင်... ခဏစောင့်ပါ။ မမလေးက အစ်ကိုအတွက် စာတစ်စောင် ပေးထားတယ်”

ကောင်မလေးက အိမ်ထဲပြေးဝင်သွားပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို အမြန်ပြန်ထွက်လာ၏။ သူမလက်ထဲတွင် စာတစ်စောင် ယူလာကာ သူ့ကို လှမ်းပေးပါသည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် ‘ဇော်လဋ်’ ဆိုသည့် သူ့နာမည်ကို ရေးထား၏။ သူက စာကို ထိုနေရာမှာပင် ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။

“သစ္စာတရား = ချစ်ခြင်းမေတ္တာ”

စာရွက်တစ်ရွက်လုံးမှာ အဲဒီ အိက္ခာရှင်းတစ်ခုကိုသာ ရေးထားလေသည်။ လာပြန်ပြီ။ မနက်က သူ့ကို ကောင်းကောင်းညှိုးနှောက်စားထားသည့် အိက္ခာရှင်းပဲဖြစ်နေ၏။ ကွာခြားသည်မှာ ဒီတစ်ခါ ညီမျှခြင်းပေါ်တွင် (Not Equal) ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သော မျဉ်းစောင်းလေး မပါခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအိက္ခာရှင်းလေး၏ ဆိုလိုရင်းကို သူ ဘာသာပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။ လှိုက်ခနဲ သူ ဝမ်းသာသွား၏။ ဇော်လဋ်က အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို အမောတကော မေးလိုက်သည်။

“နင့် မမလေးက ဘယ်ကိုသွားတာလဲ၊ သွားတာကြာပြီလား”

“သွားတာ တစ်နာရီလောက်တော့ ရှိပြီအစ်ကိုရဲ့။ သူ ဘယ်ကို သွားတယ်ဆိုတာ မမလေးက စာထဲမှာ ရေးမထားဘူးလား။ ဟိဟိ”

“အား... အရေးထဲမှာ နင်က လာပြီး စပ်စုနေသေးတယ်။ မရေးထားလို့ နင့်ကို မေးတာပေါ့ဟ။ သူ ဘယ်ကို သွားမယ် ဘာညာ

၁၄၈ ■ ဝေဖျူးသွင်

ဆိုပြီး ပြောတာရော ကြားမိသေးလား”

“နေဦးအစ်ကို. . . မမလေးက ပြောတော့ပြောပါတယ်။
ဟိုလေဟို. . . ဘာသွားလုပ်မယ်ဆိုလားပဲ”

“အေး. . . သေချာစဉ်းစားပါဦးဟ”

အိမ်ဖော်မလေးက လက်ညှိုးတစ်ထောင်ထောင်နှင့် စဉ်းစား
ခန်းဝင်နေတာကို သူက ငြိမ်သက်စွာ စောင့်စားနေရ၏။ ခဏကြာတော့
အိမ်ဖော်ကောင်မလေးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ အားရဝမ်းသာ
ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဟာ. . . ဟုတ်ပြီ. . . မမလေးက စာကလေးဗေဒင် သွား
မေးမယ်တဲ့”

“စာကလေးဗေဒင်. . . ဟုတ်လား”

ဇော်လင်း တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်ခနဲ လေမှာ လွင့်သွားသလို
ခံစားလိုက်ရ၏။ ဒါဆို ယွန်းက သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူ စဖြစ်ခဲ့တဲ့
ကန်ဘောင်ပေါ်က နေရာလေးမှာပေါ့။ ဘယ်လောက်တောင် ကြည်နူး
စရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

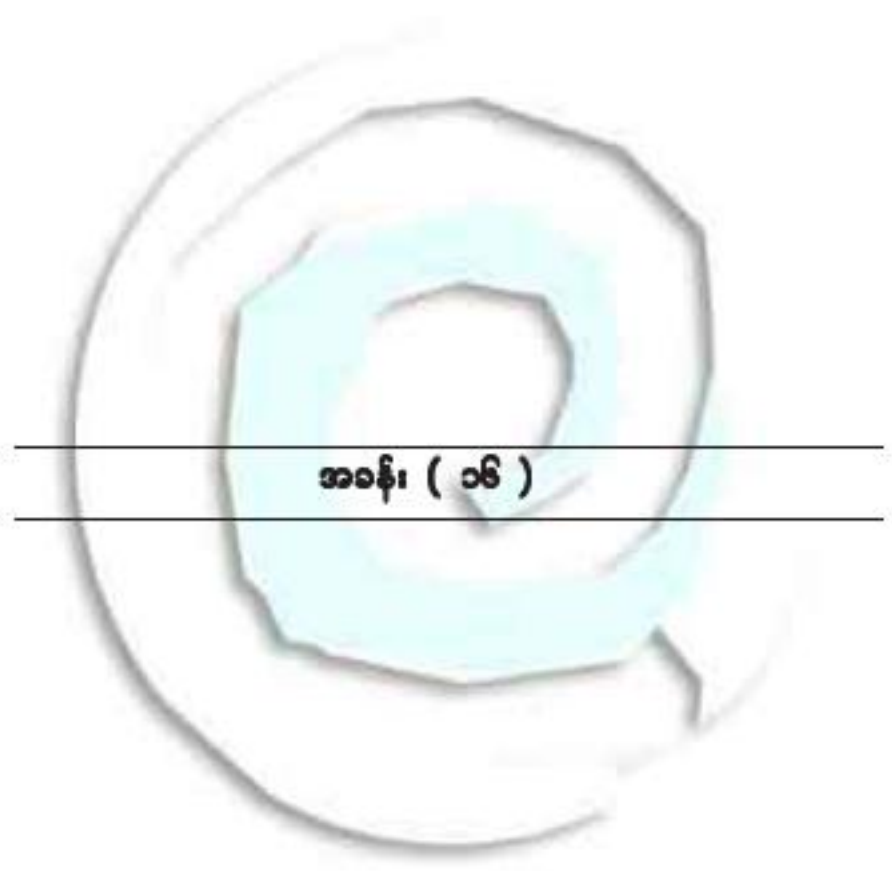
သူက အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို ကျေးဇူးတင်လွန်းသဖြင့်
မုန့် ဖိုးတစ်ထောင် ပေးလိုက်၏။ ယွန်းရှိရာ အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်သို့
လိုက်သွားရန် ကားကို စက်နှိုးလိုက်ပါ၏။

အချစ်ရေ. . .

မင်းဆီ ကိုယ်လာပြီ။

www.foreverspace.com.mm

အခန်း (၁၆)

ဇော်လန့်သည် ကားကို ပြည်လမ်းမဘက်သို့ သပ်ရပ်စွာ မောင်းတက်လာခဲ့၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုက ပြည့်လျှံ ကျနေသည်။ မြင်ရသမျှ အရာရာသည် ပန်းရောင်သန်းလျက်ရှိပါ၏။

နေရောင်ခြည်ထဲမှ ရွှေရောင်ပိုးသားမျှင်ပေါင်း များစွာသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးထား၏။ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်ရှိ သစ် ရွက်ကြွေလေးများသည်ပင် လေတိုက်သည့်အခါ တံလျှပ်တွေနှင့် အပြိုင် တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပနေကြသည်။

သူက ကားကို ပို၍ အရှိန်မြှင့်တင်လိုက်၏။ လှည်းတန်းမီးပွိုင့် ကိုလည်း ကျော်လွန်လာခဲ့သည်။

“ဟော...”

သူ့ရှေ့တွင် အင်းလျားကန်ဘောင်ကြီးက ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။ သူမကို တွေ့ရတော့မည်ဟူသော အသိကြောင့် ဇော်လန့် ရင်ခုန်သံတွေ ပိုမိုမြန်ဆန်လာပြီး လီဗာကို မသိမသာ ဖိနှင်းလိုက်မိသည်။ ကားက ဝေါခနဲ ခုန်ထွက်သွား၏။

ပြည်လမ်းပေါ်မှ ကန်ဘောင်ပေါ်တက်ရသည့် လမ်းသွယ်လေး ဆီသို့ ကားကို သူက ဦးတည်လိုက်ပါ၏။ သူ့ကား ဟန်ချက်ပျက်သွား သည်။

ထိုအခိုက် အင်းလျားလမ်းအတိုင်း ပါဂျဲရိုးတစ်စီး အရှိန်နှင့် မောင်းလာသည်ကို တော်တော် အနီးကပ်မှ သူ လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။ ထိတ်လန့်တကြားနှင့် သူ ကားကို ဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့ချမလဲလိုက်သည်။ ပါဂျဲရိုးကားဆီမှ ဟွန်းသံအရှည်ကြီး ထွက်ပေါ်လာသေး၏။ သို့သော် နောက်ကျသွားခဲ့ပါသည်။

တီ...တီ...တီ...

ဝေါ...ဝေါ...ဝုန်း...

ခုန်း...

“အား...”

ကားပေါ်မှ သူ အဝေးကြီးကို လွင့်စင်ထွက်ကျသွား၏။ အဲဒီ နောက်မှာ သူ ဘာကိုမျှ မသိတော့။ အရာရာသည် အမှောင်ကျသွား တော့သည်။

ဘယ်သူလဲ”

“ယွန်းလေ. . . ဇော်လင်ဇဲ့။ ယွန်းကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

သူမစကားအဆုံးတွင် သူမက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းပြလေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို သူမက လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားဟန်ပြု၏။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ. . . ကျွန်တော် ဘာကိုမှ သေချာ မမှတ်မိလို့ပါ”

သူ့တောင်းပန်စကားကြောင့် သူမ ရင်ထဲမှာလှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းလာကာ မျက်ရည်ကျမိသည်။ ထိုအခိုက် အခန်းထဲသို့ ဆရာဝန်နှင့် လူတစ်စုက ဝင်လာကြ၏။ ဆရာဝန်က လူနာဆီသွားပြီး လိုအပ်သည့် စမ်းသပ်မှုတွေ လုပ်သည်။

ယွန်းမှာ ကိုကြည်တို့အုပ်စုကို မြင်တော့ ပို၍ ဝမ်းနည်းဆို့နှင့်လာ၏။ ဒါကြောင့် သူမက သည်းသည်းလိုက်လိုက် မငိုကြွေးမိခင် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ခဏမျှကြာတော့ သူငယ်ချင်းများကပါ အုပ်စုလိုက် ပြန်ထွက်ကြ၏။ အေးမြသူကို ယွန်းက ဖက်၍ ငိုနေသည်။

“အေးမြရယ်. . . ယွန်းကိုတောင် သူမက မမှတ်မိတော့ဘူးတဲ့”

“နင် အရမ်းလည်း စိတ်ထိခိုက်မနေပါနဲ့ ယွန်းရာ. . . ။ ဆရာဝန်ကြီးကတော့ သူ့ရောဂါကို အတိတ်မေ့ရောဂါလို့ ပြောသွားတယ်။ ဒီရောဂါမျိုးက ဖြည်းဖြည်းချင်း အချိန်ယူပြီးကုသရင် ပြန်ကောင်းလာပါတယ်။ သူ့အသက်အန္တရာယ်ကို စိတ်ပူနေရတဲ့ အခြေအနေမျိုးက

နေ အခုလို ပြန်ကောင်းလာတာပဲ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းလှပြီ။ ငိုမနေနဲ့တော့ ယွန်းရယ်. . . တိတ်. . . တိတ်”

အေးမြသူစကားကြောင့် သူမက လက်ခုံဖြင့် မျက်ရည်တွေကို ချက်ချင်း သုတ်ပါသည်။

“ယွန်း မငိုတော့ဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့ ယွန်း သူ့ကို ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာလေးကိုတော့ ပြောခွင့်ရချင်တယ်။ အဲဒါတစ်ခုတော့. . . ယွန်း တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး”

“ဪ. . . ယွန်းရယ်။ သူ ပြန်ကောင်းလာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ယွန်း ပြောချင်တာ ပြောပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

သူမ ဝိုင်ကျသွား၏။ အေးမြသူ ပြောသည့် ထိုတစ်နေ့ဆိုတာ ဘယ်တော့လဲ သူမ မသိပါ။ ဘယ်သူမှလည်း မသိနိုင်ပါ။ သူငယ်ချင်းများအားလုံး ဝမ်းနည်းစွာ ငြိမ်သက်နေကြ၏။

တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အချစ်မှာ စနစ်တကျ ဖျားနာခဲ့ကြသော လူနာများသာ ဖြစ်လေသည်။

မေတ္တာခွင်

ကလေးတွေ ဖိုတ်ဆွဲထားတဲ့ မိုးတိမ်

သူတို့သည်...
ချစ်သူရည်းစားဘဝကို
အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်တွင်
အမှတ်မထင်
စတင်ခဲ့ကြသူတွေလည်း
ဖြစ်လေသည်။

